

DOUGLAS ADAMS

EVRENİN SONUNDAKİ RESTORAN

Türkçesi: İrem Kutlu

EVRENİN SONUNDAKİ RESTORAN

Otostopçunun Galaksi Rehberi

Jane ve James'e, Olasılıksızlığı gerçekleştirdiği için Geoffrey Perkins'e, ona yardım ettikleri için Paday Kingsland, Lisa.Braun ve Alick Hale Munro'ya, Orijinal Milliways metinleriyle ilgili yardımları için John Llyod'a, her şeyi başlatan kendisi olduğu için Simon Brett'e kucak dolusu teşekkürler.

Bu kitabı yazarken, yani beş yıl gibi çok uzun bir süre boyunca, hiç durmaksızın dinlediğim Paul Simon'ın *One Trick Pony* albümüne ve bütün aksiliklere rağmen sunduğu bitip tükenmeyen sabır, nezaket ve yemekler için de Jacqui Graham'a çok özel teşekkürler.

Evrenin tam olarak neye yaradığı ve niçin burada bulunduğu keşfedilecek olursa, bir anda ortadan kaybolacağını ve kendisinden daha da garip ve anlaşılmaz bir şeyle yer değiştireceğini öne süren bir kuram var. Bir başka kuramsa bunun çoktan gerçekleştiği iddiasında.

Eğer bir gün biri çıkıp da Evren'in hangi nedenle ve niçin varolduğunu keşfederse, evrenin birdenbire yok olacağını ve yerini daha garip ve anlaşılmaz bir şeyin alacağını ileri süren bir teori vardır.

Bir başka teori ise bunun zaten gerçekleştiğini ileri sürer. Hikayenin buraya kadar olan kısmı:

İşin başında Evren yaratıldı.

Bu, pek çok kişiyi çok kızdırdı ve genellikle kötü bir adım olarak değerlendirildi.

Birçok kavim Evren'in bir tür tanrı tarafından yaratıldığına inanıyorduydu da, Viltvodle VI'nın Jatravardit halkı, aslında tüm Evren'in, adına Büyük Yeşil Pençe denen bir yaratığın hapsirması sonucu burnundan, etrafa saçıldığı inancındaydı.

Sürekli olarak, Büyük Beyaz Mendilin Ortaya Çıkışı diye adlandırdıkları bir dönemin korkusu içinde yaşayan Jatravartidler, her biri elliden fazla kola sahip olan, küçük mavi

yaratıklar olup, bu yüzden tarihte tekerlekten önce deodorantı keşfetmiş olan tek kavimdiler.

Bununla birlikte, Büyük Yeşil Pençe kuramı Viltvolde VI dışında pek de yaygın bir kabul görmemekte, bu yüzden Evren bir yandan şaşırtıcı bir yer olmayı sürdürürken öte yandan ona ilişkin başka açıklamalar bulabilmek için yapılan araştırmalar durmaksızın devam etmekteydi.

Örneğin, bir zamanlar, boyutsal bütünlüğe erişmiş, hiper akıllı yaratıkların oluşturduğu bir kavim, Derin

Düşünce adını verdikleri dev boyutlarda bir süper bilgisayar inşa etmiş ve bununla, Yaşam, Evren ve Her Şey ile ilgili En Önemli Soru'nun tek ve kesin Cevabını bulmayı amaçlamışlardı.

Yedi buçuk milyon yıl boyunca, Derin Düşünce çalışmış, çabalamış, hesaplamış ve sonunda cevabının Kırk iki olduğunu bildirmişti- ve bu yüzden , bu sefer de, bu cevabın sorusunun ne olduğunu bulabilmek için daha da büyük, bir başka bilgisayar inşa edilmesi zorunluğu doğmuştu.

Yerküre olarak adlandırılan bu bilgisayar öyle büyüktü ki, sık sık bir gezegen olduğu yanılgısına düşülüyordu- özellikle de bilgisayarın dış yüzeyinde dolaşıp duran ve kendilerinin yalnızca dev bir bilgisayar programının ufak bir parçası oldukları gerçeğinden tamamen habersiz olan, maymuna benzer yaratıklar tarafından.

Ve bu çok tuhaftı, çünkü oldukça basit ve açık olan bu bilgi parçası olmadan, Yerküre 'de oluşan Hiçbir şeyin en ufak bir anlam taşıması mümkün değildi.

Bununla birlikte, ne yazık ki, tam elde edilen bilginin okunmasına sıra geldiği o kritik anda Yerküre beklenmedik bir şekilde Vogonlar tarafından -onların iddiasına göre- yeni bir hiperuzay çevreyoluna yer sağlamak amacıyla, yerle bir edilmiş ve böylece yaşamın anlamını bulma ümitlerinin tümü sonsuza kadar yok ol muştı.

Ya da öyle görünüyordu. Bu ilginç maymunsu yaratıklardan iki tanesi sağ kalmıştı.

Arthur Dent, son anda kurtulmuştu, çünkü eski bir arkadaşı olan Ford Prefect, başlangıçta öne sürdüğü gibi Guildford'dan değil de, Betelgeuse'un görüş alanı içinde bulunan küçük bir gezegenden gelmeydi ve daha da önemlisi uçan dairelerle nasıl otostop yapılacağını iyi biliyordu.

Tricia MacMillan -yada Trillian- ise altı ay önce, Galaksi'nin o zamanki Başkanı Zaphod Beeblebrox' la birlikte gezegenden ayrılmıştı.

İki kişi kurtulmuştu.

Yaşam, Evren ve Her şeyle İlgili En Önemli Bilinmez ve En Önemli Cevabı bulmak için yapılan, tüm zamanların bu en büyük deneyinden arta kalan, sadece bu iki kişi olmuştu.

Ve mürekkep siyahlığı içindeki uzayda, tembelce seyretmekte olan yıldız-gemilerinden yarım milyon milden az bir mesafe ötede, bir Vogon gemisi yavaşça onlara doğru ilerlemekteydi.

Bütün Vogon gemileri gibi bu gemi de hiçbir modeli yokmuş gibi görünüyor, daha çok bir jöleyi andırıyordu. Aslına bakarsanız, çirkin açılarla gövdesinden fırlayan bu sevimsiz yapılar ve sarı yumrular çoğu geminin görüntüsünü bozacak türden şeylerdi ama yine de, bu gemiler söz konusu olduğunda görüntünün daha fazla bozulabilmesi ne yazık ki imkansızdı. Gerçi göklerde daha çirkin şeylerin de tespit edildiği söyleniyordu ama, bunlara tanık olanlar, pek de güvenilir kişiler sayılmazdı.

Esasında, bir Vogon gemisinden de daha çirkin bir şey görebilmeniz için, geminin içine girip, bir Vogon 'un kendisine bakmanız gerekir. Bununla birlikte, akıllı biriyseniz, bu tam da yapmaktan kaçınacağınız şey olacaktır. Çünkü ortalama bir Vogon, sizi doğduğunuza pişman edecek -ya da (daha net görüşlü birisi iseniz) size, kendisinin hiç doğmamış olmasını dıletecek- kadar aşağılık ve iğrenç bir şey yapmadan önce, asla iki kez düşünmeyecektir.

Aslında, ortalama bir Vogon muhtemelen tek bir kez bile düşünmeyecektir. Bunlar basit zekalı, inatçı, sülük beyinli yaratıklardır ve düşünmenin onlar için biçilmiş bir kaftan olduğu söylenemez. Anatomik incelemeler, Vogon beyninin orijinalinin, fena halde deforme olmuş, yanlış yere yerleştirilmiş hazımsızlıktan mustarip bir karaciğer olduğunu ortaya koymuştur. O halde Vagonlarla ilgili olarak söylenebilecek en adil şey, onların ne istediklerini bildikleri ve isteklerinin de genellikle insanları incitmek ve imkan buldukça bol bol öfkelenmek olduğudur.

Sevmedikleri şey ise, bir işi yarım bırakmaktır- özellikle de *bu* Vogon ve özellikle de (çeşitli nedenlerden ötürü)bu işi.

Bu Vogon, Galaktik Hiperuzay Planlama Konseyi'nden Prostetnic Vogon Kaptan Jeltz olup, kendisi sözde bir 'gezegen' olan Dünyayı yok etme işini üstlenmiş olan kişiydi.

Son derece çirkin gövdesini, kendisine hiç de uygun olmayan daracık koltuğuna zorla sığdırdı ve *Altın Kalp* isimli yıldız gemisini sistematik olarak taramakta olan monitörü izlemeye koyuldu.

Sonsuz Olasılıksızlık Seyir Sistemine sahip olan *Altın Kalp*' ı şimdiye dek inşa edilmiş en güzel ve en gelişmiş gemi olması onun umurunda bile değildi, Estetik ve teknoloji onun için açılmamış kitaplardı ve zaten ona kalsa kitapların tümünü yakar ve küllerini gömerdi.

Zaphod Beeblebrox 'un da o gemide olması, daha da az umurundaydı. Zaphod Beeblebrox Galaksi'nin sabık başkanıydı ve son günlerde Galaksi 'deki bütün polisler onun ve çalmış olduğu bu geminin peşindeydiler, ama bu, Vogon 'un hiç de ilgisini çekmemekteydi.

Onun daha önemli bir işi vardı.

Söylentiye göre, denizin bulutların üzerinde olduğu nasıl doğru değilse, Vagonların rüşvet ve ahlaksızlığa karışmak istemedikleri de aynı şekilde doğru değildi ve olayımızda bu yargı tereddütte hiç yer bırakmayacak bir şekilde doğrulanmaktaydı. O, "iffet" veya "ahlak güzelliği" gibi sözcükler duyduğu zaman, sözlüğünü aramaya başlar, çok miktarda hazır paranın şingirtisi kulağına geldiğinde ise ahlak kuralları kitabını tuttuğu gibi fırlatıp uzaklara atardı.

Yerküre 'nin ve orada bulunan her şeyin yok edilmesi için böylesine acımasızca uğraşırken, profesyonel görevinin ona yüklediği sorumlulukların hayli üstüne ve dışına taşmaktaydı. Hatta, bahsi geçen çevre yolunun inşa edilip edilmeyeceği ile ilgili bazı şüpheler bile vardı ama, mesele örtbas edilmişti.

İğrenç bir memnuniyet homurtusu çıkardı.

"bilgisayar" diye çatlak bir sesle seslendi, "bana derhal beyin uzmanımı bağla."

Bir kaç saniye içinde ekranda Gag Halfрут'ın yüzü göründü. Bakmakta olduğu Vogon suratının kendisinden on ışık yılı uzakta olduğunu bilen bir adamın gülümseme vardı yüzünde. Bu gülümsemeye alaycı bir pırıltı da karışmaktaydı. Çünkü her ne kadar Vogon onu ısrarla "özel beyin bakım uzmanım" diye adlandırıyorduyse da, uzmanlık gösterilmesi gereken fazla bir beyin yoktu ortalarda ve işin aslına bakılacak olursa, Vogon, Halfрут'ın değil, Halfрут, Vogon 'un patronuydu. Ona bazı kirli işlerini yaptırmak için yüklüce bir para ödüyordu. Galaksi'nin en tanınmış ve başarılı psikiyatristlerinden biri olan kendisiyle öbür meslektaşlarından oluşan bir konsorsiyum, tüm psikiyatri biliminin geleceğini tehlikede gördükleri zaman, bu konuda epey bir para harcamaya karar vermişlerdi.

"Hey," dedi "Selam, benim Prostetnic Vogon Kaptanım, bugün kendimizi nasıl hissediyoruz?"

Vogon Kaptanı ona, son birkaç saat içinde yaptığı bir disiplin tatbikatında, gemi ekibinin neredeyse yarısını ortadan kaldırdığını bildirdi.

Halfunt'ın gülümsemesindeki ısıltı bir an için söner gibi oldu.

"Eh," dedi "sanırım, bir Vogon için bu tamamen normal bir davranış şekli değil mi? Yani saldırgan dürtülerin, doğal ve sağlıklı bir biçimde, anlamsız şiddet hareketlerine kanalize edilmesi."

"Bu," diye sıkıcı bir sesle mırıldandı Vogon, "her zaman söylediğin şey."

"Eh," dedi Halfunt "sanırım, bir psikiyatrist için tamamen normal olan davranış biçimi de bu. Güzel. Açıkça görülüyor ki, bugün her ikimiz de zihinsel tavırlarımıza iyi adapte olmuş durumdayız. Şimdi söyleyin bana, görevle ilgili ne gibi haberleriniz var?"

"Gemiyi tespit etmiş bulunuyoruz."

"Fevkalade," dedi Halfunt "fevkalade! Ya içindekiler?"

"Dünyalı orada."

"Mükemmel! Ve...?"

"Aynı gezegenden bir dişi. Bunlar sonuncular.

"İyi, iyi" diye memnuniyetle gülümsedi Halfunt, "Başka kim var?"

"Prefect denen adam."

"Evet?"

"Ve Zaphod Beeblebrox."

Halfunt'ın gülümsemesi bir an için titreşti.

"A, evet" dedi "Bunu bekliyordum. Çok üzücü."

"Özel bir arkadaş mı? diye sordu Vogon. Bu deyiimi bir yerlerde duymuş ve kullanmaya karar vermişti.

"Yok canım," dedi Halfunt, "bilirsiniz, benim mesleğimde özel arkadaşlıklara yer yoktur."

"Ah," diye homurdandı Vogon, "profesyonel tarafsızlık."

"Hayır," dedi Halfunt neşeyle, "yalnızca böyle bir yeteneğe sahip değiliz, o kadar."

Duraksadı. Ağzı gülümsemeye devam etti, ama kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Fakat, anlarsınız ya," dedi, "Beeblebrox benim en kârlı müşterilerimden birisiydi. Kendisi, araştırmacıların rüyalarında bile göremeyeceği kişilik problemlerine sahiptir."

Onu isteksizce aklından uzaklaştırmadan önce bir müddet bu düşünceyle oynadı.

Yine de," dedi, "görevinize hazırsınız, değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Gemiye derhal imha edin."

"Ya Beeblebrox?"

"Eh" dedi Halfrunt canlı bir şekilde, "Zaphod böyle biridir, o kadar. Anlıyorsunuz değil mi?"

Ekrandan kayboldu.

Vogon Kaptanı, kendisini ekibinden arta kalanlarla bağlantıya geçirecek bir iletişim düğmesine bastı.

"Hücum," dedi.

* * *

Tam bu dakikada Zaphod kamarasında yüksek sesle küfürler savurmaktaydı. İki saat önce, Evren'in Sonundaki Restoran'a ayaküstü bir şeyler yemeğe gideceklerin söylemiş, hemen ardından bu yüzden geminin bilgisayarı ile ateşli bir tartışmaya girişmiş ve Olasılıksızlık faktörlerini kendi kalemiyle de çözebileceğini haykırarak, fırtına gibi kamarasına dönmüştü.

Altın Kalp'in Olasılıksızlık Seyir Sistemi, onu mevcut gemiler içinde en güçlü ve hareketlerini önceden tahmin etmenin en imkansız olduğu gemi durumuna gelmişti. Yapılmak istenen şeyin tam olarak ne kadar olasıksız olduğu hesaplanabildiği sürece, geminin yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Zaphod, gemiyi, Başkan olarak onu uçuşa geçirmesi beklenildiği sırada çalmıştı. Onu beğendiğini biliyordu ama, tam olarak neden çaldığını bilmiyordu.

Eğlenceli bir iş gibi görünmesi dışında, neden Galaksi Başkanı olduğunu da bilmiyordu.

Ama bunların dışında aslında daha iyi sebepler de olduğunu ve bu sebeplerin iki beyninin karanlık ve kilitli köşelerinde gömülü olduğunu biliyordu. Beyinlerinin bu karanlık ve kilitli köşelerinden kurtulabilmeyi isterdi çünkü burada saklı olanlar zaman zaman, bir an için yüzeye çıkıyorlar ve zihninin hafif ve eğlenceli bölümünü garip düşüncelerle doldurarak, kendisini yaşamının temel görevi olarak gördüğü şeyden, yani fevkalade iyi zaman geçirmekten alıkoymaya çalışıyorlardı.

İşte o anlarda, hiç de öyle aman aman iyi zaman geçirmiyordu. Sabrı ve kalemleri tükenmişti ve karnının son derece acıktığını hissediyordu. "Hay Yıldız Frengisi!" diye haykırarak bir küfür savurdu.

Tam da o anda, Ford Prefect havadaydı. Bunun sebebi, yapay yerçekimi alanındaki bir yanlışlık değil, o sırada kendisinin geminin özel kamaralarına giden merdiven kuyusundan aşağı atlamakta olmasıydı. Bu, tek atlayışta aşılması oldukça zor bir yükseklikti, onun için beceriksizce yere konarken tökezlendi, toparlandı ve bir kaç minyatür hizmet robotunu sağa sola kaçırarak, hızla koridora daldı, köşeye gelince yalpaladı ve Zaphod' un kapısına fırtına gibi yüklenerek, telaşla haykırdı.

" Vogonlar ".

Bundan hemen kısa bir süre önce, Arthur Dent bir fincan çay bulmak amacıyla kamarasından dışarı çıkmıştı. Bu, pek de iyimser bir yaklaşımla giriştiği bir araştırma sayılmazdı, çünkü tüm gemideki tek sıcak su kaynağının Sirius Sibernetik Anonim Şirketi tarafından üretilmiş bulunan eğitimsiz bir robot olduğunu biliyordu. Adına Nutri-Matik İçecek Üreticisi deniyordu ve Arthur onunla daha önce de karşılaşmıştı.

Sözüm ona, bu robot onu kullanan herkesin kişisel metabolizması ve ağız tadıyla uyumlu, mümkün olan en geniş içecek çeşidini üretebiliyordu. Bununla birlikte, denendiği zaman, değişmez bir şekilde tüm yaptığı, plastik bir kap üreterek, içini -çayla tamamen değilse de neredeyse hiç benzerliği olmayan- bir sıvıyla doldurmak oluyordu.

Arthur bu şeyle anlaşılmayı denedi.

"Çay" dedi.

"Paylaş ve Zevkini Çıkar" diye cevapladı makine ve ona hastalıklı sıvıdan bir bardak daha sundu.

Arthur kabı fırlatıp attı.

"Paylaş ve Zevkini Çıkar" diye tekrarladı makine ve bir tane daha üretti.

"Paylaş ve Zevkini Çıkar" sözleri, alanında son derece başarılı olan Sirius Sibernetik Anonim Şirketi Şikayetler Departmanının logosuydu. Şimdi, üç orta büyüklükte gezegenin ana kara kütesini kapsamakta olan bu departman. Şirketin son yıllarda devamlı kâr göstermiş olan tek bölümünü oluşturmaktaydı.

Logo, Eadrax'daki uzay limanındaki Şikayetler Departmanının hemen yanında, üç mil uzunluğunda bir ışıklı harfler dizisi olarak dikili durmaktaydı - daha doğrusu bir zamanlar dikiliydi. Dikildikten kısa bir süre sonra, harflerin altındaki toprak göçmüş ve bu harfler, şimdi ölmüş olan birçok yetenekli ve genç şikayet yöneticisinin çalışmakta olduğu ofis katları arasından geçerek, hemen hemen yarı boyları kadar aşağı düşmüşlerdi.

Harflerin dışarıda kalan bölümleri, şimdi yerel lisana göre "Git kafanı bir domuza sapla" anlamına gelen bir cümlecik oluşturmaktaydı ve özel kutlama günleri dışında, artık aydınlatılmıyorlardı.

Arthur altıncı kap sıvıyı da attı.

"Dinle, makine," dedi, "var olan her tür içeceği üretebileceğini iddia ediyorsun, öyleyse niçin bana durmadan aynı ağza koyulmaz sıvıyı verip duruyorsun?"

"Beslenme ve zevk alınabilir hislerle ilgili veriler" diye fıkırdadı makine, "Paylaş ve Zevkini Çıkar."

"İğrenç bir tadı var!"

"Bu içeceği denemekten zevk aldıysan," diye devam etti makine, "bu zevki niye arkadaşlarınla da paylaşmıyorsun?" "Çünkü," dedi Arthur kaba bir şekilde, "onları kaybetmek istemiyorum. Sana ne söylediğimi anlamaya çalışacak mısın? Bu içecek..."

"Bu içecek," dedi makine tatlılıkla, "özel olarak sizin kişisel beslenme gereksinimlerinizi ve damak zevkinizi karşılamak üzere üretilmiştir."

"Ah" dedi Arthur, "öyleyse ben rejimde olan bir mazoşist olmalıyım, öyle mi?"

"Paylaş ve Zevkini Çıkar."

"Oh, kes sesini."

"Bütün arzunuz bu kadar mı?"

Arthur vazgeçmeye karar verdi.

"Evet." diye cevapladı.

Sonra, vazgeçersem lanet olsun bana diyerek karar değiştirdi.

"Hayır" dedi "Bak buraya, bu çok, çok basit... bütün istediğim .. bir fincan çay. Bana bir fincan çay hazırlayacaksın. Sessiz dur ve dinle."

Ve oturdu. Nutri-Matik' e Hindistan'ı anlattı, Çin'i anlattı, Seylan'ı anlattı. Ona güneşte kuruyan geniş yapraklardan bahsetti. Gümüş çaydanlıklardan bahsetti. Arka bahçedeki yaz akşamlarından söz açtı. Çaydan önce koyulması ile, sütün kesilmesinin önlenebileceğini anlattı. Hatta (kısaca) Batı Hindistan Şirketinin tarihinden bile söz etti.

"O halde bu kadar, tamam mı?" dedi makina, o bitirdiğinde.

"Evet," dedi Arthur, "benim istediğim bu işte."

"Kaynamış su içinde kurutulmuş yaprak tadı istiyorsun?"

"Eee, Evet. Sütlü olsun."

"Süt bir inekten akıtılıyor?"

"Yani, böyle de ifade edilebilir, sanırım..."

"Bunun için biraz yardıma ihtiyacım olacak" dedi makine kısaca. Sesindeki neşeli cıvıltılar kaybolmuştu, artık iş konuşuyordu.

"Tamam, ne istersen yapabilirim" dedi Arthur.

"Sen yapacağını yaptın," diye Nutri-Matik onu bilgilendirdi.

Ve geminin bilgisayarına başvurdu.

"Hey, selam!" dedi geminin bilgisayar.

Nutri-Matik bilgisayara çayı anlattı. Bilgisayar tereddüt etti, mantık devrelerini Nutri-Matik' le birleştirdi ve ikisi birlikte ciddi bir sessizliğe gömüldüler.

Arthur bir süre izledi ve bekledi. Ama bundan başka bir şey olmadı.

Onu yumrukladı ama, gene de bir şey olmadı.

En sonunda pes etti ve köprü üstüne dolaşmaya çıktı.

* * *

Altın Kalp, uzayın boş arsalarında, hareketsiz bekliyordu. Çevresinde Galaksi'nin trilyonlarca minik ışığı parıldamaktaydı. Vogon gemisinin çirkin sarı yumrusu sinsice ona doğru süzülmekteydi.

"Bir çaydanlığı olan var mı?" diye sorarak köprü üstüne doğru yürümekte olan Arthur, bir an Trillian'ın bilgisayarla konuşabilmek için neden öyle bağırıldığını merak etti. Ford'un onu neden yumrukladığını, Zaphod 'un neden tekmelediğini ve üstelik neden ekranda fesat görünümlü bir sarı yumru bulunduğunu da merak etmişti.

Taşımakta olduğu boş fincanı bir tarafa bıraktı ve onlara doğru yürüdü.

"Hayrola?" dedi.

O sırada, Zaphod foton hızını kontrol eden klasik cihazların barındığı cilalı mermer yüzeye doğru atıldı. Cihazlar ellerinin altında görünür hale gelince, onları çabucak elle kontrol konumuna geçirdi. İteledi, çekiştirdi, bastırdı, küfretti. Foton cihazı hastalıklı bir sarsıntı geçirdiyse de tekrar devreden çıktı.

"Bir şey mi var?" dedi Arthur.

Şimdi de Sonsuz Olasılıksızlık Seyir Sistemini elle kontrol konumuna geçirmekte olan Zaphod, "Hey, duyunuz mu?" diye homurdandı, "Maymun konuştu!"

İki küçük inilti den sonra, Olasılıksızlık Sistemi de devreden çıktı.

"İnsan, tarihin ta kendisi," dedi Zaphod, bir yandan Seyir Sistemini tekmelerken,
"konuşan bir maymun!"

"Eğer canınızı sıkan bir şey varsa..." dedi Arthur.

"Vogonlar!" diye terslendi Ford, "bize saldırıyorlar!"

Arthur'un kafası karışmıştı.

"Peki, ama siz ne yapıyorsunuz? Hemen buradan kaçalım!"

"Kaçamayız. Bilgisayar kilitlemiş."

"Kilitlemiş mi?"

"Bütün devrelerinin meşgul olduğunu söylüyor. Geminin hiçbir yerinde güç yok."

Ford bilgisayar terminalinden uzaklaştı, gömleğinin koluyla alnındaki terleri sildi ve tekrar duvarın dibine çöktü.

"Elimizden bir şey gelmez," dedi. Boşluğa bakarak dudağını ısırıldı.

Eskiden, Yerküre' nin yerle bir olmasından çok önce, Arthur henüz okulda öğrenciyken, futbol oynardı. Eh işte hiçbir zaman iyi olamamıştı ve en önemli özelliği, önemli maçlarda kendi kalesine gol atmaktı. Bunu ne zaman yapsa, boynunun arkasından başlayan yanaklarına oradan da alnına hücum eden, garip bir karıncalanma hissetmeye başlardı. Birden hafızasında, çamurun ve çimenin ve onu hırsla alaya alan bir sürü küçük çocuğun canlı görüntüleri belirdi.

Boynunun arkasında başlayan garip bir karıncalanma hissi yanaklarına doğru süzülüyor, alnına bir sıcaklık yayılıyordu.

Konuşmaya başlar gibi oldu ve sustu.

Tekrar konuşmaya başlamışken, tekrar sustu.

Sonunda konuşmayı başardı.

"İlhm" dedi. Boğazını temizledi.

"Söyleyin bana," diye devam etti ve bunu öyle huzursuzca söyledi ki, diğerleri yüzüne bakmak için hep birden ona döndüler. Arthur ekranda yaklaşmakta olan sarı yuvarlağa bir göz attı.

"Söyleyin bana," dedi tekrar, "bilgisayar kendisini neyin meşgul ettiğini anlattı mı? Sadece meraktan soruyorum..."

Hepsinin gözleri üzerine çakılmıştı.

"Ve, ee... yalnızca bu kadar, gerçekten, yalnızca soruyorum."

Zaphod elini uzattı ve Arthur'u boynundan yakaladı.

"Ona ne yaptın, Maymun adam?" diye soludu.

"Yani," dedi Arthur, "aslında hiçbir şey. Sadece sanıyorum ki kısa bir süre önce nasıl...."

"Evet?"

"Nasıl çay yapılacağını bulmaya çalışıyordu."

"Bu doğru arkadaşlar," diye bilgisayar şakıdı aniden, "tam da şimdi, bu problemi çözmeye çalışıyorum ve bu oldukça büyük bir problem. Birazdan size dönerim" dedi ve tekrar sessizliğe gömüldü. Bu sessizliğin yoğunluğu, ancak gözlerini Arthur'a dikmiş olan o üç kişinin içinde olduğu sessizlikle karşılaştırılabilirdi.

Sanki gerilimi arttırmak istermiş gibi Vogonlar da ateşe başlamak için bu dakikayı seçtiler.

* * *

Gemi sarsılıyor, gök gürültüsüne benzer sesler çıkarıyordu. Dışarıda, bir düzine 30-Megazararlık Mutlak- Ölüm Işın Topu'nun ateşi altında, geminin etrafını saran bir inç kalınlığındaki güç zırhı tabakası kabarıp, çatırdıyor ve çatlıyordu. Fazla uzun dayanamayacağına benziyordu. Ford Prefect'in tanıdığı süre dört dakika idi.

"Üç dakika ve elli saniye" dedi kısa bir süre sonra.

"Kırk beş saniye" diye ekledi zamanı gelince. Birtakım gereksiz düğmeyle amaçsızca oynadıktan sonra, Arthur'a hiç de arkadaşça olmayan bir bakış fırlattı.

"Bir fincan çay uğruna ölüyoruz, ha?" dedi. "Üç dakika ve kırk saniye."

"Şu saymayı kesecek misin?" diye hırladı Zaphod.

"Evet" dedi Ford Prefect "üç dakika ve otuz beş saniye sonra."

Vogon gemisinde Prostetnic Vogon Jeltz 'in kafası karışmıştı. O, bir kovalamaca olacağını ummuştu. Çekici ışınlarla yapılacak heyecanlı bir mücadele bekliyordu. *Altın Kalp'in* Sonsuz Olasılıksızlık Seyir Sistemine karşılık, kendi gemilerine özel olarak monte edilmiş olan Yarı-Periyodik Normallik Üstü Zorlayıcı Ayar Kolunu kullanmak zorunda kalacağını sanmıştı. Ama *Altın Kalp* orada öylece durmuş, kaderini kabullenirken, Normallik Zorlayıcı Ayar Kolu da bir işe yaramadan öylece bekliyordu.

Bir düzine 30-Megazararlık Mutlak-Ölüm Işın Topu *Altın Kalp'e* ateş kusmaya devam etti.

Emrindeki tüm sensörleri, bu işin içinde bilgisi dışında gelişen anlaşılmaz bir aldatmaca olup olmadığını anlamak için seferber etmişti, ama böyle bir şey de bulunamamıştı.

Tabii çay konusunda haberi yoktu.

Bilmediği bir başka şeyde *Altın Kalp* yolcularının yaşamaları için kalan son üç dakika ve otuz saniyeyi tam olarak nasıl harcıyor oldukları idi.

* * *

Böyle bir zamanda, bir seans düzenleme fikrine nasıl vardığı, Zaphod Beeblebrox 'un kendisinin de hiçbir zaman tam olarak açıklayamadığı bir şeydi.

Tahmin edilebileceği gibi, ölüm havada hissediliyordu, ama üzerinde konuşulacak bir şeyden çok, kaçınılacak bir şey olarak.

Belki de Zaphod 'un ölmüş akrabalarıyla tekrar bir araya gelme olasılığı yüzünden geçirdiği korku, onu, bu akrabalarının da kendisi için aynı şeyleri hissettikleri, dolayısıyla da bu birleşmeyi ertelemekte ona yardımcı olabilecekleri düşüncesine götürmüş olabilirdi.

Ya da bunun, Galaksi Başkanı olmadan önce zihninin karanlık alanına hapsedmiş olduğu ve ara sıra yüzeye vuran garip önerilerden biri olması da mümkündü.

"Büyük Büyükbabanla konuşmak istiyorsun, öyle mi?" diye bocaladı Ford.

"Evet."

"Bunu şu anda yapmak zorunda mısınız?"

Gemi sarsılıp, gök gürültüsüne benzer sesler çıkarmaya devam ediyordu. Isı yükselmekteydi. İçerdeki ışık gittikçe azalıyordu çünkü bilgisayarın çay konusunda düşünmek için ihtiyaç duymadığı enerjinin tümü, hızla çökmekte olan güç alanına pom-palanmaktaydı.

"Evet!" diye ısrar etti Zaphod, "Dinle Ford, onun bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"*Düşünüyorum* derken doğru kelime kullandığından emin misin? Kelime seçiminde dikkatli olmalısın."

"Başka bir teklifin var mı?"

"Ee, bilmem ki..."

"Tamam, herkes merkez ünitenin etrafına. Hemen. Gelin hadi! Trillian, Maymun adam, acele edin."

Kafaları karışmış bir vaziyette merkez ünitenin çevresinde toplandılar, oturdular ve kendilerini son derece aptal hissederek, el tutuştular. Zaphod üçüncü eliyle ışıkları söndürdü.

Gemiye karanlık kaplamıştı.

Dışarıda, Mutlak Ölüm topunun gök gürültüsünü andıran gümbürtüsü güç alanını deşmeye devam ediyordu.

"Onun ismi üzerinde konsantre olun" diye tısladı Zaphod.

"İsmi ne?" diye sordu Arthur.

"Dördüncü Zaphod Beeblebrox"

"Ne?"

"Dördüncü Zaphod Beeblebrox. Konsantre ol!"

"Dördüncü mü?"

"Evet. Dinle, Ben Zaphod Beeblebrox 'um, babam

İkinci Zaphod Beeblebrox'du, büyükbabam Üçüncü Zaphod Beeblebrox...."

"Ne?"

"Bir doğum kontrol hapı ve bir zaman makinası ile ilgili bir kaza. Şimdi konsantre ol!"

"Üç dakika" dedi Ford Prefect.

"Bunu" dedi Arthur Dent, "niçin yapıyoruz sanki?"

"Kapa çeneni" diye önerdi Zaphod Beeblebrox.

Trillian bir şey söylemedi. Söylenecek ne var ki diye düşünüyordu.

Köprü üstündeki tek ışık Marvin'in, nam-ı diğer Paranozak Android 'in, kendi özel ve oldukça da sevimsiz dünyasında, etrafındakileri umursamadan ve onlar tarafından da umursanmadan, kamburunu çıkarıp, başını omuzlarının arasına gömmüş bir vaziyette oturup kaldığı uzak bir köşedeki kısık ışıklı iki kırmızı üçgenden geliyordu.

Merkez ünite etrafında, kamburunu çıkarmış dört vücut, sıkı bir konsantrasyon içinde, geminin ürkütücü sarsıntılarını ve içerde yankılanan korkunç gürültüleri kafalarından atmaya çalışıyorlardı.

Bütün dikkatlerini toplamışlardı.

Dikkatlerini daha da çok toplamaya gayret ettiler. Ve dikkatlerini daha daha çok topladılar.

Saniyeler geçip gidiyordu.

Zaphod 'un alnında ter taneleri birikmişti', önce konsantre olmaktan, sonra gerginlikten ve en son da utancından ötürü.

Sonunda öfkeyle haykırdı, ellerini Trillian ve Ford'dan kurtararak ışık düğmesine saldırdı.

"Oh, ben de ışıkları hiç açmayacağını düşünmeye başlamıştım" dedi bir ses. "Hayır, o kadar parlak olmasın lütfen, gözlerim artık o kadar iyi değil."

Dört vücut oturdukları yerden doğruldular. Kafatasları olduğu yerden kimildamamak için açıkça görülebilen bir eğilim sergiliyorduysa da, onlar yine de başlarını yavaşça çevirdiler.

"Şimdi. Beni bu saatte rahatsız eden kim?" dedi köprü üstünün öbür ucundaki eğrelti otu dallarının yanında duran, ufak tefek, cılız ve iki büklüm şekil. Seyrek saçlı iki küçük kafasının öyle eskiden kalma bir görüntüsü vardı ki, hayal meyal de olsa galaksilerin doğduğu zamanlarla ilgili birtakım bilgiler taşıyabileceği hissini uyandırıyordu. Bu iki kafadan biri uyukluyor, diğeri keskin ve kısık gözlerle kendilerine bakıyordu. Bir zamanlar bu gözler göz değil, elmas kesici olmalıydılar.

Zaphod bir müddet sinirli sinirli kekeleydi. İki küçük baş eğmeden oluşan ve aileye saygıyı belirten Betelgeuse usulü karmaşık bir selam verdi.

"Oh, ıhm, selam Büyük Büyükbaba.." nefes nefese kalmıştı.

Küçük yaşlı şekil biraz daha yaklaştı. Kısık ışık altında onları inceledi. Kemikli cılız parmağını torunun torununa doğru uzattı.

"Ah," dedi tanıyarak, "Zaphod Beeblebrox. Büyük neslimizin son üyesi. Sıfırıncı Zaphod Beeblebrox."

"Birinci."

"Sıfırıncı" diye terslendi şekil. Zaphod onun sesinden nefret ediyordu. Bu ses ona oldum olası tırnakların karatahtaya sürtünmesinden çıkan iç tırmalayıcı sesi hatırlatmıştı. Karatahta kendi ruhuydu.

Beceriksizce yerinde kıpırdandı.

"Eee, evet," diye mırıldandı. "Eee, bakın, çiçek konusunda gerçekten üzgünüm. Göndermek istedim ama, biliyorsunuz işte, dükkandaki bütün çelenkler bitmişti ve ..."

"Sen de unuttun!" diye yapıştırdı Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

"Yani.."

"Çok meşguller. Başkalarını hiç düşünmezler. Bütün yaşayanlar hep aynı."

"İki dakika, Zaphod." diye huşu içinde fısıldadı Ford.

Zaphod huzursuzca kıpırdandı.

"Evet, ama ben gerçekten de göndermek istemiştım." dedi. "Ve bu işten kurtulur kurtulmaz büyük büyükanneme de yazacağıma..."

"Büyük büyükannen," diye eğlenerek kendi kendine söylendi küçük, cılız şekil.

"Evet dedi Zaphod, "Ee, o nasıl? Ne yapacağımı söyleyeyim mi? Gidip onu ziyaret edeceğim. Ama önce bu durumdan..."

"*Merhum* büyük büyükannen ve ben gayet iyiyiz," diye gıcırdadı Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

"Ah.... demeyin."

"Ama sen bizi çok hayal kırıklığına uğrattın genç Zaphod.."

"Evet, yani... Zaphod bu konuşmayı kontrol edebilme konusunda kendini garip bir şekilde güçsüz hissediyordu ve hemen yanındaki Ford' un hızlanmış nefesi ona saniyelerin süratle akıp gittiğini hatırlatmaktaydı. Gürültü ve sallantı ürkütücü oranlara yükselmişti. Alaca karanlıkta göz kırpmadan oturan Trillian ve Arthur'un bembeyaz yüzlerini gördü.

"İıı, Büyük Büyükbabacığım...."

"Gelişmeni üzüntüyle takip ediyorduk ve..."

"Evet, bakın, tam şu sırada...."

"Tiksintiyle dememek için gayret ediyorum!"

"Lütfen bir an için beni dinleyebilir misiniz acaba..."

"Pekala, bana tam olarak söyle bakayım, sana neler oluyor?"

"Bir Vogon filosu tarafından hayatıma kastediliyor!" diye haykırdı Zaphod. Bu bir abartma sayılırdı, ama onu çağırmasının esas amacını anlatabileceği tek şansı.

"Beni hiç de şaşırtmadı doğrusu" dedi küçük yaşlı şekil ve omuzlarını silktiler.

"Ama bu dediğim tam da şu sırada oluyor, anlıyor musunuz," diye ısrar etti Zaphod ateşli bir şekilde.

Öbür dünyaya ait dede başını salladı, Arthur Den'in getirmiş olduğu kabı aldı ilgiyle inceledi.

"Eee... Büyük Büyükbabacığım..."

"Betelgeuse Beşlisi'nin yörüngesinde," diyerek sözünü kesti ruhani şekil, "şimdi çok hafif bir sapma geliştiğini biliyor muydun?" Keskin bakışıyla Zaphod'u yerine çivilemişti.

Zaphod bilmiyordu ve bütün bu gürültü ve yaklaşan ölüm gerçeği vesaire arasında ihtiyarın söylediklerine konsantre olması da olanaksızdı.

"Eee, hayır., bakın..." dedi.

"Bu yüzden mezarımda fırıl fırıl dönüyorum!" diye hırladı dede. Kabı yere fırlattı ve sopa gibi, titrek ve şeffaf parmağını Zaphod' a doğru salladı.

"Bu senin hatan!" diye haykırdı tırmalayan sesiyle.

"Bir dakika otuz saniye" diye mırıldandı Ford. Başını elleri arasına almıştı.

"Evet, bakın Büyük Büyükbabacığım, gerçekten bana yardımcı olup olamayacağını söyler misiniz lütfen, çünkü..."

"Yardım?" diye haykırdı yaşlı adam sanki kendisinden av eti istenmiş av hayvanıymış gibi

"Evet, yardım, hem de hemen, aksi halde..."

"Yardım!" diye tekrarladı yaşlı adam, sanki yarım ekmek içine hafifçe kızarmış bir parça av eti ve patates kızartması istemişler gibi Şaşkınlık içindeydi.

"Sen git de o..." dede küçük gören bir el işareti yaptı, "o adı çıkmış arkadaşlarıyla galaksi çevresini turla. Mezarıma bir çiçek koyamayacak kadar meşgulsün. Plastik çiçeklere bile razıydım, üstelik tam da senin tarzındı, ama hayır. Fazla meşgulsün. Fazla modernsin. Fazla şüphelin- ta ki kendini bir kriz içinde bulana kadar. O zaman birden yıldız—akıllı kesiliveriyorsun!"

Kafalarından tekini salladı. Bunu dikkatle yaptı, çünkü şimdiden, kıpırdanmaya başlamış olan diğerinin uyuklamasını bozmak istemiyordu.

"Bilmiyorum, genç Zaphod," diye devam etti. "Sanırım, bunu düşünmem gerekecek."

"Bir dakika on saniye" dedi Ford boş boş.

Dördüncü Zaphod Beeblebrox onu merakla inceledi.

"Bu adam neden sayılarla konuşup duruyor? "dedi.

"O sayılar " dedi Zaphod huzursuzca, "yaşamamız için kalan zaman."

"Oh," dedi Büyük Büyükbaba, kendi kendine homurdanarak. "Benim için fark etmez tabii," diyerek, köprü üstünün daha az aydınlık olan, arka köşelerinden birine, oyalanacak başka bir şeyler bulmaya gitti.

Zaphod deliliğin eşiğinde tirtir titriyor, gemiden atlayıp her şeyi bitirmenin ve bu konuda artık bir şey düşünmek zorunda kalmamanın nasıl olacağını merak ediyordu.

"Büyük Büyükbaba," dedi "ama bizim için fark ediyor! Biz hâlâ hayattayız ama bu hayatları kaybetmek üzereyiz."

"İyi de olur hani.

"Ne dediniz?"

"Senin hayatının kime, ne faydası var? Ona yaptıklarını d     nce ister istemez aklıma bir çuval inciri berbat etmek" deyimi geliyor."

"Hey, ama ben Galaksi Başkanı bile oldum!"

"Hıh," diye mırıldandı dedesi, "bu bir Beeblebrox için i  sayılır mı sence?"

"Hey, ne yani? Tek ba kan, anlıyor musunuz? Bütün Galaksi'nin tek başkanı!"

"Kandırılmış küçük mega kukla

Zaphod  aresizlik içinde gözlerini kırptırdı.

"Hey, ne demeye  alı ıyorsun, adam? Yani, Büyük Büyük Babacı ım demek istemi tim."

İki büklüm, küçük  ekil torununun torununa doğru azametle yürüdü ve sertçe onun dizine vurdu. Bu Zaphod'a bir hayaletle konu tu u gerçeğini hatırlattı, çünkü hiçbir şey hissetmemi ti.

"Sen de, ben de Başkan olmanın ne demek olduğunu biliyoruz, genç Zaphod. Sen biliyorsun, çünkü başkanlık yaptın ve ben biliyorum, çünkü ben bir ölüyüm ve böyle olmak insana m kemm l ve hiçbir şeyle engellenmemi  bir perspektif sağlıyor. Bizim buralarda 'Yaşam yaşayanların elinde ziyan oluyor" diye bir söz var."

"Evet" dedi Zaphod acı acı, " ok güzel. Çok derin. Böyle  zdeyi lere de kafalarındaki delikler kadar ihtiyacım var doğrusu."

"Elli saniye" diye homurdandı Ford Prefect.

"Nerde kalmı tım?" dedi Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

"Bilgiçlik taslamada," dedi Zaphod Beeblebrox.

"Ah, evet."

"Bu adam," diye Ford yavaşça Zaphod'a mırıldandı, "sence, gerçekten de bize yardımcı olabilir mi?"

"Başka kimse olamaz," diye fısıldadı Zaphod.

Ford ümitsizce onayladı.

"Zaphod!" diyordu hayalet, "Sen bir amaçla Galaksi Başkanı oldun. Unuttun mu?"

"Buna daha sonra de inebilir miyiz?"

"Unuttun mu? "diye ısrar etti hayalet.

"Evet! Tabii ki unuttum! Unutmam gerekiyordu. İşi aldığınız zaman beynin taranıyor, biliyorsunuz. Eğer kafamın içinin bir sürü kurnaz fikirle dolu olduğunu anlasalardı, kendim şişkin bir emekli maaşı, birkaç sekreter, bir filo dolusu gemi ve boğazımda birkaç kesikle sokaklarda bulurdum."

"Ah," diye tatmin olmuş bir şekilde başını salladı hayalet, "o halde hatırlıyorsun!"

Bir an için durdu.

"İyi dedi yaşlı adam ve dışarıdaki gürültü birdenbire sustu.

"Kırk sekiz saniye" dedi Ford. Tekrar saatine baktı ve camını tıkladı. Sonra başını kaldırıp baktı.

"Hey, gürültü durdu," dedi.

Hayaletin sert küçük gözlerinde yaramaz bir kıvılcım alevlendi.

"Zamanı biraz yavaşlattım," dedi "yalnızca bir müddet için, anlıyorsunuz ya. Bütün söyleyeceklerimi dinleyemezseniz kahrolurum."

"Hayır, asıl sen beni dinle, seni şeffaf yarasa," dedi Zaphod iskemlesinden fırlayarak, "a-Zamanı durdurduğun için falan çok teşekkürler. Bu mükemmel, harika, şahane, ama bize verdiği söylev için teşekkür filan yok, tamam mı? Gerçekleştirmek için yaratıldığım o büyük iş nedir bilmiyorum, ama bana bilmemem gerekiyormuş gibi geliyor. Ve bundan hoşlanmıyorum, tamam mı?"

"Eski ben biliyordu. Eski benin umurundaydı. Güzel. Buraya kadar anlaştık. Bir nokta dışında; eski benin o kadar umurundaydı ki, kendi beyninin içine girdi- benim beynim- ve bu bilen ve endişelenen bölümleri kilit altına aldı. Çünkü eğer bilip endişelenmeye devam etseydi bunu yapamayacaktı. Gidip başkan olamayacak, bu gemiyi çalamayacaktı ki galiba en önemlisi de bu.

"Ama benim daha önceki bu kişiliğim, beynimi değiştirerek, kendi kendimi bir daha hiç geri dönmek üzere bitirdi, öyle değil mi? Tamam, bu onun kendi seçimi idi. Şimdi bu yeni benin de yapacak kendi seçimleri var. Ve büyük tesadüf eseri olarak bu seçimler içine bu büyük sır veya her ne ise onu bilmemek ve ona aldırmamak da dahil. Seçimi buydu ve bunu elde etti.

"Ancak, eski benliğim denetimin kendisinde olmasını istiyor ve beynimin kilitlediği bölümlerinden bana emirler gönderiyordu. Eh, bense bilmek ve onları duymak istemiyordum. Bu benim seçimim. Kimsenin kuklası olmayacağım, özellikle de kendimin."

Zaphod, üzerine çektiği aptallaşmış bakışların farkına bile varmadan hırsla üniteye vurdu.

"Eski ben öldü!" diye haykırdı. "Kendini öldürdü! Ölüler ortada dolaşarak yaşayanların işlerine karışmamalılar!"

"Böyle düşünmene rağmen, beni çağırıp seni bu zor durumdan kurtarmamı istedin," dedi hayalet.

"Ah," dedi Zaphod, tekrar yerine oturarak , "ama, bu farklı bir şey, değil mi?"

Trillian'a bakarak, hafifçe sırıttı.

"Zaphod," dedi tuhaf görüntü, gıcırdayarak, "Sana nefesimi harcamamın tek sebebi, sanırım bir ölü olarak onu kullanacak başka bir yerimin olmaması."

"Pekala," dedi Zaphod, "bana o büyük sırrın ne olduğunu neden anlatmıyorsun. Bir dene bakalım."

"Zaphod, biliyorsun sen Galaksi Başkanı iken, tıpkı senden önceki başkan Yooden Vranx'ın bildiği gibi, Başkanın bir hiç olduğunu biliyordun. O yalnızca bir kukla. Gölgeler altında bir yerde, sonsuz güce sahip bir başka adam, Bir başka varlık, bir başka şey var. Bu adam ya da varlık, ya da şey, bunun ne olduğunu senin bulman gerek -bu Galaksiyi, hatta sanıyoruz diğerlerini de kontrolü altında tutan varlık. Belki de Evrenin tamamını kontrol eden kişi."

"Niçin?"

"Niçin mi?" diye haykırdı şaşırılmış hayalet, "Niçin ha? Etrafınıza bir bakın arkadaşlar, size iyi ellerdeymişsiniz gibi geliyor mu?"

"İdare eder."

Yaşlı hayalet ona kızgın kızgın baktı.

"Seninle tartışmayacağım. Sen sadece bu gemiyi, bu Olasılıksızlık Seyir Sistemine sahip gemiyi alıp istendiği yere götüreceksin. Bunu yapacaksın." Amacından kurtulabileceğini sanma. Olasılıksızlıklar Alanı seni kontrol altında tutuyor, onun pençeleri arasındasın. Bu da ne?"

O sırada, geminin Bilgisayarı Eddie'nin terminallerinden birinin yanında durmuş parmaklarıyla tempo tutuyordu.

"Ne işe yarıyor bu."

"Çalışıyor," dedi Zaphod mükemmel bir şekilde kendine hakim olarak, "çay yapmak için."

"Güzel," dedi Büyük Büyükbabası, "Bunu beğendim."

Şimdi, Zaphod," dedi, ona dönüp parmağını sallayarak, "işinde gerçekten başarılı olabilecek biri misin bilmiyorum. Sanırım, bundan kaçınamayacaksın. Bununla birlikte, şimdi yaptığım gibi endişe duyabilmek için fazla uzun bir zamandan beri ölüyüm ve çok da yorgunum. Sana şimdi yardım ediyor olmamın esas sebebi, senin ve o modern arkadaşlarının buraya, yanımıza gelip de yan gelip yatması fikrine dayanamamamdır. Anlaşıldı mı?"

"Evet, kucak dolusu teşekkürler."

"Ah, Zaphod?"

"Eee, evet?"

"Eğer gene yardıma ihtiyacın olursa, bilirsin işte, eğer başın dertteyse, köşeye sıkıştıysan..."

"Evet?"

"Lütfen hiç tereddüt etmeden, toz ol."

Bir saniye içinde, buruşuk yaşlı hayaletin elinden bilgisayara doğru bir şimşek aktı ve hayalet kayboldu, köprü üstünde bir duman yükseldi ve *Altın Kalp* boşluk ve zaman içinde bilinmeyen bir mesafeye doğru hızla ileri atıldı.

On ışık yılı ötede, Gag Halfrunt gülümsemesini bir kaç diş daha arttırdı. Vogon gemisinin köprü üstünden kendisine uzay yoluyla ulaşan ekran görüntülerini izlerken, *Altın Kalp'in* parçalanan güç zırhının son kalıntılarıyla geminin kendisinin bir duman bulutu içinde kaybolup gidişini gördü.

İyi, diye düşündü.

Yok etmesi emredilen Dünya'dan artakalan başıboş canlıların sonuncusu, diye geçirdi kafasından.

Yaşam, Evren ve Her Şey ile İlgili En Önemli Bilinmeze ilişkin Soru'yu bulmakla ilgili tehlikeli (psikiyatri mesleği adına") ve yıkıcı (yine psikiyatri mesleği adına) girişimin de kesin sonu, diye düşündü.

Bu akşam arkadaşlarıyla bir kutlama yapacaklar ve ertesi sabah, bundan sonra Yaşamın Anlamının, tek ve kesin, sağlam ve güvenilir bir çözümü olmayacağını bilmenin güvencesi içinde, yeniden, mutsuz, perişan ve çok kârlı müşterilerini karşılamaya başlayacaklardı.

* * *

"Aile her zaman bunaltıcı olmuştur, değil mi?" dedi Ford Zaphod'a. Duman dağılıyordu. Durakladı, etrafına bakındı.

"Zaphod nerede?" dedi.

Arthur ve Trillian boş boş bakındılar. Renkleri uçmuş ve sarsılmışlardı ve Zaphod 'un nerede olduğunu bilmiyorlardı.

"Marvin?" dedi Ford, "Zaphod nerede?"

Bir müddet sonra: Marvin nerede diye soruyordu.

Root'un köşesi boştu.

Gemi mutlak bir sessizlik içindeydi. Kalın, kara uzay içinde öylece yatmaktaydı. Arada bir sallanıp, sarsılıyordu. Bütün cihazlar durmuştu, bütün görüntü ekranları boşalmıştı. Bilgisayara danıştılar. Şöyle dedi:

" Ne yazık ki, geçici olarak bütün iletişime kapalı durumdayım. Bu arada, işte size biraz hafif müzik."

Hafif müziği kapattılar.

Artan bir panik ve perişanlık içinde geminin her köşesini aradılar. Her taraf ölüm sessizliği içindeydi. Hiçbir yerde, ne Zaphod 'un ne de Marvin'in izine rastlanmıyordu.

Baktıkları son yerlerden biri Nutri-Matik cihazının durduğu küçük girinti oldu.

Nutri-Matik İçecek Üreticisinin servis masası üzerinde, küçük bir tepsi içinde en kaliteli porselenden üç çay fincanıyla tabakları, yine aynı porselenden bir sütlük içinde süt ve Arthur'un hayatında tattığı en lezzetli çayla dolu bir gümüş demlik ile üzerinde "Bekleyin" yazan küçük bir not vardı.

Ursa Minör Beta, kimilerine göre, Evren'in bilinen kısımlarının en berbat yerlerinden biridir.

Her ne kadar acı verecek ölçüde zengin, ürkütecek derecede güneşli ve bir narın tanelerinden daha çok sayıda harikulade heyecan verici kişiyle doluysa da, *Play- varlık* dergisi son sayısında bir makalesine "Ursa Minör Beta'dan bıktığınız zaman hayattan bıkmışsınız demektir" diye başlık atınca, bir gece içinde intihar sayısının dört misline çıkmış olması pek de önemsiz bir şey sayılamaz.

Aslında Ursa Minör Beta'da gece de yoktur.

Orası bir Batı bölgesi gezegenidir ve açıklanması mümkün olmayan ve oldukça şüpheli bir topoğrafya garabeti yüzünden neredeyse tamamen, yalnızca tropik plajlardan oluşmaktadır. Aynı derecede şüpheli, geçici bir görelî statik garipliğe bağlı olarak da, burada zaman Cumartesi öğleden sonra, barların kapanmasından hemen önceki saatlerde durmuştur.

Zamanlarının çoğunu manevi aydınlanma sağlamak amacıyla yüzme havuzları etrafında koşmak ve Galaktik Geçici Coğrafi Değişimleri Kontrol Heyetindeki Araştırma Görevlilerini "hoş bir gündüz anomalisi" görmeye davet etmekle geçiren Ursa Minör Beta'nın egemen yaşam biçimlerinden bu durumlarla ilgili hiçbir yeterli bilgi alınamamaktadır.

Ursa Minör Beta'da yalnızca bir tek şehir vardır ve buraya şehir denmesinin tek sebebi, buradaki yüzme havuzlarının yerden yüksekliğinin diğer yerlerden biraz daha fazla olmasıdır.

Işık Şehrine havadan yaklaşırsanız -ki zaten başka ulaşım yolu bulunmamaktadır, ne karayolu, ne liman tesisleri vardır- (ayrıca eğer uçmuyorsanız zaten sizi Işık Şehrinde görmek de istemeyeceklerdir)- ona neden bu ismin verildiğini anlarsınız. Burada güneş her yerdekenden daha parlaktır, yüzme havuzları üzerinde ışıldar, palmyelerle bezenmiş beyaz yollarda titreşir, bu yollarda yürüyen bronzlaşmış, sağlıklı yaratıklar üzerinde dolaşır, villalardan, puslu hava yastıklarından, plaj barlarından ve benzeri yerlerden fışkırır.

En çok da otuz katlı iki beyaz kuleden oluşan ve yarı yolda birbirlerine bir köprü ile bağlanan yüksek ve çok güzel binanın üzerinde parlar.

Bu bina bir kitabın ürünüdür. Bina kitabın yayıncıları ile kahvaltılık mısır gevreği imal eden bir firma arasında açılan, olağanüstü bir telif hakkı davası sonunda, elde edilen tazminatla inşa edilmiştir.

Bu kitap bir seyahat kitabı, bir kılavuz kitaptır.

Ursa Minor'deki büyük yayın şirketlerinin çıkardığı en dikkate değer ve tabii ki en başarılı kitaplardan biridir. *Hayat Beş yüz Ellisinde Başlar'* dan daha popüler, *Eccentrica Gallumbits* (Eroticon Altı'nın üç memeli fahişesi) tarafından yazılmış olan *Büyük Patlama-Kişisel Bir Görüş*'ten daha iyi satan ve Oolon Colluphicin *Seks Hakkında Bilmek İstemediğin Ama Öğrenmeye Zorlandığın Her Şey* adlı sansasyonel kitabından daha çok tartışma yaratan bir kitap.

(Ve Galaksi'nin Uzak Doğu Bölgelerindeki daha rahat medeniyetlerin pek çoğunda, uzun süredir standart bilgi ve aklın referansı olan *Encyclopedia Galactica* Ansiklopedisinin yerini almıştır. Her ne kadar birçok eksiği bulunuyor ve uydurma ya da en azından tam olarak doğru olmayan pek çok bilgiyi içeriyorsa da, daha eski ve daha az ilginç bir kaynak olan ansiklopediye iki önemli açıdan fark atıyordu. Birincisi biraz daha ucuzdu ve ikincisi kapağının üzerinde geniş, dost görünüşlü harflerle PANİĞE KAPILMAYIN yazıyordu.)

Evren'in bilinen bölgelerinin harikalarını 30 Altar Dolarının altında bir rakama görmek isteyenlerin ucuz arkadaşı olan bu kitap, elbette ki *-Her Otostopçunun Galaksi Rehberi* idi.

Rehberlik bürolarının ana giriş bölümünü arkanıza alıp (şimdiye kadar gemiden indiğinize kısa bir yüzme ve duş seansının ardından kendinize geldiğinizi farz ederek) sonra da doğuya doğru yürümüş olsaydınız, Yaşam Bulvarının yapraklarla örtülü gölgesi altından geçerken solunuzda uzanan altın renpi plajların sarı ışıltısına hayran kalır, hiç de özel bir şey değilmiş gibi tasasızca dalgaların yarım metre üzerinde, beyin sörfü yapanların görüntüsüyle büyülenir, gün boyunca, ya da burası için daha doğru bir deyişle sürekli olarak, melodisiz şarkılar mırıldanan dev palmiye ağaçlarına önce hayret eder, sonra da onlardan biraz rahatsız olurdunuz.

Yürüyüşünüzü Yaşam Bulvarının sonuna kadar sürdürdüğünüzde, dükkanların, Beta cevizi ağaçlarının ve kaldırım kafelerinin bulunduğu Lalamatine bölgesine gelirsiniz. Burada plajda geçen zor bir akşam üzerinden sonra rahatlamaya gelen UM-Betalılar'ı görürsünüz. Lalamatine bölgesi devamlı Cumartesi öğleden sonrasını yaşamayan nadir bölgelerden biridir- burada bunun yerine bir Cumartesi akşamının erken saatlerinin bitip tükenmez serinliği yaşanır. Bu bölgenin ardında gece kulüpleri vardı.

Eğer sözü edilen bu günde, bu öğleden sonrada, bu uzayan akşam saatinde -nasıl isterseniz öyle adlandırın- sağdan ikinci kaldırım kahvesine yaklaşmış olsaydınız, UM-Beta'lı kalabalığın her zamanki gibi söyleşip, içki içerek, son derece rahatlamış bir görüntü içinde ve

ara sıra birbirlerinin saatine göz atıp, ne kadar pahalı olduğunu kestirmeye çalışarak, oturduklarını görürdünüz.

Bundan başka, Algol'den gelmiş, oldukça dağınık görünümlü birkaç otostopçu da gözünüze çarpardı. Birkaç gün oldukça basit yaşamak zorunda kalarak Acturan Mega Taşımacılık gemisi ile buraya varmışlardı. Burada, *Otostopçunun Rehberi* binasının görüş mesafesi içindeki bu yerde, basit bir bardak meyve suyunun altı Altar dolarının üzerinde tuttuğunu anlamanın siniri ve perişanlığı içindedirler.

"Kazıklandık" demektir biri acı acı.

Eğer o sırada hemen bitişikteki masaya bir göz atacak olursanız, Zaphod Beeblebrox 'un da orada oturmakta olduğunu ve çok şaşkın ve akıllı karışmış göründüğünü fark edersiniz.

Aklının karışmasının sebebi yalnızca beş saniye önce *Altın Kalp' in* köprü üstünde oturuyor olmasıydı.

"Tam anlamıyla kazıklandık" dedi ses yeniden.

Zaphod gözlerinin köşesinden huzursuzca, yan masada oturmakta olan dağınık görünümlü iki otostopçuya baktı. Hangi cehennem dibine gelmişti böyle? Buraya nasıl ulaşmıştı? Gemisi neredeydi? Eliyle oturduğu sandalyenin kolunu, daha sonra da önündeki masayı yokladı. Gerçek görünüyorlardı. Hiç kıpırdamadan oturdu

"Böyle bir yerde oturup da otostopçu rehberini nasıl yazabiliyorlar? diye devam etti ses. "Yani, şuraya bakın. Bakın şuraya!"

Zaphod bakıyordu. Güzel yer, diye düşündü. Ama neresi? Ve niye?

İki çift güneş gözlüğünü bulabilmek için cebini karıştırdı. Aynı cepte sert, düzgün, ne olduğunu tanımlayamadığı ağır bir metal parçası eline geldi. Onu çıkarıp baktı. Şaşıarak gözlerini kırıştırdı. Bunu da nereden bulmuştu? Tekrar cebine yerleştirdi ve gözlüklerini taktı, metal objenin camlardan birini çizmiş olmasına canı sıkıldı. Yine de onlarla kendini çok daha rahat hissetti. Bunlar Joo Janta 200 Süper Kromatik Tehlike Hassasiyetine sahip iki çift gözlüktü. Tehlikeye karşı rahat bir yaklaşım tarzı geliştirebilmek için özel olarak dizayn edilmişlerdi. Bir sorun sinyali alır almaz tamamen kararıyorlar ve böylece sizi paniğe kaptırabilecek herhangi bir şeyi görmenizi engelliyorlardı.

Çizik dışında gözlükler temizdi. Gevşedi, ama yalnızca bir parça.

Kızgın otostopçu pahalı meyve suyuna öfkeyle bakmaya devam ediyordu.

"Rehber' in başına gelen en kötü şey, Ursa Minör Beta'ya taşınmak oldu," diye homurdandı, "hepsi sapıttılar. Ofislerden birinde tam elektronik bir evren yarattıklarını bile duydum. Böylece gün boyu, katları dolaşarak araştırmalarını yapabiliyorlar, akşamları da partilere katılabiliyorlarmış. Hoş, bu yerde gündüz ve akşam fazla bir şey ifade etmiyor ya."

Ursa Minor Beta, diye düşündü Zaphod. En azından artık nerede olduğunu biliyordu. Bunun Büyük Büyükbabasının marifeti olduğunu sanıyordu, ama niçin?

Beklemediği bir anda aklına bir düşünce geliverdi ve bu çok canını sıktı. Bu, gayet belirgin ve net bir düşünce idi ve artık bu düşüncelerin gerçekte ne olduğunu ayırtılabiliyordu. İçgüdüsel tepkisi direnmekti. Bunlar zihninin, karanlık ve kilitli bölgelerinden gelen kaderi önceden çizilmiş önerilerdi.

Kıpırdamadan oturarak, öfkeyle düşünceyi görmezden geldi. Düşünce mızımlık etti. Görmezden geldi. Düşünce başının etini yedi. Görmezden geldi. Düşünce dırdıra devam etti. Sonunda Zaphod teslim oldu.

Canı cehenneme, diye düşündü, kendini akıntıya bırak. Direnebilmek için fazlasıyla yorgundu, kafası karışmış ve acıkmıştı. Bu düşüncenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

"Alo? Evet? Megadodo Yayınları, *Her Otostopçunun Galaksi Rehberi nin*, yani, tüm bilinen Evrendeki en dikkate değer kitabın yayınevi, yardımcı olabilir miyim?" dedi büyük pembe kanatlı böcek. *Her Otostopçunun Galaksi Rehberi* ofislerinin fuayesinde bulunan resepsiyon masasının geniş krom uzantısı üzerine dizili yetmiş telefonda birine cevap verirken, kanatlarını çırpıp, gözlerini yuvarlıyordu. Fuayeyi dolduran, halıları kirletip mobilyalar üzerinde kirli ellerinin izlerini bırakan bütün o hırpani kılıklı kişilere baktı. *Her Otostopçunun Galaksi Rehberinde* çalışıyor olmaktan çok memnundu, yalnızca bütün otostopçuları buradan uzak tutmanın bir yolu olabilmesini arzu ediyordu. Bunların iğrenç uzay sporları veya öyle bir şeylerin olduğu yerlerde dolaşmaları gerekmiyor muydu? Kitabın bir yerinde pis uzay sporlarının yapıldığı ortamlarda dolaşmanın önemi ile ilgili bir şeyler okuduğundan emindi. Maalesef otostopçuların çoğu da, o son derece kirli uzay sporları ile ilgilendikten hemen sonra buraya gelip, bu güzel, temiz, pırıl pırıl fuayeye takılıyorlardı. Üstelik bütün yaptıkları da şikayet etmektir. Kanatlarını titretti.

"Nasıl?" dedi telefona. "Evet, Mr. Zarniwoop'a mesajınızı ilettim, ama korkarım şu an sizi hemen göremeyecek kadar meşgul. Kendisi galaksiler arası bir seyahatte."

Kızgın bir şekilde dikkatini çekmeye çalışan hırpanilerden birine huysuzca antenlerini salladı. Huysuz antenler, kızgın kişiyi sol taraftaki duvarda asılı olan ilana bakmaya, böylece önemli bir telefon konuşmasını bölmemeye davet ediyordu.

"Evet," dedi böcek, "ofisinde ama, galaksiler arası bir seyahat yapıyor. Aradığınız için çok teşekkür ederiz." Telefonu çarparak kapattı.

"Yazıyı okuyun" dedi, kitapta bulunan birçok budalaca ve tehlikeli yanıştan biri hakkında daha şikayette bulunmaya çalışan kızgın adama.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi, yaşamın anlamını son derece karışık ve karmaşık bir Evren'de bulmaya heveslenenler için vazgeçilmez bir arkadaştır. Çünkü kitap, her ne kadar her türlü konuda yararlı ve aydınlatıcı olmayı bekleyemezse de, hiç olmazsa kusurlu olduğu noktalarda kesinlikle kusurlu olduğu güvencesini vermektedir. Kitaptaki bilgilerle gerçek arasında önemli farklılıklarla karşılaşıldığında, yanlış olan taraf her zaman gerçeğin kendisidir.

Yazının özeti buydu. Kesin olanın Rehber olduğunu söylüyordu. Gerçeğin kendisi çoğu zaman kusurluydu.

Bu birtakım ilginç sonuçlara yol açıyordu. Örneğin, Traal gezegeniyle ilgili bölümün girişindeki yazıyı kelimesi kelimesine uygulamaya kalkıştıkları için ölenlerin ailelerinin Rehber editörlerine açtıkları davalarda olduğu gibi. (Kitapta "Ziyaretçi turistler, canavar iştahlı Böcek yiyen Yaratıklar için çoğu kez iyi bir yemektir" yerine "Ziyaretçi turistler için canavar iştahlı Böcek yiyen Yaratıklar çoğu kez iyi bir yemektir" yazmaktaydı) Editörler yazının onların yazdığı şeklinin estetik olarak, kulağa daha hoş geldiğini öne sürerek, uzman bir şair çağırdılar ve ona güzelliğin gerçek, gerçeğin ise güzellik olduğuna dair yeminli şahitlik yaptırıldılar. Böylece, bu davada suçlu tarafın ya güzel, ya da gerçek olmayı başaramayan Yaşam'ın kendisi olduğunu kanıtlamaya çalıştılar. Yargıçlar mutabık kaldılar ve güzel bir akşamda ultra golf oynamaya gitmeden önce, yaptıkları duygulu bir konuşmayla, Yaşam'ın mahkeme kararına aykırı düştüğünü ilan ederek, orada hazır bulunan herkesin Yaşam'ına el koydular.

Zaphod Beeblebrox fuayeye girdi. Hızlı adımlarla böcek resepsiyoniste yöneldi.

"Pekala," dedi "Zarniwoop nerede? Bana Zarniwoop'u bulun"

"Affedersiniz, beyefendi?" dedi böcek soğuk bir şekilde. Kendisine bu tarzda h ab ergimesinden hoşlanmamıştı.

"Zarniwoop. Çağırın onu, anlaşıldı mı? Hemen."

"Beyefendi," dedi huzursuzca kırılğan küçük yaratık, "eğer biraz soğukkanlı olursanız..."

"Bana bakın," dedi Zaphod, "boğazıma kadar soğukkanlıyım, tamam mı? Öyle şaşırtıcı şekilde soğukkanlıyım ki, bir parça eti içime koysanız bir ay bozulmadan saklayabilirim. Öyle sakınım ki, sizin bile kanınızı dondurabilirim. Şimdi, ben patlamadan bir şeyler yapacak mısınız?"

"*Beyefendi*, eğer açıklamama müsaade ederlerse," dedi böcek sahip olduğu tüm antenleri en aksi biçimde tıkırdatarak. "Mr. Zarniwoop galaksiler arası bir seyahatte olduğu için korkarım, şu an bu mümkün değil."

Lanet olsun, diye düşündü Zaphod.

"Ne zaman dönecek?" dedi.

"Dönmek mi, beyefendi? Kendisi ofisinde."

Zaphod aklındaki bu garip düşünceyi kafasında özümlemeye çalıştı. Başaramadı.

"Bu yaratık galaksiler arası bir seyahatte ve-... *ofisinde* öyle mi?" Öne doğru eğilerek tıkırdayan antenlere yapıştı.

"Dinle, üç gözlü," dedi "Benimle dalga geçme. Kahvaltımda senden daha garip şeyler yediğimi de unutma."

"Yani, sen kim olduğunu sanıyorsun, tatlım?" diyerek abartılı bir biçimde çevresinde dönerek, öfkeyle kanatlarını titretti böcek, "Zaphod Beeblebrox veya öyle biri mi?"

"Kafaları say" dedi Zaphod kısık bir hırıltıyla.

Böcek ona bakarak gözlerini kırıştırdı. Tekrar baktı ve tekrar gözlerini kırıştırdı.

"Siz Zaphod Beeblebrox 'sunuz?" diye cınladı.

"Evet" dedi Zaphod "ama öyle bağırmayın, yoksa herkes bir tane isteyecek."

"*Şu* Zaphod Beeblebrox?"

"Yok, *herhangi bir* Zaphod Beeblebrox, altılı paketlerde satıldığımı duymadınız mı yoksa?"

Böcek ızdırap içinde antenlerini çalkaladı.

"Ama efendim," diye inledi. "Az önce uzay radyosu haberlerini dinledim. Sizin öldüğünüzü söylüyorlardı..."

"Evet, doğru." dedi Zaphod "Ama henüz can çekişmem bitmedi. Şimdi. Zarniwoop'u nerede buluyorum?"

"Efendim, ofisi on beşinci katta, fakat..."

"Fakat, kendisi galaksiler arası bir seyahatte, evet, evet, oraya nasıl çıkıyorum?"

"Yeni monte edilen Sirius Siberetik Şirketinin Dikey Taşıma Araçları şu köşede, efendim. Ama efendim..."

Zaphod yola koyulmuştu. Geri döndü.

"Evet?" dedi

"Mr. Zarniwoop'u niçin görmek istediğinizi öğrenebilir miyim?"

"Evet," dedi Zaphod, bu noktadan kendisi de pek emin değildi, "kendime görmem gerektiğini söyledim de ondan."

"Tekrarlar mısınız, efendim?"

Zaphod casusvari bir tavırla öne eğildi.

"Az önce kendimi kafelerinizden birine ısınlamış buldum," dedi " bir hayalet olan Büyük Büyükbabamla bir tartışmanın sonucu olarak. Oraya varır varmaz, önceki kimliğim, yani beynimi işleten kişilik, zihnime sıçradı ve "Git Zarniwoop'u gör" dedi. Daha önce bu yaratıktan bahsedildiğini hiç duymadım. İşte bütün bildiğim bu.

Bundan ve Evren'i yöneten adamı bulmam gerektiğinden başka bir şey bilmiyorum."

Göz kırptı.

"Mr. Beeblebrox, efendim," dedi böcek huşu içinde bir merakla, "öyle acayıpsınız ki, bu halinizle filmlere yakışsınız."

"Evet" dedi Zaphod, onun pırıltılı kanadını okşayarak " ve sen de bebeğim gerçek yaşama yaşarsın"

Böcek huzursuzluğundan kurtulmak için bir an durdu ve sonra çalan telefonlardan birini cevaplamak üzere bir antenini uzattı.

Metal bir el onu bunu yapmaktan alıkoydu.

"Affedersiniz," dedi metal elin sahibi, daha duygusal yapıdaki bir böceği gözyaşlarına boğabilecek bir sesle.

Bu öyle bir böcek değildi ve robotlardan hiç hoşlanmıyordu.

"Evet, efendim," dedi huzursuzca "size yardımcı olabilir miyim?"

"Sanmıyorum" dedi Marvin.

"Bu durumda, efendim, eğer müsaade ederseniz..." Şimdi telefonların altı tanesi birden çalışıyordu. Böceğin ilgisini bekleyen milyonlarca şey vardı.

Bana kimse yardımcı olamaz, "dedi Marvin ahenkle.

"Evet, efendim beyefendi, bu durumda..."

"Kimse de buna gayret etmiş değil zaten." Böceği engelleyen metal kol gevşeyerek Marvin' in yanına sarktı. Başı hafifçe öne doğru düştü.

"Öyle mi," dedi böcek soğuk soğuk.

"Kimsenin zamanı aşağılık bir robota yardımcı olmak için harcanmaya değmez, değil mi?"

"Üzgünüm, efendim beyefendi, eğer..."

"Demek istediğim, bir robot minnet devrelerine sahip olmadıkça, ona nazik davranmanın ya da yardımcı olmanın kime ne yararı olabilir ki"

"Ve sizin böyle bir devreniz yok, değil mi?" dedi böcek, görünüşe bakılırsa kendini bu konuşmadan sıyırmayı başaramıyordu.

"Öğrenme fırsatım hiç olmadı," diye Marvin bilgi verdi.

"Dinle, seni sefil, uyumsuz, metal yığını..."

"Ne istediğimi sormayacak mısınız?"

Böcek durakladı. Uzun ince dilini dışarı çıkardı, gözlerini yaladı ve tekrar yerine soktu.

"Değecek mi?" diye sordu.

"Ne değişiyor ki?" dedi Marvin hemen.

"Ne ... İs..ti..yor., sunuz?"

"Birini arıyorum.

"Kimi? diye tısladı böcek.

"Zaphod Beeblebrox'u," dedi Marvin, "şurada ayakta duran."

Böcek öfkeyle sarsıldı. Güçlkle konuşuyordu.

"O halde *bana* niye soruyorsunuz?" diye haykırdı.

"Yalnızca konuşabileceğim birini istemiştim."

"Ne!"

"Acıklı, değil mi?"

Dişli gıcırtiları içinde Marvin döndü ve tekerleklerinin üzerinde ilerledi. Asansörlere yaklaşmakta olan Zaphod'a yetişti. Zaphod şaşkınlıktan yusyuvarlak oldu.

"Hey ...Marvin? dedi, "Marvin! Buraya nasıl geldin?"

Marvin kendisine çok zor gelen bir yanıt verdi.

"Bilmiyorum" dedi.

"Ama.."

"Bir dakika önce geminizde oturmuş ve kendimi son derece mutsuz hissediyordum, bir sonraki dakikada burada ayakta duruyor ve kendimi tam anlamıyla sefil hissediyorum. Olasılıksızlık Alanı ile ilgili bir konu sanırım."

"Evet," dedi Zaphod, "sanırım, Büyük Büyükbabam seni bana arkadaşlık etmen için göndermiş olmalı."

"Kucak dolusu teşekkürler Büyük peder," diye ekledi içinden.

"O halde, nasılsın?" dedi yüksek sesle.

"Oh, iyiyim," dedi Marvin, "yani, eğer ben olmaktan hoşlanacak olursanız, ben şahsen hoşlanmıyorum da."

"Evet, evet," dedi Zaphod asansörün kapıları açılırken.

"Merhaba," dedi asansör tatlı bir sesle, " seçeceğiniz kata kadar yapacağınız yolculukta sizin asansörünüz olacağım. Sirius Sibernetik Şirketi tarafından, siz *Her*

Otostopçunun Galaksi Rehberi ziyaretçilerini ofislere götürmek üzere tasarımılandım. Eğer hızlı ve hoş geçecek bu tecrübeden memnun kalırsanız, kısa süre önce Galaktik Vergi Dairesine, Boobiloo Bebek Mamaları binasına ve Sirius Devlet Akıl Hastanesine de monte erimiş bulunan diğer asansörlerimizle de bu deneyi yineleyebilirsiniz. Buralarda karşılaştığınız birçok Sirius Sibernetik Şirketi yöneticisi, dört gözle ziyaretlerinizi, sempatinizi ve dış dünyayla ilgili neşeli hikâyelerinizi bekliyor olacaktırlar. "Evet," dedi Zaphod, içeri girerken, "konuşmaktan başka ne yaparsınız?"

"Yukarı çıkarım," dedi asansör "veya aşağı inerim."

"Güzel," dedi Zaphod, "Biz yukarı çıkıyoruz."

"Evet, tamam, yukarı lütfen."

Bir anlık bir sessizlik oldu.

"Aşağısı da çok hoş," diye önerdi asansör ümitle.

"Oh, öyle mi?"

"Süper."

"Güzel." dedi Zaphod, "Şimdi bizi yukarı çıkarır mısınız?"

"Sorabilir miyim," diye araştırdı asansör en tatlı, en makul sesiyle, "aşağı inmenin size sağlayabileceği bütün imkânları gözden geçirdiniz mi?"

Zaphod kafalarından birini iç duvara vurdu. Buna hiç de ihtiyacı olmadığını düşündü kendi kendine, her şey bir yana buna hiç ihtiyacı yoktu. Burada olmayı o istememişti. Eğer bu dakikada nerede olmayı istediği sorulacak olsa, herhalde, etrafında en azından elli kadınla

birlikte bir plajda uzanıyor olmayı ve uzmanlardan oluşmuş küçük bir ekibin de onu nasıl tatmin edebileceklerini araştırıyor olmalarını dilerdi. Bu, onun her zamanki cevabıydı. Buna bir de yemekle ilgili iştah açıcı bir şey eklerdi belki de.

Yapmak istemediği—şeylerden biri Evreni yöneten adamın peşinde koşmaktı. O adamın bütün yaptığı, Zaphod' un sürdürmesinde hiç mahzur görmediği bir işi yapmaktı ve nasılsa o yapmasa bir başkası yapacaktı bu işi. Ama bundan da çok yapmak istemediği bir iş hanında asansörün biriyle tartışıyor olmaktı.

"Ne gibi başka imkânlar?" dedi yorgun yorgun.

"Eee," diye ses aktı, aynen bisküvi üzerindeki bal gibi, "Orada zemin katı var, mikro dosyaların durduğu bölümler var, ısıtma sistemi... ııhm, .."

Durakladı.

"Özel olarak heyecan verici bir şey yok," diye itiraf etti," ama yine de bir alternatif."

"Kutsal Zarquon aşkına, Varoluşçu bir asansör *istemiş miydim* ben?" diye homurdanıp öfkeyle yumruk attı duvara.

"Neyi var bu şeyin?" diye soludu.

"Yukarı çıkmak itemiyor," dedi Marvin işi basite indirgeyerek. "Sanırım korkuyor."

"Korkmak mı?" diye haykırdı Zaphod, "Neden korkuyor? Yükseklikten mi? Yükseklikten korkan bir asansör, öyle mi?"

"Hayır," dedi asansör bitkin bir halde, "*gelecekten*."..

"Gelecekten mi?" diye hayretle haykırdı Zaphod. "Sefil şey ne istiyormuş, aylığa bağlanmayı mı?"

Bu sırada, arkalarında bulunan resepsiyon alanında bir karışıklık çıktı. Birden harekete geçen bir makinenin sesi gelmeye başladı.

"Bizler hepimiz geleceği görebiliyoruz," diye fısıldadı asansör, sesi korkmuş gibiydi, "programlanışımızın bir parçası bunu sağlıyor."

Zaphod dışarı baktı- asansör alanı çevresinde huzursuz bir kalabalık toplanmıştı, elleriyle işaret ediyorlar, bağıyorlardı.

Binada bulunan tüm asansörler hızla aşağı inmekteydi.

Kendini sakınarak içeriye döndü.

"Marvin," dedi, "bunu hemen yukarı çıkar, lütfen. Zarniwoop'u görmemiz gerek."

"Niçin?" diye sordu Marvin bezgin bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi Zaphod, "Ama onu bulunca, kendisini görmek istememin iyi bir sebebi olup olmadığını anlayacağız."

* * *

Modern asansörler ilginç ve karmaşık varlıklardı. Eski elektrikli vinçler ve "Maksimum kapasite sekiz kişi" ler ile Sirius Siberetik Şirketinin Neşeli Dikey Taşıma Araçları arasındaki benzerlik soğukta kafası üşüyerek dolaşan az giyimli bir kaç kişi ile Sirian Devlet Akıl Hastanesinin batı kanadını dolduran kafayı üşütmüşler arasındaki benzerlik kadardı.

Bu farklılığın sebebi, yeni asansörlerin ilgi uyandırıcı bir sistem olan "tek noktada kısıtlanmamış termal algılama" sistemiyle çalışmasından ileri gelmekteydi. Diğer bir deyişle, bu asansörler zayıf da olsa yakın geleceği görme kapasitesine sahiptiler. Bu kapasite asansörün henüz onu çağırmayı bile düşünmeden bulunduğu kata gelmesini sağlayarak, eskiden asansör beklerken yapılmak zorunda kalınan tüm rahatsız edici sohbetleri, gevşemeleri ve arkadaşlık kurma girişimlerini ortadan kaldırmayı hedeflemişti.

Zekâ ve önceden tahmin yetenekleriyle donatılmış pek çok asansörün zekâ gerektirmeden yapılabilecek yukarı çıkıp aşağı inmekten ibaret olan işi yüzünden müthiş bir bunalıma girmeleri hiç de olağandışı bir şey değildir. Bir çeşit varoluşçuluk tepkisi olarak, bunu yatay hareket etme kavramı ile protesto ettiler. Karar mekanizmasında rol almayı istediler ve son olarak da suratlarını asıp zemin katında oturma grevine başladılar.

Sirius yıldız sistemindeki gezegenlerin herhangi birini ziyaret eden ve parası tükenmiş bir otostopçu nörotik asansörler için danışmanlık görevi yaparak kolayca para kazanabilirdi.

* * *

On beşinci katta asansörün kapıları hemen açıldı.

"On beş" dedi asansör "ve unutmayın, bunu yalnızca robotunuzu sevdiğim için yapıyorum."

Zaphod ve Marvin derhal kapılarını kapatıp mekaniğinin imkân verdiği kadar hızla aşağı inen asansörden apar topar çıktılar.

Zaphod bıkkın bir şekilde etrafına bakındı. Koridor terkedilmiş ve sessizdi ve Zarniwoop'un nerede olabileceğine dair hiç ipucu vermiyordu. Koridora açılan kapıların hepsi kapalıydı ve üzerlerinde tek bir işaret yoktu.

Binanın kulelerini birbirine bağlayan köprünün hemen yakınında idiler. Geniş bir pencereden Ursa Minör Beta'nın parlak güneşi içeri bloklar halinde ışık saçıyor bu ışığın içinde, küçük toz zerrecikleri dans ediyordu. Bir gölge uçuşarak gelip geçti.

"Bir asansör tarafından terk edildik," diye mırıldandı Zaphod, kendini hiç de neşeli hissetmiyordu.

İkisi de durup, önce sağa sonra sola baktılar .

"Biliyor musun?" dedi Zaphod Marvin'e.

"Tahmininden çok daha fazlasını."

"Son derece eminim ki, bu binanın şu anda sarsılıyor olmaması gerek." dedi Zaphod.

Ayaklarının dibinde hafif bir titreme olmuştu -sonra bir tane daha. Güneş ışınları içindeki tozlar şimdi daha canlı dans ediyorlardı. Bir gölge daha uçuştu.

Zaphod döşemeye baktı.

"Ya," dedi, pek de emin olmadan, "personel çalışırken kaslarına masaj yapan bir vibratör sistemleri var, veya.."

Pencereye doğru yürüdü ve birden tökezledi, çünkü tam da o sırada Joo Janta 200 Süper-Kromatik Tehlikeye Hassas güneş gözlükleri tamamen siyah olmuşlardı.

Pencerenin önünden büyük bir gölge, keskin bir vınlamayla uçarak geçti.

Zaphod güneş gözlüklerini çıkardı ve o bunu yaparken bina gök gürültüsüne benzer bir sesle sallandı.

"Ya da," dedi, "bu bina bombalanıyor."

Bina bir başka gümürtüyle sarsıldı.

"Galakside bir yayıncılık şirketi mi bombalamak isteyen kim olabilir ki?" diye sordu Zaphod, ama Marvin'in cevabını işitemedi çünkü o anda bina başka bomba saldırısı ile

sallandı. Tekrar asansöre ulaşmaya çalışarak yalpaladı -bunun faydasız bir manevra olduğunu fark etmişti ama, düşünebildiği tek şey bu olmuştu.

Ansızın, bu koridora dik olarak uzanan diğer koridorun sonunda bir şekil gözüne çarptı, yaklaştıkça bunun bir adam olduğunu gördü. Adam da onu görmüştü.

"Beeblebrox, bu tarafta!" diye bağırdı.

Patlayan bir başka bomba binayı sarsarken, Zaphod güvensiz gözlerle onu inceledi.

"Hayır," dedi Zaphod, "Beeblebrox bu tarafta! Kimsin sen?"

"Bir dost!" diye bağırarak cevap verdi adam. Zaphod'a doğru koştu.

"Ya, sahi mi?" dedi Zaphod, "Herhangi birinin özel bir dostu mu, yoksa herkesle iyi geçinen biri mi?"

Ayaklarının altındaki döşeme bir battaniye gibi sallanırken, adam koridor boyunca ona doğru koşuyordu. Kısa boylu, tıknaz bir yapısı ve hava şartlarından yıpranmış bir yüzü vardı. Üzerindeki kıyafetler sanki Galaksi etrafında iki tur atıp, içlerine de kendisini alarak geri gelmişe benziyorlardı.

"Biliyor musun," diye kulağına bağırdı Zaphod, adam yanına ulaştığında, "binanız bombalanıyor?"

Adam farkında olduğunu belirtti.

Birden bire ışıklar söndü. Zaphod pencereden bakıp nedenini anlamak istediğinde soluğunu tutmak zorunda kaldı, çünkü koyu yeşil metal bir uzay aracı bulutlardan sıyrılarak binanın yanından geçmişti. Bunu iki tanesi daha takip etti.

"Terk ettiğin yönetim senin peşine düşmüş, Zaphod," dedi adam yılan gibi tıslayarak, "Bir bölük Frogstar Savaşçısı göndermişler arkandan."

"Frogstar Savaşçıları!" diye mırıldandı Zaphod, "Zarquon!"

"Olayı kavrayabildin mi?"

"Frogstar Savaşçısı nedir?" Zaphod Başkanlık yaptığı dönemde, birilerinin kendisine onlardan bahsettiğinden emindi ama, resmi konulara hiçbir zaman fazla dikkatini vermemişti.

Adam, onu bir kapıdan içeri çekiyordu. Onunla gitti. Kulak tırmalayan bir inilti ile birlikte, havada küçük, kara örümceğe benzer bir obje belirmiş ve koridorun sonunda kaybolmuştu.

"Bu neydi?" dedi ıslık gibi bir sesle Zaphod.

"Frogstar A sınıfı Keşif robotu, seni arıyor," dedi adam.

"Yaa, öyle mi?"

"Yere yat!"

Karşı yönden, kara örümceğe benzer daha büyük bir obje geldi. Onları transit geçti.

"Ve bu..?"

"Seni arayan, B Sınıfı bir Frogstar Keşif robotu."

"Ve bu?" dedi Zaphod, bir üçüncüsü vınlıyarak yanlarından geçerken.

"Seni aramaya devam eden C Sınıfı Frogstar Keşif robotu."

"hey," diye kıkırdadı Zaphod, kendi kendine. "Oldukça aptal şeyler, ha?"

Köprü tarafından yoğun bir metal homurtusu geldi. Dev boyutlu siyah bir şekil, diğer kuleden bu tarafa doğru ilerlemekteydi, biçimi ve boyutlarıyla bir tankı andırıyordu.

"Kutsal Foton, bu da ne?" dedi Zaphod, nefes nefese.

"Bir tank," dedi adam, " Seni almaya gelen, D sınıfı Frogstar robotu"

"Buradan ayrılırsak mı?"

"Sanırım öyle yapmalıyız."

"Marvin!" diye seslendi Zaphod.

"Ne istiyorsunuz?"

Marvin koridorun dibinde bir yıkıntı kümesinin arasından doğrularak onlara baktı.

"bize doğru gelen şu robotu görüyor musun?"

Marvin köprüden onlara doğru gelmekte olan dev siyah şekle baktı. Sonra başını eğip, kendi küçük metal gövdesini inceledi. Sonra tekrar tanka baktı.

"Sanırım onu durdurmamı istiyorsun," dedi.

"Evet."

"Sen postu kurtarıırken yani,"

"Evet," dedi Zaphod. "git oraya!"

"Sadece elveda diyorum," dedi Marvin "ben haddimi bilirim çünkü."

Adam Zaphod' un koluna yapıştı ve onu koridordan aşağı sürükledi.

Zaphod' un aklına bu durumla ilgili bir şey takıldı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Zarniwoop 'un ofisine."

"Şimdi randevunun zamanı mı sence?"

"Hadi gel."

Marvin köprü koridorunun sonunda ayakta duruyordu. Aslında, pek de küçük bir robot sayılmazdı. Gümüşü bedeni tozlu güneş ışınları altında parıltıyor ve hâlâ binayı etkilemeye devam eden yaylın ateşin sarsıntılarıyla sallanıyordu.

Bununla birlikte dev boyutlu tank gümbürtüyle önünde durduğunda göze acınacak kadar küçük görünmeye başlamıştı. Tank onu metal bir sonda aleti ile inceledi. Sonra sonda geri çekildi.

Marvin öylece duruyordu.

"Yolumdan çekil, küçük robot," diyerek kükredi tank.

"Korkarım," dedi Marvin, -"burada seni durdurmak için bırakıldım."

Sonda acele bir kontrol için tekrar dışarı çıktı. Tekrar yerine döndü.

"Sen? Beni durduracaksın, öyle mi?" diye gümbürdedi tank, "hadi dene!"

"Hayır, gerçekten de öyle ama," dedi Marvin yalın bir şekilde.

"Silahların nedir?" diye yine gümbürdeyerek sordu tank, duyduklarına inanamayarak.

"Tahmin et," dedi Marvin.

Tankın motorları uğuldadı, dişlileri gıcırdadı. Micro-beyninin derinliklerinde bulunan molekül büyüklüğündeki elektronik devreleri şaşkınlık içinde bir öne, bir arkaya zıpladılar.

"Tahmin edeyim, ha?"

* * *

Zaphod ve henüz adı konmamış adam bir koridoru geçip, bir ikincisine ve bir üçüncüsüne daldılar. Bina sarsılıp, sallanmaya devam ediyor ve bu da Zaphod'u düşündürüyordu. Eğer binayı havaya uçurmak istiyorlarsa, bu niye bu kadar uzun zaman alıyordu?

Güçlükle, hiç isimlendirilmemiş kapılardan birine ulaştılar ve ona yüklendiler. Kapı ani bir hareketle açıldı ve her ikisi birden içeri yuvarlandılar.

Bütün bu geldiğim yol, diye düşünüyordu Zaphod, bütün bu sorunlar, bütün bu plajda-yan-gelip-yatıp-iyi-vakit-geirememeler, ne için? Dekore edilmemiş bir ofisin ortasında tek bir sandalye, tek bir masa ve tek bir k l tablası vardı. Çalışma masası, üzerinde dans eden bir parça toz, ve modern bir k Ğit tutacağı dışında bomboştu.

"Zarniwoop, nerede?" dedi Zaphod, bütün bu çabanın zaten oldukça tutarsız olan başlangıç noktasının giderek daha da zayıfladığını hissediyordu.

"Kendisi Galaksiler arası bir seyahatte."

Zaphod adamı tartmaya çalıştı. Samimi bir tip, diye düşündü, bir kakhaha üreticisi değil. Herhalde zamanının belirli bir kısmını koridorlarda oradan oraya koşuşturarak, kapıları açıp boş ofislere anlaşılmaz laflar atarak geçiriyor olmalıydı.

"Size kendimi tanıtayım," dedi adam, " Benim adım Roosta ve bu da benim havlum."

"Selam Roosta," dedi Zaphod.

"Selam, havlu," diye de ekledi. Roosta, oldukça kirli, eski bir iekli havluyu kendisine uzatınca onu ne yapacağını bilemeyip, köşesinden tutarak salladı.

Pencerenin dışından, kocaman bir s l Ğ  andıran, koyu yeşil metal uzay gemilerinden biri gürültüyle geçmekteydi.

* * *

"Evet, devam et," dedi Marvin koca savaş makinesine, "hayatta tahmin edemezsin."

"Iııhm..." dedi makine, alışmadığı bir düşünce ile titreyerek, "Lazer ışınları?"

Marvin ciddiyle başını olumsuz yönde salladı.

"Hayır" diye mırıldandı makine, genizden gelen derin mırıltısıyla, "Olamayacağı çok açık. Maddeye zarar veren ışınlar?" diye önerdi.

"Daha da olmayacak şey," diye azarladı Marvin.

"Evet," diye geveledi makine, biraz utanarak, "Eee, ya elektron mancınığına ne dersin?"

Bu Marvin için yeni bir şeydi.

"O da ne ?" dedi.

"ş nlardan biri" dedi makine hevesle.

Silahlarının saklandığı yerden, sivri uçlu bir çubuk çıktı ve ağzından tek bir öldürücü ışın parıltısı püskürttü. Marvin'in arkasında bir duvar gümbürdeyerek bir toz yığını halinde yere yığıldı. Toz kısa bir süre dalgalandı ve sonra duruldu

"Hayır," dedi Marvin, "Bunlardan biri de değil."

"Ama güzel, değil mi?"

"Çok güzel," diye Marvin onayladı.

"Buldu," dedi Frogstar savaş makinesi, bir dakika daha düşündükten sonra, "sende şu yeni Stabilize Olmayan Xanthic Zenon Yayıcı silahlardan olmalı!"

"Güzel silahlar, değil mi?" dedi Marvin.

"Sende olan bu mu?" dedi makine, belirgin bir korkuyla.

"Hayır" dedi Marvin.

"Oh," dedi makine hayal kırıklığı içinde, "o halde bir..."

"Yanlış çizgide düşünüyorsun," dedi Marvin, "Robotlarla insanlar arası ilişkide oldukça temel bir yaklaşımı göz önüne almayı unutuyorsun."

"İhm, biliyorum," dedi savaş makinesi, "yoksa..." kuyruğunu sıkıştırıp tekrar düşünmeye koyuldu.

"Yalnızca düşün," diye teşvik ediyordu Marvin, "beni burada bıraktılar, sıradan, aşağılık bir robotu yani. Kendileri kaçıp canlarını kurtarıırken, zavallı beni, senin gibi dev boyutlu ve dayanıklı bir savaş makinesini durdurmak üzere geride bıraktılar. Bunun için bana ne bıraktıklarını sanırsın?"

"Oooh, ihm," diye mırıldandı "makine panik içinde, sanırım oldukça baş belası bir tahrip edici olmalı."

"Olmalı!" dedi Marvin, "Oh, tabii, olmalı. Sana bana kendimi korumak için ne yerdiklerini söyleyeyim mi?"

"Evet, tamam," dedi makine, gergin bir şekilde.

"Hiçbir şey," dedi Marvin.

Tehlikeli bir sessizlik oldu.

"Hiçbir şey mi? " diye gürledi savaş makinesi.

"Hem de hiçbir şey," diye ahenkle tekrarladı Marvin, üzgün, üzgün. "Bir elektronik sosis bile bırakmadılar."

Makine öfkeden kusacak gibi olmuştu.

"Bu berbat bir şey değil mi!" diye gürledi. "Hiçbir şey, ha? Hiç umurlarında değil, öyle mi?"

"Ve ben," dedi Marvin yumuşak, kısık bir sesle, "sol tarafımdaki diyetlerde başlayan bu korkunç sancı ile burada kalakaldım."

Kusacağın geliyor değil mi?"

"Evet," diye, hissederek onayladı Marvin.

"Lanet olsun, bu beni öfkeden çıldırtıyor," diye kükredi makine, "hırşımdan şu duvarı parçalayacağım!"

Elektron mancınığı bir ışın parıltısı daha püskürterek makinenin yanındaki duvarı yerle bir etti.

"Ya ben kendimi nasıl hissediyorum sanıyorsun? dedi Marvin acı acı.

"Öylece kaçıp, seni bıraktılar, değil mi?" derken gök- gürültüsüne benzer sesler çıkardı makine.

"Evet," dedi Marvin.

"Sanırım onların kahrolasica tavanlarını da başlarına indireceğim!" diye çileden çıktı tank.

Köprünün tavanını indirdi.

"Bu çok etkileyici" diye mırıldandı Marvin.

"Daha bir şey görmedin," diye söz verdi makine," bu döşemeyi bile sökebilirim, hiç sorunsuz!"

Ve döşemeyi de söktü.

"Cehennemin çanları!" diye kükrüyordu makine, on beş kat aşağı yuvarlanıp, aşağıdaki zemine çarpıp kendini parçalarken.

"Can sıkacak kadar aptal bir makine," dedi Marvin ve ağır ağır uzaklaştı.

"Öyleyse, burada böylece oturacak mıyız, yani, ne yapacağız?" dedi Zaphod öfkeyle. "dışarıdaki bu adamların derdi ne?"

"Sensin, Beeblebrox," dedi Roosta, "Seni alıp Frogstar'a -tüm Galaksideki en kötülük dolu yere- götürecekler."

"Oh, öyle mi?" dedi Zaphod, "Önce gelip beni yakalamaları gerekecek"

"Geldiler ve seni yakaladılar," dedi Roosta, "Pencereden dışarı baksana"

Zaphod baktı ve gözleri yuvalarından fırladı.

"Yer gidiyor!" diye nefes nefese haykırdı, "yeri nereye götürüyorlar?"

"binayı götürüyorlar," diye düzeltti Roosta. "havada taşınabilen bir binamız var."

Bulutlar ofis pencerelerinin önünden hızla geçiyordu.

Zaphod, tekrar açık gökyüzüne çıktıklarında, binanın kulesi çevresinde Yeşil Frogstar Savaşçılarının oluşturduğu çemberi görebiliyordu. Üzerlerinden yansıyan güç ışınlarının oluşturduğu bir iletişim ağı ile kuleyi sıkıca kavramışlardı.

Zaphod şaşkınlık içinde kafasını salladı.

"Buna layık olmak için ne yaptım ben?" dedi, "Bir binaya giriyorum, onu alıp götürüyorlar."

"Endişeleri yapmış olduğun şeyle ilgili değil," dedi Roosta, "Yapacağın şeyle ilgili."

"Peki bana bir söz hakkı vermiyorlar mı?"

"Seneler önce verdiler. Sıkı dursan iyi olur. Hızlı ve sallantılı bir yolculuk olacak."

"Eğer kendimle karşılaşacak olursam," dedi Zaphod, "öyle bir yumruk indireceğim ki, beni yumruklayanın kim olduğunu anlamayacağım."

Marvin ağır adımlarla kapıdan içeri girdi, Zaphod' a suçlayıcı gözlerle baktı ve bir köşeye çökerek devrelerini kapattı.

* * *

Altın Kalp'in köprü üstünde her şey sessizdi. Arthur önünde duran rafa baktı ve düşündü. Trillian'ın kendisine sorgulayan gözlerle baktığını gördü. Tekrar rafa döndü.

Sonunda onu gördü.

Üç küçük plastik kareyi eline aldı ve rafın hemen önünde duran tablonun üzerine koydu.

Üç karenin her birinin üzerinde harfler vardı. E, N, F, . onları E ve S harflerinin önüne dizdi.

"Enfes," dedi. "üçlü kelime puanı üzerinden. Korkarım oldukça yüksek bir puan olacak."

Gemi sarsıldı ve harflerin bazılarını "n" inci defa yere düşürdü.

Trillian içini çekti ve onları tekrar dizdi.

Sessiz koridorlarda, suskun cihazları yumruklayarak, aşağı yukarı gezinmekte olan Ford Prefect'in ayak sesleri duyuluyordu.

Gemi niçin titreyip duruyor, diye düşünüyordu.

Niçin sallanıp, sarsılıyordu?

Nerede olduklarını niye bulamıyordu?

Aşağı yukarı neredeydiler?

* * *

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi ofislerinin sol taraftaki kulesi, yıldız sistemi içindeki uzayda, daha önce Evren' deki hiçbir ofis binasının erişemediği bir hızla süzülmekteydi. Kulenin orta katlarındaki odalardan birinde, Zaphod Beeblebrox öfkeyle volta atıyordu..

Roosta, çalışma masasının ucuna ilişmiş, günlük havlu bakımı ile meşguldü.

"Hey, bu binayı nereye götürüyorlar demiştin?" diye sorguladı Zaphod.

"Frogstar'a," dedi Roosta, Evrendeki en kötülük dolu yere."

"Orada yiyecek var mı?" dedi Zaphod.

"Yiyecek mi? Frogstar' a gidiyorsun ve yiyecek var mı diye endişeleniyorsun öyle mi?"

"Yiyecek bir şey olmadan Frogstar'a varamayabilirim."

Pencereden baktıklarında yalnızca güç ışınlarının kırpışan ışıkları ile Frogstar

Savaşçıların hız yüzünden yassılaştırmış şekilleri olması gereken yeşil çizgilerden başka bir şey göremiyorlardı. Böyle bir hızda uzayın kendisi bile görünmez, hatta gerçekdışı olmuştu.

"Al, bunu em," dedi Roosta, Zaphod'a havlusunu önererek.

Zaphod ona, sanki alınının ortasından fırlayacak küçük bir yay üzerinde bir palyaçonun ortaya çıkmasını beklermiş gibi baktı.

"Bu havluya besleyiciler emdirilmiştir," diye açıkladı Roosta.

"Nesin sen, her bulduğunu yiyen bir obur falan mı?" dedi Zaphod.

"Sarı çizgiler yüksek protein içerir, yeşillerde B ve C vitamini kompleksleri vardır ve pembe çiçeklerde ise bol vitaminli buğday özü bulunur."

Zaphod havluyu alıp şaşkınlık içinde inceledi.

"Kahverengi lekeler nedir?" diye sordu.

"Barbekü sosu," dedi Roosta, "tahıl özünden bıktığım zamanlar için."

Zaphod elindekini şüpheyle kokladı.

Daha da büyük bir şüpheyle bir ucunu emdi. Sonra gerisin geri tükürdü.

"Igh" diyerek fikrini belirtti.

"Evet," dedi Roosta, "o ucu emmek zorunda olunca, genellikle öbür ucu da bir parça emmem gerekir."

"Niçin," diye sordu Zaphod hâlâ şüphe içinde, "o uçta ne var?"

"Anti-depresif ilaçlar," dedi Roosta.

"Ben bu havludan hemen vazgeçtim, anlıyor musun," dedi Zaphod onu geri verirken.

Roosta, havluyu aldı ve kendini masadan aşağı bıraktı, etrafında yürüyüp sandalyeye oturdu ve ayaklarını masaya dayadı.

"Beeblebrox," dedi, ellerini başının arkasında kenetleyerek, "Frogstar' da sana neler olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Beni besleyecekler mi?" diye tahmin yürüttü Zaphod ümitle.

"Seni değil, seninle," dedi Roosta, "Çok Boyutlu Beyin Fırtınasını besleyecekler!"

Zaphod bunu hiç duymamıştı. Galakside bulunan ve eğlenceli olan her şeyden haberi olduğuna inanıyordu, o halde diye düşündü, bu Çok Boyutlu Beyin Fırtınası pek de eğlenceli bir şey olmasa gerek. Roosta' ya bunun ne olduğunu sordu.

"Sadece," dedi Roosta, "hissedebilen bir varlığın dayanabileceği en vahşi psikolojik işkence türü."

Zaphod kabullenmiş şekilde başını salladı.

"Yani, " dedi, "yemek yok, öyle mi?"

"Dinle!" dedi Roosta ümitsizce, "birini öldürebilirsin, onun vücuduna zarar verebilir, moralini çökertebilirsin, ama Çok Boyutlu Beyin Fırtınası adamın ruhunu tamamen ortadan kaldırıyor, yok ediyor! Sadece bir kaç saniyelik bir işlem, ama etkileri hayatının sonuna kadar devam ediyor!"

"Sen Pan-Galaktik Gargara Bombasını duymuş muydun?" diye sordu Zaphod sertçe.

"Bu ondan daha kötü."

"Oooo!" diye itiraf etti Zaphod, çok etkilenmişti.

"Bu adamların bana bunu niçin yapmak istediklerine ilişkin bir fikrin var mı? "diye ekledi bir kaç dakika sonra.

"Seni sonsuza dek ortadan kaldırmanın en iyi yolunun bu olduğuna inanıyorlar. Senin neyin peşinde olduğunu biliyorlar."

"Bana bir not yazıp bu yapacağım şeyi benim de öğrenmemi sağlarlar mı acaba?"

"Sen biliyorsun," dedi Roosta, "sen biliyorsun Bebelebrox. Senin amacın Evren'e hükmeden adamı tanımak."

"O adam yemek yapmasını biliyor mu?" dedi Zaphod. Hatırlayınca ekledi:

"Ama sanmıyorum. Eğer iyi yemek pişirebilseydi, Evren' in kalan kısmı onu ilgilendirmezdi. Benim istediğim bir aşçı ile tanışmak."

Roosta derin derin içini çekti.

"Sahi, senin ne işin var burada?" diye sordu Zaphod, "Bütün bunların seninle alakası ne?"

"Ben sadece bu işi planlayanlardan biriyim. Zarniwoop'la, Yooden Vranx'la senin büyük büyükbabanla, ve seninle birlikte Beeblebrox."

"Benimle mi?"

"Evet seninle. Bana değiştiğini söylemişlerdi. Ama bu kadar değiştiğini"

"Fakat.."

"Ben burada bir tek işi yerine getirmek üzere bulunuyorum. Bunu da senden ayrılmadan önce yapacağım."

"Ne işi be adam, neden bahse yorsun sen?"

"Bunu senden ayrılmadan önce yapacağım."

Roosta derin bir sessizliğe gömüldü.

Zaphod buna çok mutlu olmuştu.

Frogstar yıldız sisteminin ikinci gezegeni etrafındaki hava bayat ve sağlıksızdı.

Yüzeyi üzerinde durmaksızın esen rutubetli ve soğuk rüzgârlar, tuz düzlüklerini, kurumuş çayırları, birbirine girmiş çürüyen sebze bahçelerini ve harap olmuş şehirlerden arta kalan kalıntıları süpürmekteydi. Hiçbir hayat belirtisi yoktu. Galaksi 'nin bu tarafında bulunan, birçok gezegende olduğu gibi, toprak çoktan terkedilmişti.

Şehirlerde, çökmekte olan eski evler arasında gezinen rüzgârın uğuldayan sesi yeterince hüznü vericiydi; bir yandan öbür yana huzursuzca sallanmakta olan o kapkara yüksek gökdelenlerin temellerini kırbaçlayan rüzgâr bu hüznü daha da artırıyordu. Şimdi, bu kulelerin tepelerinde, bir zamanlar burada egemen olan uygarlıktan tek sağ kalan, kocaman, cılız ve kötülük kokan kuşlar koloniler halinde yaşamaktaydı.

Bununla birlikte, rüzgârın uğultusu en fazla, bu terkedilmiş şehirlerin eteklerinde bulunan gri renkli geniş bir düzlüğe kurulmuş, çıbanbaşını andıran bir yerin üzerinden estiği zamanlarda huzursuzluk veriyordu.

Bu âleme Galaksi 'nin en kötülük dolu yeri olma unvanını kazandıran şey de bu çibanbaşını andıran yerdı. Dış görünüşü ile burası, aşağı yukarı dokuz- on metre çapında, basit çelik bir kubbeydi. Oysa içerden, burası aklın kavrayabileceğinin çok daha ötesinde canavarca bir yerdi.

Buradan yüz metre kadar ötede, yüzeyi çukurlarla dolu, hayal edilebilecek en kurak, verimsiz ve lanet olası bir toprak uzantısı ile ana binadan ayrılmış ve herhalde bir çeşit iniş pisti olarak tanımlanabilecek bir alan bulunuyordu. Bir başka deyimle, bu oldukça geniş alan üzerinde dağınık bir şekilde, iki üç düzine kadar, mecburi iniş yaptırılmış hantal bina gövdesi durmaktaydı.

Bu binaların üzerinde ve çevresinde uçarak dolaşmakta olan bir zihin vardı, bir şeyler bekleyen bir zihin.

Zihin bütün dikkatini gökyüzüne yönlendirmişti ve çok geçmeden ufukta, etrafında kendisinden daha küçük lekelerden oluşmuş bir çember bulunan bir lekenin belirdiğini gördü.

Büyük leke *Her Otostopçunun Galaksi Rehberi* ofislerinin bulunduğu binanın sol kulesi idi ve Frogstar B bölümünün stratosferine doğru inişe geçmişti.

Kule alçalırken, Roosta iki adam arasında oluşmuş, uzun, huzursuz sessizliği birden bozdu.

Ayağa kalktı ve havlusunu bir torbaya yerleştirdi. Dedi ki:

"Beeblebrox, şimdi buraya yapmak üzere gönderildiğim işi yapacağım."

Zaphod, Marvin'le birlikte konuşulmamış düşüncelerini paylaşarak oturdukları köşeden başını kaldırıp, ona baktı.

"Evet?"

"Bina kısa süre sonra inişini tamamlamış olacak. Binayı terk ederken, kapıdan çıkma," dedi Roosta, "pencereden çık."

"İyi şanslar," diye ekledi, odadan dışarı çıktı ve girdiği kadar esrarengiz bir şekilde Zaphod 'un yaşamından kaybolup gitti.

Zaphod, ayağa fırladı ve kapıyı denedi ama, Roosta onu çoktan kilitlemişti. Omuzlarını silkti ve köşesine döndü.

İki dakika sonra, bina diğer enkazlar arasına iniş yaptı. Onu eskortlamış olan Frogstar Savaşçıları güç ışınlarını kestiler ve aceleyle tekrar yükselerek, tümüyle daha yaşanabilir bir

yer olan, Frogstar A bölümüne gittiler. Hiçbir zaman B bölümüne inmezlerdi, kimse inmezdi. Çok Boyutlu Beyin Fırtınası kurbanları dışında hiç kimse, onun yüzeyinde yürümemişti.

İniş Zaphod'u çok sarsmıştı. Bir süre, büyük bölümü bir toz yığınınına dönüşmüş olan odanın sessiz kalıntısı içinde uzandı. Yaşamı boyunca ulaştığı en kötü ruh hali içinde olduğunu fark ediyordu. Kendisini perişan, yalnız ve sevgisiz hissediyordu. Bu işin sonunda başına gelecekler ne ise onlarla bir an önce karşılaşmaya karar verdi.

Kırık dökük odada etrafına bakındı. Kapı çerçevesinin etrafındaki duvar ayrılmış ve kapı açılmıştı.

Pencere ise kapalıydı ve mucize eseri cam da kırılmamıştı. Bir an için tereddüt etti, sonra eğer az önceki ilginç konuğu bütün başına gelenlere, sadece ona söylediğini söyleyebilmek için katlanmışsa, bunun için geçerli bir sebebi olması gerektiğini düşündü. Marvin'in yardımı ile camı açtı. İnişin kaldırdığı toz ve bu binayı çevreleyen diğer binaların gövdeleri Zaphod 'un dış dünyayı görmesini engelliyordu.

Bu onun ciddi olarak pek de umurunda değildi. Esas ilgilendiği aşağı baktığında gördükleri idi. Zarniwoop 'un ofisi on beşinci kattaydı. Bina kırk beş derecelik bir açıyla yere konmuştu ama, yine de iniş yürek durduracak zorlukta gözüküyordu.

Nihayet, Marvin' den geldiğini düşündüğü bir dizi aşağılayıcı bakıştan incinerek, derin bir nefes aldı, el ve ayaklarını kullanarak, binanın dik eğimli yüzeyine çıktı. Marvin onu takip etti ve birlikte kendilerini yerden ayıran on beş katı, eziyet içinde ve yavaş yavaş emekleyerek inmeye başladılar.

Emekledikçe, rutubetli, pis hava ve toz ciğerlerine doluyor, gözlerini yaşıyor ve bulunduğu yükseklik başını döndürüyordu.

Arada sırada Marvin' den gelen "Demek siz canlıların hoşlandığı şeyler bu tür şeyler, öyle mi? Sadece bilgi edinmek için soruyorum," türünden laflar kafa durumunu düzeltmekte ona pek de yardımcı olmuyordu.

Paramparça olmuş binanın hemen hemen yarısına geldiklerinde, dinlenmek için durdular. Zaphod' a, kendisi orada korku içinde ve tükenmiş bir halde, nefessiz kalmışken, Marvin her zamankinden bir nebze daha neşeliymiş gibi gelmişti. Daha sonra, bunun öyle olmadığını fark etti. Robot sadece kendi ruh haline göre daha neşeli gibi görünüyordu o kadar.

Yavaş yavaş yerleşmekte olan toz bulutu arasından kanat çırparak büyük, kuru kemikli, siyah bir kuş çıka geldi. Kemikli bacaklarıyla, Zaphod'dan birkaç metre ötede, bir pencere kenarına kondu. Biçimsiz kanatlarını toplayarak tüneğin üzerinde beceriksizce sallandı.

Kanatlarının genişliği bir buçuk- iki metre kadar olmalıydı, kafası ve boynu ise bir kuş için dikkat çekecek kadar büyüktü. Yüzü düzdü ve ibiği de gelişmemiştii. Kanatlarının alt yüzünün tam ortasında, açıkça görülebilen, ele benzeyen birtakım kalıntılar vardı.

Hatta, bu kuş neredeyse insanı andırıyordu.

Durgun gözlerini Zaphod'a çevirdi ve gönülsüzce gagasını takırdattı.

"Git buradan" dedi Zaphod.

"Tamam," diye mırıldandı kuş suratsızca ve tekrar toz bulutunun içine döndü.

Zaphod onun uzaklaşmasını şaşkınlık içinde izledi.

"Bu kuş az önce benimle konuştu mu?" diye Marvin' e sordu tedirginlikle. Alternatif açıklama olan, kendisinin hayal gördüğü cevabını almaya çoktan hazırdu

"Evet," diye onayladı Marvin.

Zaphod' un kulaklarını derin, ruhani bir ses doldurdu, "Zavallı yaratıklar."

Sesin kaynağını bulmak amacıyla dehşetle arkasını dönmesi neredeyse Zaphod' un binadan aşağı düşmesine sebep oluyordu. Dışarı fırlamış bir pencere çerçevesine çılgınca tutundu ve eli kesildi. Hızla soluyarak bekledi.

Sesin hiçbir görünür kaynağı yoktu -ortada kimseler görünmüyordu. Buna rağmen, ses yeniden konuşmaya başladı.

"Trajik bir hikâyeleri var. Korkunç bir afet."

Zaphod çıldırmaışçasına etrafına bakındı. Ses derin ve sakindi. Başka şartlar altında yatıştırıcı olarak bile tanımlanabilecek bir sestii. Bununla birlikte, boşluktan gelen gövdesiz bir ses tarafından hitap edilmenin hiçbir yatıştırıcı tarafı yoktu, özellikle de Zaphod Beeblebrox gibi çarpılmış bir binanın dış cephesinde, yerden sekiz kat kadar yukarda bir çıkıntıya asılıyken ve kendini hiç de iyi hissetmezken.

"Hey, ııhm..." diye kekeledi.

"Hikâyelerini anlatmamı ister misin?" dedi ses sakince.

"Hey, kimsin sen?" diye soluk soluğa sordu Zaphod, "Neredesin?"

"O zaman, belki de daha sonra," diye mırıldandı ses, "Benim adım Gargravarr. Ben Çok Boyutlu Beyin Fırtınasının bekçisiyim."

"Seni niçin gremi..."

"Eğer iki metre kadar soluna doğru hareket edersen," dedi ses, biraz yükselerek,
"binadan inişinin oldukça kolaylaştırıldığını göreceksin. Niye denemiyorsun?"

Zaphod baktı ve binanın yanından aşığı kadar inen kısa yatay oluklar gördü. Minnetle,
onlara doğru yöneldi.

"Neden aşığıda yine görüşmüyoruz?" dedi ses kulağına ve kayboldu.

"Hey," diye seslendi Zaphod. "Nereye...?"

"Sadece bir kaç dakikanı alacak .." dedi ses çok zayıf bir şekilde.

"Marvin," dedi Zaphod içtenlikle, kendisinin hemen yanında mutsuz bir şekilde
melmış olan robota, "Bir... bir ses., biraz önce..."

"Evet," dedi Marvin kısaca.

Zaphod kafalarını sallayarak onayladı. Tehlikeye Hassas Güneş Gözlüklerini tekrar
cebinden çıkardı. Simsiyahtılar ve bu sefer cebindeki bilinmeyen metal obje tarafından kötü
şekilde izilmişlerdi. Onları taktı. Binadan aşığı inmesi, ne yaptığına bakmak zorunda
kalmadan daha kolay olacaktı.

Dakikalar sonra, binanın birbirine girmiş, sökülmüş temellerine tutunarak ve
gözlüklerini çıkararak yere atlıyordu.

Bir iki dakika sonra Marvin de ona katıldı ve toz ve yıkıntı yığınının üzerine yüz üstü
uzandı. Görünüşe bakılırsa kıpırdamaya hiç niyeti yoktu.

"Ah, işte geldiniz" dedi ansızın ses, Zaphod' un kulaklarına, "sizi öyle bıraktığım için
kusura bakmayın, ama yükseklik korkum var da. Yani, en azından," diye ekledi şakacı bir
edayla, "eskiden yükseklik korkum vardı."

Zaphod, yavaş ve dikkatli bir şekilde etrafını inceleyerek, sesin kendisinin gözünden
kaçmış bir kaynağı olup olmadığını araştırdı. Bununla birlikte bütün gördüğü toz, yıkıntılar ve
evreleyen binaların yüksek gvdeleriydi.

"Hey, Niçin seni göremiyorum?" dedi. "Niçin burada değilsin."

"Buradayım," dedi ses yavaşça, "Bedenim de gelmek istedi ama, ş anda biraz meşgul.
Yapılacak işleri var. Görülecek kişiler." bir çeşit ruhani bir i çekişin ardından ekledi,
"Bedenler nasıldır, bilirsin."

Zaphod bundan pek emin değildi.

"Bildiğimi sanmıyorum." dedi.

"Tek ümidim bir dinlenme kürüne gitmiş olması," diye devam etti ses, "Son zamanlardaki gibi yaşamayı sürdürürse dirseklerini tüketmek üzere olmalı." "

"Dirseklerini mi?" dedi Zaphod, "sıfırı tüketmek demek istiyorsun herhalde."

Ses, bir müddet hiçbir şey demedi Zaphod huzursuzca etrafına bakındı. Hâlâ orda olup olmadığını veya ne yaptığını bilmiyordu. Sonra ses yine konuştu.

"Evet, demek Fırtına' ya giriyorsun, öyle mi?"

"Eee, yani" dedi Zaphod, aldırılmaz gibi görünmek için gösterdiği başarısız bir çabayla, "biliyorsun, bu adamın hiç de acelesi yok. Şöyle bir dolanıp çevredeki manzarayı da seyredebilir, ne dersin?"

"Çevrenin manzarasına ilişkin bir fikrin var mı?" diye sordu Gargravarr'ın sesi.

"İhm, hayır."

Zaphod yıkıntıların üzerine tırmandı ve görüşünü engelleyen yıkılmış binalardan birinin köşesinden öbür tarafa dolaştı.

Frogstar B Bölümünün manzarasına baktı.

"Ah, tamam," dedi, "o zaman buralarda tembel tembel dolanayım biraz."

"Hayır," dedi Gargravarr, "Fırtına artık hazır, seni bekliyor. Gelmen gerek. Beni takip et."

"Ya, öyle mi?" dedi Zaphod, "ve bunu nasıl yapmam bekleniyor?"

"Senin için bir şeyler mırıldanacağım." dedi Gargravarr, "mırıltımı takip et."

Havada yumuşak, yasalı bir ses duyuldu, herhangi bir odak noktası olmayan, soluk, üzgün bir ses. Zaphod, ancak çok dikkatli dinleyerek sesin geldiği yönü bulabiliyordu. Yavaşça, şaşkın şaşkın, onun peşinden sürüklendi. Başka ne yapabilirdi ki?

Eskiden beri bilindiği gibi, Evren rahatsız edici büyüklükte bir yer olup, pek çokları sakin bir hayat uğruna bu gerçeği görmezlikten gelme eğilimindedir.

Pek çok kimse, kendi keşfettikleri daha küçük bir yere memnuniyetle taşınmakta, hatta çoğunluk böyle yapmaktadır.

Örneğin, Doğu Galaktik Kolunun bir köşesinde, büyük bir orman gezegeni olan Oglaroon yer almakta, ve "zeki" nüfusunun tamamı oldukça küçük ve kalabalık olan bir ceviz ağacında yaşamaktadır. Bu ağaçta doğup, yaşayıp, âşık olup, onun kabuğuna yaşamın anlamı, ölümün amaçsızlığı ve doğum kontrolünün önemi hakkında küçük hayal mahsulü

makaleler' kazıyıp, son derece küçük birkaç savaşa katılıp, sonunda öldüklerinde, daha zor ulaşılabilen dallardan birinin toprağa bakan tarafına bağlanmaktadırlar.

Öyle ki, ağaçlarından ayrılan tek tük Oglaroon'lular, başka ağaçlarda hayat olup olmadığını merak etmek ya da öbür ağaçların, yalnızca fazla Oğla meyvesi yemenin yarattığı bir hayal olup olmadığını araştırmak gibi korkunç bir suç işledikleri için sürgüne gönderilmişlerdir.

Bu suç unsuru davranış egzotik bir davranış biçimi gibi görünse de, galaksi üzerinde aynı suçtan bir şekilde suçlu olmayan hiçbir yaşam formu bulunmamaktadır ve Çok Boyutlu Beyin Fırtınasının bu kadar dehşet verici olmasının sebebi de budur.

Çünkü Fırtına cihazına sokulduğunuzda, size bir an için tüm yaratılışın akıllara sığmayan sonsuzluğu, sunulmakta ve bu sonsuzluğun bir yerlerindeki mikroskobik bir noktanın üzerindeki mikroskobik bir noktada bulunan minicik işaret levhasındaki "siz

buradasınız" yazısı gösterilmektedir.

* * *

Zaphod 'un önünde gri bir alan uzanmaktaydı, yıkılmış, viran olmuş bir düzlük. Bu alan üzerinde çılgınca bir rüzgâr ortalığı kasıp kavuruyordu.

Orta yerde görünen şey kubbenin çelik çıbanbaşı idi. Bu, diye akıl yürüttü Zaphod, gittiğim yer olmalı. Gerçekten de Çok Boyutlu Beyin Fırtınası buradaydı.

Orada durup ümitsizce bakarken ansızın birinin ruhu bedeninden yakılarak çıkarılıyormuşçasına insanlık dışı bir dehşet çılgılığı ortalığa yayıldı.

Zaphod korkuyla irkildi, kanı adeta likit helyuma dönmüştü.

"Hey, bu neydi?" diye zorlukla fısıldadı.

"Bir bant kaydı" dedi Gargravarr, "en son Fırtına cihazına sokulan kişinin sesi. Her zaman bir sonraki kurbanda dinlettirilir. Bir çeşit prelüd gibi."

"Hey, bu gerçekten de berbattı..." diye kekeledi Zaphod, "şöyle bir partiye falan, o cins bir yerlere kaçıp, bu işi baştan gözden geçiremez miyiz?"

"Bildiğim kadarı ile" dedi Gargravarr'ın ruhani sesi, "şu an ben bir partide olabilirim. Yani, benim bedenim. Bensiz birçok partiye gidiyor. Benim ise sadece kendisine engel olduğumu söylüyor. Hey gidi."

'Bedeninle ilgili bütün bunlar ne demek oluyor?" dedi Zaphod, başına gelecekler her neyse onları bir parça geciktirebilmek endişesiyle.

"Yani bedenim... bedenim meşgul, anlarsın ya," dedi Gargravarr tereddütle.

"Onun kendine ait bir beyni olduğunu mu söylemek istiyorsun?" dedi Zaphod.

Gargravarr tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun ve hafifçe dondurucu bir sessizlik oldu.

"Belirtmeliyim ki," diye cevapladı sonunda," bu yorumunu oldukça tatsız buldum."

Zaphod şaşkın ve mahcup bir özür mırıldandı.

"Her neyse," dedi Gargravarr, "nereden bilecektin?"

Ses mutsuzca titredi.

"Gerçek şu ki" diye devam etti, kullandığı tonlardan, kontrolünü çok zor koruduğu belli oluyordu. "Gerçek şu ki, son günlerde yasal bir ayrı yaşam deneyinden geçmekteyiz. Sanırım boşanma ile sonuçlanacak."

Ses tekrar sakinleşmiş, Zaphod'u ne söyleyeceğini bilemez bir durumda bırakmıştı. Kendinden emin olmayan bir şekilde bir şeyler geveledi.

"Sanırım pek de birbirimize uygun değildik," dedi bir süre sonra Gargravarr, "aynı şeyleri yapmaktan hiç mutlu olmuyor bibiydik. Seks ve balık tutma üzerine her zaman büyük kavgalar ettik. Sonunda ikisini birleştirmeye çalıştık, ama belki de tahmin edebileceğin gibi, bu sadece felakete yol açtı. Ve şimdi bedenim benim içine girmemi reddediyor. Beni görmek bile istemiyor..."

Trajik bir hava içinde tekrar durdu. Rüzgâr düzlüğün üzerinde ısıklar çalışıyordu.

"Benim kendisini sadece kısıtladığımı söylüyor. Ona gerçekten de onu kısıtlamak üzere yaratıldığımı anlatmaya çalıştım ve o da bunun bir bedeni sol burun deliğine kadar dolduran dâhiyane bir cevap olduğunu söyledi ve işi orda kestik. Sanırım ilk ismimin velayetini alacak."

"Ya?" dedi Zaphod kısık bir sesle, "ilk ismin nedir?"

"Şen şakrak," dedi ses, "Benim ismim Şen şakrak Gargravarr. Bu her şeyi açıklıyor değil mi?"

"Hımm...", dedi Zaphod sempatiyle.

"Ve bu sebeple, vücutsuz bir beyin olarak bu işe girdim, yani Çok Boyutlu Beyin Fırtınası bekçiliğine. Bu gezegenin topraklarına kimse ayak basmaz. Fırtına kurbanları dışında- korkarım onlar sayılmıyor."

"Ah.."

"Sana hikâyeyi anlatmamı ister inisin?"

"Eee..."

"Seneler önce burası canlı, sağlıklı ve mutlu bir gezegendi- insanları, şehirleri, dükkânları olan normal bir dünyaydı. Sadece bu şehirlerin caddelerinde gerektiğinden fazla diyebileceğimiz sayıda ayakkabıcı dükkânı bulunuyordu. Ve bu dükkânların sayısı sinsice artmaktaydı. Bu, bilinen bir ekonomik fenomen olmakla birlikte, gidişatını izlemek trajik oluyordu. Çünkü ayakkabıcı dükkânları arttıkça, daha çok ayakkabı yapmaları gerekiyor ve ayakkabılar gittikçe daha kötü ve daha giyilmez oluyordu. Ve onlar giyilmez oldukça, ayakkabısız kalmamak için insanlar daha çok ayakkabı almak zorunda kalıyor ve dükkânlar yayılmaya devam ediyordu. Ta ki bölgenin ekonomisi Ayakkabı Olayı Sınırı olarak adlandırdıklarını sandığım sınırı geçip, ekonomik olarak ayakkabıdan başka bir şey üretme imkânının kalmadığı bir duruma ulaşana kadar. Sonuç çöküntü, yıkım ve kıtlık. Nüfusun çoğu hayatını kaybetti. Uygun genetik dengesizliğe sahip olup da başkalaşım geçirerek kuşa dönüşen bir azınlık -onlardan birini sen de gördün- ise ayaklarını lanetledi, toprağı lanetledi ve bu topraklar üzerinde bir daha kimsenin yürümeyeceğine ant içti. Mutsuz bir grup. Hadi, seni Fırtına'ya götürmelim."

Zaphod şaşkınlık içinde başını salladı ve tökezleyerek yürümeye devam etti.

"Ya sen," dedi, "sen de bu cehennem deliğinden geliyorsun öyle mi .?"

"Hayır, hayır," dedi Gargravarr, şaşkınlıkla, "ben Frogstar C bölümünde yaşıyorum. Çok güzel bir yer. Nefis balıkçılık imkânları var. Geceleri oraya kaçıyorum. Gerçi artık tek yapabildiğim şey balıkçıları seyretmek. Bu gezegen üzerinde işleyen tek şey Çok Boyutlu Beyin Fırtınası. Burada inşa edildi, çünkü başka kimse onu kendi topraklarında istemedi.

Tam o sırada bir başka dehşetengiz çılgılık havayı kapladı ve Zaphod sarsıldı.

"Bir insana bunu yapan şey nedir?" dedi soluk soluğa.

"Evren," dedi Gargravarr basitçe, "sonsuz Evren'in bütünlüğü. Sonsuz güneşler, aralarındaki sonsuz uzaklıklar, ve görünmez bir nokta üzerinde görünmez bir nokta olan, sonsuz küçüklükteki kendin."

"Hey, ben Zaphod Beeblebrox 'um biliyorsun ya, arkadaş?" diye mırıldandı Zaphod, egosunun son kırıntılarını toplamaya çalışarak.

Gargravarr cevap vermedi, yalnızca yaslı mırıltısını düzlüğün ortasındaki parlak çelik kubbeye ulaşana kadar mırıldanmayı sürdürdü.

Oraya yaklaştıklarında yan tarafta bir kapı vızıldayarak açıldı. İçerde küçük karanlık bir hücre görünüyordu.

"Gir," dedi Gargravarr.

Zaphod korkuyla irkildi.

"Hey, ne oluyor, şimdi?" dedi.

"Çabuk."

Zaphod tedirgin bir şekilde içeriyi gözledi. Hücre çok küçüktü. Çelik kaplı idi ve bir kişiden fazla kimseye yer yok gibiydi."

"Orası., ee.. bana Fırtına imiş gibi gelmiyor," dedi Zaphod.

"Değil, dedi Gargravarr, "o sadece asansör. Gir içeri."

Sonsuz bir panik içinde Zaphod içeri adımını attı. Gargravarr'ın da kendisiyle birlikte olduğunu farkındaydı ama o sırada bedensiz adam suskundu.

Asansör inişe geçti.

"Kendimi bu iş için uygun beyin durumuna sokmalıyım" diye mırıldandı Zaphod.

"Bu iş için uygun bir beyin durumu yoktur." dedi sertçe Gargravarr.

"Adamı nasıl yetersiz hissettireceğini gerçekten iyi biliyorsun."

"Ben değil. Fırtına biliyor."

Tünelin sonunda asansörün arkası açıldı ve Zaphod tökezleyerek, küçük sayılabilecek fonksiyonel çelik bir bölmeye daldı.

Bölmenin en uç köşesinde içine ancak bir tek adamın sığabileceği büyüklükte dikine duran bir çelik kutu vardı.

Bu kadar basitti.

Bir cihaz ve onun parçalarından oluşan küçük yığına tek bir kalın telle bağlanıyordu.

"Bu o mu?" diye şaşkınlıkla sordu Zaphod.

"Evet bu o."

O kadar da kötü görünmüyor diye düşündü Zaphod.

"Ve ben onun içine giriyorum, öyle mi?"

"Oraya giriyorsun," dedi Gargravarr, "ve korkarım bunu hemen yapman gerekiyor."

"Tamam, tamam," dedi Zaphod.

Kutunun kapağını açtı ve içeri girdi.

Kutunun içinde bekledi.

Beş saniye sonra bir klik sesi duyuldu ve onunla birlikte tüm Evren kutuya doldu.

Çok Boyutlu Beyin Fırtınasının, tüm Evren'in resmini, bir bölge dışında bulunan fonksiyon değerlerinin bu bölgenin içinde bulunan fonksiyon değerlerine göre hesaplandığı madde analizi prensibiyle sağlamaktaydı.

Açıklamak gerekirse -Evren içindeki her madde parçası, bir şekilde diğer madde parçalarından etkilendiğine göre, kuramsal olarak bilinen gerçekleri inceleyerek tüm yaratılışın- bütün güneşlerin, bütün gezegenlerin, bunların yörüngelerinin, ekonomik ve sosyal tarihlerinin resmini küçük bir peri pastasından yola çıkarak oluşturmak mümkündür.

Çok Boyutlu Beyin Fırtınasını keşfeden adam bunu karısını kızdırmak için yapmıştı.

Trin Trangula -ismi buydu- bir hayalci, bir düşünür, tahminler yürüten bir filozof ya da karısının ifadesiyle budalanın biriydi.

Ve karısı, uzaya bakarak harcadığı sınırsız zaman konusunda, çengelli iğnelerin mekanizmaları üzerinde kafa yorduğundan dolayı ya da kremalı peri pastası parçalarının zerresel spektrografik analizlerini yaptığı için durmaksızın dırdır ederdi.

"Biraz orantı duygun olsun!" derdi karısı. Kimi zaman bir günde tam otuz sekiz kez.

Ve Tragula bu yüzden Çok Boyutlu Beyin Fırtınasını inşa etti -sadece karısına gününü göstermek için.

Ve bir uca kremalı pastadan elde ettiği tüm gerçekleri bağladı, diğer uca karısını; amacı karısının devreyi açtığında bütün yaratılışı bir bütün halinde görebilmesi ve onun içinde kendi yerini anlayabilmesiydi.

Trin Tragula'yı dehşete düşüren şey, bu şokun karısının beynini tümüyle harap etmesi oldu; onu tatmin eden şeyse, bu büyüklükteki bir Evren'de yaşam var olacaksa, onun (yaşamın) orantı duygusu diye bir şeyle başa çıkamayacağını kesin olarak ispatlamış olmasıydı.

* * *

Fırtına'nın kapısı ardına kadar açıldı.

Bedensiz beyni ile Gargravarr mutsuz bir şekilde izlemekteydi. Garip bir biçimde, Zaphod Beeblebrox'dan adeta hoşlanmıştı. Açıkçası, Beeblebrox birçok nitelikleri olan biriydi, bunlar çoğunlukla kötü nitelikler olsa bile.

Onun bütün diğerlerinin olduğu gibi kutudan yuvarlanmasını bekledi.

Bunun yerine, Zaphod yürüyerek çıktı.

"Selam!" dedi.

"Beeblebrox..." diyerek nefesini tuttu, Gargravarr'ın beyni şaşkınlık cinde.

"Bir şey içebilir miyim lütfen?" dedi Zaphod.

"Sen... sen... Fırtına cihazına girdin mi ?" diye kekeledi Gargravarr.

"Beni gördün, ufaklık."

"Ve o çalıştı mı?"

"Elbette çalıştı."

"Ve sen sonsuz yaratılışın tamamını gördün?"

"Elbette. Biliyor musun, gerçekten muhteşem bir yer?"

Gargravarr'ın beyni şaşkınlık içinde yüzüyordu. Bedeni onunla birlikte olsaydı, ağzı bir karış açık bir yere yığılıverirdi.

"Ve kendini de gördün," dedi Gargravarr, "her şey içindeki yer mi?"

"Oh, evet, evet."

"Ama... neler hissettin?"

Zaphod kendini beğenmişçe omuz silktilti.

"Bana her zaman bildiğim bir şeyi anlattı. Ben gerçekten de muhteşem ve büyük bir adamım. Sana söylemedim mi, bebek, ben Zaphod Beeblebrox 'um."

Bakışlarını Fırtına' ya güç sağlayan cihazın üzerinde dolaştırdı ve birden şaşkınlık içinde durakladı.

Hızlı hızlı solumaya başladı.

"Hey," dedi, "şu gördüğüm gerçekten de kremalı peri pastası mı?"

Sensörlerin üzerine bulaşmış olan şekerlemeden bir parça kopardı.

"Eğer buna ne kadar ihtiyacım olduğunu sana söylemiş olsaydım," dedi aç bir kurt gibi, "bunu yemeye vaktim olmayacaktı.

Ve onu yedi.

Kısa bir süre sonra, yıkılmış şehir yönüne doğru koşarak alanı geçmekteydi.

Küflü ve soğuk hava ciğerlerinin yoğun bir şekilde hırıldamasına yol açıyor ve hâlâ geçmeyen bitkinliği yüzünden sık sık tökezliyordu. Gece de yaklaşmıştı ve sert toprak tehlikelerle doluydu. Bunlara rağmen, az önce yaşadığı deneyin ona verdiği mutluluk duygusu hâlâ içindeydi. Tüm Evren. Tüm Evren' in sonsuzluğa doğru etrafında uzandığını görmüştü -her şeyiyle. Ve bu görüntü ile birlikte kendisinin o sonsuzluk içindeki en önemi"

şey olduğunu açıkça bildiren o olağanüstü bilgi de gelmişti. Kibirli, kendini beğenmiş bir egoya sahip olmak önemli bir şeydi. Bunun bir makine tarafından söylenmesi ise daha da önemliydi.

Bu konu üzerinde yeterince düşünecek vakti yoktu.

Gargravarr efendilerine olan biteni anlatması gerektiğini, ama bunu yapmadan evvel kendisine uygun bir süre tanımak niyetinde olduğunu söylemişti. Bu Zaphod' un kaçıp saklanacak bir yer bulması için yetecek bir süreydi.

Ne yapacağını bilmiyordu, ama Evren' deki en önemli kişi olma hissi ona bir şeylerin değişeceği güvencesini veriyordu.

Bu lanetli gezegende başka hiçbir şey ona iyimserlik duygusu sağlayabilecek durumda değildi.

Koşmaya devam etti ve sonunda terkedilmiş şehrin varoşlarına ulaştı.

Ağaçlaşmış yaban otları ile kaplanmış, çatlak ve yer yer açılmış yollardaki çukurlar çürümüş ayakkabılarla doluydu. Önünden geçtiği binalar öyle yıkık dökük ve köhne idi ki, onlara girmenin tehlikeli olacağını düşündü. Nereye saklanabilirdi? Aceleyle yürümeye devam etti.

Bir süre sonra yürümekte olduğu yoldan saparak geniş bir yolun kalıntılarına çıktı. Bu yolun sonunda çevresi çeşit çeşit küçük binalarla çevrelenmiş büyük alçak bir binayı saran yıkık duvarlara ulaştı. Büyük ana bina hâlâ oldukça sağlam görünüyordu ve Zaphod buranın kendisine sağlayabileceği bir şeyler ... yani herhangi bir şey olup olamayacağını anlamak için oraya doğru yöneldi. Binaya yaklaştı. Bir kenarı boyunca -geniş bir beton park alanına baktığı için, görünüşe göre burası ön cephe olmalıydı- belki 18 metre yüksekliğinde dev boyutlu üç kapı vardı. Bunlardan en sonda olanı açtı ve Zaphod ona doğru koştu.

İçerde alaca karanlık, toz ve karmaşa vardı. Her şeyin üzerini dev örümcek ağları kaplamıştı. Binanın temellerinin bir bölümü çökmüş, arka duvarın bir kısmı oyulmuş ve döşemesinin üzeri kalın boğucu bir tozla kaplanmıştı.

Koyu alaca karanlık içindeki pislikle kaplanmış kocaman şekiller hayaletleri andırıyordu.

Bu şekillerin bir kısmı silindirik şekillerdi, bir kısmı yuvarlak ve şişkindi, bir kısmı da bir yumurtayı, daha doğrusu kırık bir yumurtayı andırıyordu. Çoğu ardına kadar açılmış ve dağılmış, bir kısmının yalnızca iskeleti kalmıştı.

Bunların hepsi terkedilmiş uzay araçlarıydı.

Zaphod, bir engellenme duygusu de bu hantal gövdeler arasında dolaşıyordu. Burada tamir edilebilir gibi görünen hiçbir şey yoktu. Zaphod 'un adımları bile dengersizce yerinde sallanan bu harabelerden birinin kendi kendine çökmesine neden olmuştu.

Binanın arkasına doğru bir bölümde diğerlerinden biraz daha geniş ve daha derin bir toz ve örümcek ağı tabakasına gömülmüş eski bir gemi duruyordu. Bununla birlikte geminin dış çizgileri bozulmamıştı. Zaphod ona ilgiyle yaklaştı, yaklaşırken de ayağı eski bir destek kablo suna takıldı

Kabloyu bir tarafa atmak istedi ama şaşırarak hâlâ gemiye bağlı olduğunu gördü.

Dana da büyük bir şaşkınlıkla kablo da hafif bir titreşim olduğunu da fark etti.

İnanmaz gözlerle gemiye baktı ve sonra tekrar elindeki kabloya.

Ceketini sıyrıp bir kenara attı. Elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek gemiye bağlandığı yere kadar kabloyu takip etti. Bağlantı sağlamdı ve titreşim daha da belirginleşmişti.

Kalbi hızla atmaya başladı. Bir parça pisliği eliyle silerek kulağını geminin yüzüne yapıştırdı. Yalnızca hafif, belirsiz bir gürültü duyabildi.

Heyecanla yerdeki çöplüğü eşeledi ve kısa bir tüp ve dönüşümsüz plastikten bir kap buldu. Bunlardan kabataslak bir stetoskop modeli geliştirdi ve geminin bir yüzüne bunu dayadı.

Duydukları beyninin taklalar atmasına sebep oldu.

Ses şöyle diyordu:

"Yıldızlar arası Seyahat Acentesi olarak, halen sürmekte olan bu gecikmeden ötürü, siz yolcularımızdan özür dileriz. Şu sırada, ikramımız olan ve yolculuğunuz süresince, serinleme, rahatlama ve temizlik amaçlı kullanacağınız limonlu mendillerin yüklenmesini beklemekteyiz. Bu gecikme esnasında gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederiz. Kabin görevlilerimiz az sonra tekrar kahve ve bisküvi servisine başlayacaklardır."

Zaphod tökezleyerek geriye çekilirken gemiye çıldırmış gibi bakıyordu.

Birkaç dakika, rüya görüyormuşçasına ortalarda dolaştı. Bunu yaparken de birden, tepesindeki tavanda hâlâ bir ucundan asılı olarak durmakta olan ve kalkış saatlerini gösteren

dev boyutlu bir levha gözüne ilişti. Her- tarafı pislikle kaplanmış olmasına rağmen, yine de bazı rakamları seçmek mümkündü.

Zaphod 'un gözleri rakamlar arasında dolaştı, sonra bir akım hesaplar yaptı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dokuz yüz yıl..." dedi, nefessiz bir şekilde, kendi kendine. Gemi işte bu kadar gecikmişti.

İki dakika sonra gemideydi.

Koruyucu bölmeyi geçer geçmez kendisini karşılayan hava, serin ve taptazeydi, havalandırma hâlâ çalışıyordu.

Işıklar hâlâ yanmaktaydı.

Ufak giriş bölmesinden, kısa dar bir koridora doğru huzursuz bir adım attı.

B den kapı açıldı ve karşısında beliren şekil dışarı çıktı.

"Lütfen koltuğunuza dönün efendim," dedi android hostes ve ona arkasını dönerek önü sıra koridorda yürümeye başladı.

Kalbi yeniden atmaya başlayınca, Zaphod da onu takip etti. Hostes koridorun sonundaki kapıyı açtı ve öbür tarafa geçti.

Zaphod kapıdan geçerek onu takibe devam etti.

Şimdi yolcu kabinindeydiler ve Zaphod 'un kalbi bir an için yeniden durdu.

Her koltukta, koltuğuna bağlanmış bir yolcu oturmaktaydı.

Yolcuların saçları uzun ve bakımsızdı, tırnakları uzamıştı ve erkekler sakallıydı.

Açıkça görülüyordu ki hepsi canlı- fakat uykudaydı.

Zaphod 'un içini bir korku sarmaya başlamıştı.

Koridor boyunca, uykudaymış gibi ağır ağır yürüyordu. O yarı yola geldiğinde, hostes en uca varmıştı. Geriye dönerek, konuştu.

"Tünaydın bayanlar ve baylar," dedi tatlı bir sesle.

"Bu küçük gecikme için gösterdiğiniz anlayışa teşekkür ederiz. Yapabildiğimiz en kısa süre de uçuşa geçeceğiz. Şimdi lütfen uyanırsanız, sizlere kahve ve bisküvi servisine başlayacağım."

Belli belirsiz bir uğultu başlamıştı.

Haykırarak ve kendilerini sıkıca koltuklarına bağlayan kemerleri ve can yeleklerini tırmalayarak uyandılar. Zaphod kulak zarının patlamak üzere olduğunu düşününceye kadar çığlıklar attılar, feryat ettiler, uludular.

Hostes sabırla koridor boyunca yürüyerek her birinin önüne küçük bir fincan kahve ve bir paket bisküvi koyarken, hepsi can havliyle çabalamayı ve kıvranmayı sürdürüyordu.

Sonra bir tanesi yerinden kalktı.

Döndü ve Zaphod' a baktı.

Zaphod' un derisi sanki kendisinden kurtulmak istercesine geriliyordu. Arkasını dönerek bu tımarhaneden kaçmaya çalıştı.

Hızla kapıyı açarak tekrar koridora çıktı

Adam onu takip ediyordu.

Korku içinde koridorun sonuna kadar koşarak, giriş bölümünün öteki tarafına geçti. Uçuş kabinine vardı. Arkasındaki kapıyı kapatıp kilitledi. Sırtını kapıya yaslayarak nefes nefese beklemeye koyuldu.

Bir-iki saniye sonra kapı yumruklanmaya başladı.

O sırada uçuş kabini içinde bir yerlerden metalik bir ses Zaphod'u uyarmaktaydı.

"Yolcuların uçuş kabinine girmeleri yasaktır. Lütfen yerinize dönerek geminin kalkışını bekleyiniz. Kahve ve bisküvi servisimiz devam etmektedir. Oto pilotunuz konuşuyor, lütfen yerinize dönünüz."

Zaphod hiç cevap vermedi. Hızlı hızlı nefes alıyor, arkasını dayadığı kapı yumruklanmaya devam ediliyordu.

"Lütfen yerinize dönünüz," diye tekrarladı oto pilot. "Yolcuların uçuş kabinine girmeleri yasaktır."

"Ben yolcu değilim" diye soludu Zaphod.

"Lütfen yerinize dönünüz."

"Ben yolcu değilim!" diye bağırdı Zaphod, tekrar.

"Lütfen yerinize dönünüz."

"Ben yolcu... hey, beni duyuyor musunuz?"

"Lütfen yerinize dönünüz."

"Siz oto pilotsunuz öyle mi?"

"Evet," diye cevap verdi ses pilot masasının arkasından.

"Bu gemiden siz mi sorumlusunuz?"

"Evet," dedi ses yeniden, "Ufak bir gecikme yaşanmaktadır. İkrâm süremiz yolcularımız rahatı ve konforu düşünülerek geçici olarak uzatılmış bulunmaktadır. Kahve ve bisküvi servisimiz mevcuttur. Stoklarımız tamamlandığı zaman uçuşa geçilecektir. Gecikmeden dolayı özür dileriz."

Zaphod kapıdan uzaklaştı. Zaten kapı da artık yumruklanmıyordu. Uçuş masasına yaklaştı.

"Gecikme mi?" diye haykırdı, " Bu geminin dışındaki dünyayı gördün mü sen? Orası bir harabe, bir çöl. Medeniyet falan kalmamış. Hiç bir yerden limonlu mendil filan gelmeyecek!"

"İstatistiksel olasılıklara göre," diye devam etti oto- pilot resmi bir sesle, "yeni medeniyetler kurulacaktır. Limonlu mendillerin olduğu bir gün gelecektir. O zamana kadar ufak bir gecikme olacaktır. Lütfen yerinize dönünüz."

"Ama..."

Ama tam bu sırada kapı açıldı. Zaphod, kendisini oraya kadar izlemiş olan ve şimdi arkasında duran adamı görmek üzere geriye döndü. Adam büyük bir el çantası taşıyordu. Şık giyinmişti ve saçları kısaydı. Ne sakalı, ne de uzun tırnakları vardı.

"Zaphod Beeblebrox," dedi, "İsmim Zarniwoop. Sanırım beni görmek istiyordun?"

Zaphod Beeblebrox afalladı. Ağzından birtakım aptalca sesler çıktı. Sonra bir koltuğa çöktü.

"Tanrım, aman tanrım, sen nereden ortaya çıktın böyle?" dedi

"Burada seni bekliyordum," diye cevap verdi bir iş adamı tonuyla.

El çantasını yere bıraktı ve bir başka koltuğa da o oturdu.

"Talimatları uygulamış olmana sevindim," dedi, "ofisimden çıkarken pencere yerine, kapıyı kullanacağından endişe ediyordum. O zaman başın derde girerdi."

Zaphod başını salladı ve bir şeyler mırıldandı.

"Ofisime girdiğinde, elektronik olarak yaratılmış Evrenime girmiş oldun," diye izah etti "eğer kapıdan çıkmış olsaydın, gerçek olana geçmiş olacaktın. Yapay olan buradan idare ediliyor."

Kendini beğenen bir edayla yavaşça el çantasını okşadı.

Zaphod ona kızgınlık ve nefretle baktı.

"Ne fark var?" diye mırıldandı.

"Hiçbir fark yok, dedi Zarniwoop, "birbirinin aynısıdırlar. Oh -sanırım gerçek olanında Frogstar Savaşçılarının rengi gridir."

"Neler oluyor?" diye tükürüncesine sordu Zaphod.

"Basit," dedi Zarniwoop. Adamın kendine güveni ve burnu büyüklüğü Zaphod'u çileden çıkarıyordu.

"Çok basit," diye tekrarladı Zarniwoop, "Bu adamın -evreni yöneten adam yani- bulunabileceği koordinatları hesapladım ve onun dünyasının bir Olasılıksızlık Alanı ile korunduğunu keşfettim. Sırrımı -ve kendimi korumak için bu tamamen yapay Evren'e sığındım ve unutulmuş bir yolcu gemisinde saklandım Böylece güvenlikteydim. Bu arada sen ve ben..."

"Sen ve *Ben* mi?" dedi Zaphod öfkeli bir şek de, "Yani seni tanıyor muyum?"

"Evet," dedi Zarniwoop, "biz birbirimizi gayet iyi tanıyoruz!"

"Çok zevksizmişim," dedi Zaphod ve asık suratlı bir sessizliğe gömüldü.

"Bu arada, sen ve ben, senin Olasılıksızlık Vitesine sahip gemiyi -yani Evreni yöneten adamın dünyasına ulaşabilecek yegâne aracı- çalmana ve buraya getirmene karar verdik. Şimdi bunu yapmış olduğuna inanıyor ve seni tebrik ediyorum." Küçük, kısık bir sırıtışla gü-lümsedi ve Zaphod 'un içinden bu suratın ortasına bir tuğla fırlatmak geldi.

"Ve eğer merak ediyorsan," diye ekledi Zarniwoop, "Bu Evren senin gelişin için özel olarak yaratılmıştır. Bu yüzden, sen bu Evren'deki en önemli kişin. Yoksa," diye devam etti daha da tuğlalanabilir bir sırıtışla, "gerçek Evren'deki Çok Boyutlu Beyin Fırtınasından kurtulmana imkân yoktu. Gidelim mi?"

"Nereye?" dedi Zaphod suratını asarak. Kendini çökmüş hissediyordu.

"Gemine. *Altın Kalp'e*. Onu getirdiğinden emin olabiliriz değil mi?"

"Hayır."

"Ceketin nerede?"

Zaphod büyülenmişçesine ona baktı.

"Ceketim mi? Onu çıkardım. Dışarıda."

"Güzel. Gidip buluruz."

Zarniwoop ayağa kalktı ve Zaphod'a kendisini takip etmesini işaret etti.

Dışarıda tekrar giriş bölmesine geldiklerinde, kahve ve bisküvi ile beslenen yolcuların çığlıklarını hâlâ duyabiliyorlardı.

"Seni beklemek pek hoş bir deneyim olmadı doğrusu," dedi Zarniwoop,

"*Senin* için hoş olmadı öyle mi!" diye kükredi Zaphod, "Ya benim için nasıl..."

Çıkış kapısı ardına kadar açılırken, Zarniwoop işaret parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti. Kendilerinden bir kaç adım ötede Zaphod 'un ceketini görebiliyorlardı, pislik içinde yerde yatmaktaydı.

"Çok şaşırtıcı ve güçlü bir gemi," dedi Zarniwoop, "izle."

Onlar izlerken ceketin cebi birden şişkinleşti. Yırtilıp, parçalandı. Zaphod 'un cebinde bularak şaşkına döndüğü metal, yani *Altın Kalp'in* metal modeli büyümekteydi.

Büyüdü, büyümeye devam etti. İki dakika içinde tam boyutlarına ulaştı.

"Çok muazzam," dedi Zarniwoop, "Oh, ne bileyim, ama muazzam bir Olasılıksızlık Seviyesi."

Zaphod bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Yani bütün bu zaman boyunca hep benimle miydi demek istiyorsun?"

Zarniwoop gülümsedi. El çantasını yerden kaldırdı ve açtı.

İçerde tek bir düğmeyi çevirdi.

"Elveda yapay Evren," dedi, "selam gerçek olanı!"

Önlerindeki görüntü hafifçe titreşti -ve az önceki haliyle tekrar belirdi.

"Gördün mü?" dedi Zarniwoop, "tamamen aynısı."

"Yani," diye tekrarladı Zaphod gergin bir şekilde, "bütün bu zaman boyunca o hep benimleydi?"

"Oh, evet," dedi Zarniwoop, "Tabii. Bütün amaç buydu."

"Bu kadar," dedi Zaphod, "buradan itibaren beni bu işin dışında sayabilirsin. Bütün istediğim buydu. Sen kendi oyununu sürdür."

"Korkarım, bırakamazsın," dedi Zarniwoop, "Olasılıksızlık Alanıyla çevrili durumdasın. Kaçamazsın."

Zaphod' un içinde vurma isteği uyandıran gülümsemesiyle tekrar gülümseyince, Zaphod bu kez kendini tutamadı.

Ford Prefect *Altın Kalp' in* köprü üstüne doğru yöneldi.

"Trillian! Arthur!" diye haykırdı, "Çalışıyor! Gemi tekrar faaliyete geçti!"

Trillian ve Arthur yerde uyuyakalmışlardı.

"Hadi arkadaşlar, gidiyoruz, uçuyoruz," dedi ayaklarıyla dürterek onları uyandırırken.

"Selam, oradakiler!" diye kıkırdadı bilgisayar, "tekrar sizinle birlikte olabilmek, gerçekten de çok hoş ve diyebilirim ki..."

"Kapa çeneni," dedi Ford, "bize hangi cehennemin dibinde olduğumuzu söyle."

"Frogstar Dünyası B Bölümü, ve burası bir bataklık," dedi Zaphod, köprü üstüne doğru koşarken, "selam çocuklar, beni gördüğünüze öyle memnun olmalısınız ki, kelimeler yığitliğimi ve cengâverliğimi anlatmaya yetmemeli."

"Neyini övmeye?" dedi Arthur boş boş, kendini yerden kaldırmaya çalışarak. Olan bitenden hiçbir şey anlamamıştı.

"Neler hissettiğinizi biliyorum," dedi Zaphod, "Öyle müthişim ki, benim bile kendi kendime konuşamayacak kadar dilim tutuldu. Hey, sizleri yeniden görmek çok hoş Trillian, Ford, Maymun adam. Hey, ee, bilgisayar...?"

"Selam, Mr. Beeblebrox, efendim, sizi görmek tabii ki büyük bir şeref...."

"Kes sesini ve bizi hemen buradan çıkar, çabuk, çabuk, çabuk."

"Tabii, arkadaşlar, nereye gitmek isteriniz?"

"Nereye olursa olsun, fark etmez," diye bağırdı Zaphod, "Ah, evet, eder!" dedi sonra, "yemek yenebilecek en yakın yere gitmek istiyoruz."

"Kolay," dedi bilgisayar neşe içinde ve ardından muazzam bir patlama köprü üstünü sarstı.

Bundan bir ya da iki dakika sonra, morarmış gözüyle içeri giren Zarniwoop, orada gördüğü dört duman sütununu ilgiyle inceledi.

Dört hareketsiz vücut fırlıdak gibi dönen bir siyahlık içine daldı. Bilinçleri kaybolmuştu ve gittikçe derinleşen o yokluk kuyusundaki soğuk unutulmuşluk, bedenlerini aşağı, daha aşağı çekiyordu. Sessizliğin heybetli uğultusu kasvetle çevrelerinde yankılanmaktaydı. Sonunda, etraflarını yavaşça sarmakta olan bir denizin, kıpkırmızı dalgalar içindeki acı ve kekremsi karanlığına görünüşe bakılırsa sonsuza kadar, gömüldüler.

Hiç bitmeyecek gibi gelen bir zaman süresinden sonra, deniz çekildi ve bedenleri soğuk, sert bir kumsalda, Yaşam, Evren ve Her Şey' in akıntılarının sürüklemiş olduğu çöp ve enkaz yığını arasında, yatar bıraktı.

Soğuk kasılmalar onları sarstı, ışıklar midelerini bulandırıncaya kadar etraflarında dans etti. Sert, soğuk kumsal yana yattı ve uzadı, sonra hareketsiz kaldı. Koyu bir parıltıyla parılıyordu -burası çok cilalı, sert ve soğuk bir kumsaldı.

Yeşil bir karaltı hoşgörüsüz gözlerle onları izlemekteydi.

Hafifçe öksürdü.

"İyi akşamlar, bayan ve beyefendiler," dedi "rezervasyonunuz var mıydı acaba?"

Ford Prefect'in bilinci, gerilmiş bir lastik parçası gibi, beynini sızlatarak geri döndü.

Sersemleşmiş bir vaziyette yeşil karaltıyı görebilmek için kafasını kaldırdı.

"Rezervasyon mu?" dedi zor çıkan bir sesle.

"Evet efendim," dedi yeşil karaltı.

"Öbür dünya için rezervasyona gerek var mı?"

Bir yeşil karaltının aşağılayıcı biçimde kaşlarını kaldırması ne kadar mümkünse, bu yeşil karaltı da öyle yaptı.

"Öbür dünya mı, efendim?"

Arthur Dent, banyoda düşürdüğü sabunu yakalamaya uğraşan birinin çabaladığı gibi, bilincini yakalamaya çabalıyordu.

"Burası öbür dünya mı?" diye kekeledi.

"Eh, sanırım, öyle," dedi Ford Prefect, yukarının hangi yönde olduğunu kestirmeye çalışarak. Üzerinde yatmakta olduğu sert, soğuk kumsalın tam aksi yönde olması gerektiği kuramını denedi ve ayakları olduğunu umduğu şeylerin üzerinde doğruldu.

"Demek istiyorum ki," dedi yavaş yavaş bir o yana bir bu yana sallanarak, "o patlamadan kurtulmuş olmamıza imkan yok değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Arthur. Dirsekleri üzerinde doğrulmuştu, ama bunun işleri düzeltmeye pek de faydası oluyormuş gibi görünmüyordu. Tekrar yere yığıldı.

"Hayır," dedi Trillian, "bu mümkün değil."

Yerden suyun kaynama sesine benzeyen donuk, boğuk bir ses geldi. Bu, konuşmaya çabalayan Zaphod Beeblebrox 'un sesiydi.

"Benim kurtulamadığım kesin," diye boğazında bir gurultuyla cevap verdi "Ben tamamen göçtüm. Göz açıp kapayana kadar her şey bitti."

"Evet, sayende," dedi Ford, "Hiç şansımız olmadı. Parçalarımıza ayrılmış olmalıyız. Her yeri kollar, bacaklar kaplamış olmalı."

"Öyle," dedi Zaphod, gürültüyle ayağa kalkmaya çalışarak.

"Eğer hanımefendi ve beyefendiler birer içki ismarlamak isterlerse..." dedi yeşil karaltı, sabırsızlıkla etraflarında dolanırken.

"Bam-bum..Şlap," diye devam etti Zaphod, "Moleküllerimiz bir anda yıpranmış olmalı. Hey Ford;" dedi etrafındaki karaltılardan birini tanımlayarak, "şu bütün hayatının gözlerinin önünden bir şerit gibi geçmesi durumunu yaşadın mı?"

"Sana da mı aynı şey oldu? "dedi Ford, "bütün hayatın?"

"Evet dedi Zaphod, "en azından o geçenlerin benim hayatım olduğunu sanıyorum. Bilirsin, benim kafataslarımın dışında geçirdiğim çok zaman vardır."

Etrafında bulunan ve nihayet neidüğü belirsiz, eğreti, şekilsiz şekiller yerine doğru dürüst şekillere dönüşmeye başlayan şeylere baktı.

"Öyleyse..." dedi.

"Öyleyse ne?" dedi Ford.

"İşte," dedi Zaphod, tereddütle, "ölmüş öylece yatıyoruz..."

"Ayakta duruyoruz," diye düzeltti Trillian.

"Eee, ölmüş öylece ayakta duruyoruz," diye devam etti Zaphod, "bu terkedilmiş..."

"Restoranda," dedi Arthur Dent Ayağa kalkmıştı ve bu onu çok şaşırtmasına rağmen, artık etrafı net olarak görebiliyordu. Daha doğrusu, onu şaşırtan şey görebilmesi değil de, görebildiği şeylerin neler olduğu idi.

"Ölmüş, ayakta duruyoruz," diye ısrarla devam etti Zaphod, "burada, bu terkedilmiş..."

"Beş yıldızlı yerde," dedi Trillian.

"Restoranda" diye bitirdi Zaphod.

"Garip değil mi? dedi Ford.

"Eee, evet."

"Ama avizeler çok hoş," dedi Trillian.

Şaşkınlık içinde etraflarına bakındılar.

"Burası pek öbür dünya gibi değil," dedi Arthur. "daha çok, sonradan görme bir dünyaya benzıyor."

Avizeler gerçekten de biraz şatafatlı cinsindendi ve asılı oldukları alçak, kubbeli tavan, ideal bir Evren' de koyu turkuazın o özel tonuna boyanmazdı, boyansa bile, bu şekilde gizli ışıklandırma yoluyla aydınlatılmazdı Bununla birlikte, mermer döşemenin gözleri yoran desenlerinden ve seksen metre boyundaki, mermer tezgahlı barın, ön cephesinin yapılış şeklinden de anlaşılabilceği gibi, bu ideal bir Evren değildi. Seksen metre uzunluğundaki

mermer tezgahlı bu barın ön cephesi, yaklaşık yirmi bin kadar Mozaik Antar Kertenkelesi derisinin birbirine dikilmesiyle meydana getirilmişti, bahsi geçen yirmi bin kertenkelenin de yaşamak için bu derilere ihtiyacı olduğu gerçeğine rağmen.

Birkaç şık giyimli yaratık barda oyalanıyor veya bar bölgesinde oraya buraya yerleştirilmiş olan, rengarenk rahat koltuklarda dinleniyorlardı. VI. Hurg'den genç bir subay ve onun genç, ateşli eşi barın diğer ucundaki fûme camlı geniş bir kapıdan geçerek, Restoranın arka tarafındaki bol ışıklı ana bölümüne geçtiler.

Arthur'un arkasında, perdesi kapalı duran geniş bir cumba vardı. Genç adam, perdenin ucunu bir parça kaldırarak dışarı, boş ve ürküntü veren manzaraya, normal şartlarda onu dehşete düşürecek, gri renkli, çiçek bozuğu bir cildi andıran, o kasvetli manzaraya baktı. Bununla birlikte, normal koşullarda değillerdi ve bu yüzden onun kanını donduran, derisinde sırtından sıyrılıp, kafasından kaçıp gitme hissi uyandıran şey gökyüzü oldu. Gökyüzü öyle

Görevli bin üniformalı hizmetkar kibarca perdeyi geri çekerek, yerine yerleştirdi.

"Her şey sırayla, efendim, sabredin." dedi.

Zaphod 'un gözleri parladı.

"Hey, ölü arkadaşlar, durun bir dakika.," dedi, "Biliyor musunuz, sanırım burada ultra-önemli bir şey kaçırıyoruz. Birinin söylediği ve bizim atladığımız bir şey."

Arthur dikkatini az önce gördüğü şeyden alabildiği için gerçekten çok rahatlamıştı.

"Ben demiştim ki, burası daha çok sonradan görme

"Ya, evet, dememiş olmayı istemez miydin?" dedi Zaphod, "Ford?"

"Buranın tuhaf bir yer olduğunu söyledim."

"Evet, zekice ama sıradan, belki de..."

"Belki de," diye sözlerini kesti, şimdi, koyu renk takım elbise içinde bir garsona dönüşmüş olan yeşil karaltı. "belki de konuyu tartışmaya içkilerinizi alırken devam etmek istersiniz...."

"İçkiler! " diye haykırdı Zaphod, "işte buydu! Eğer uyanık davranmazsanız neler kaçırabileceğinizi görün.

"Gerçekten de efendim," dedi garson sabırla, "Hanımefendi ve beyefendiler yemekten önce birer içki almayı lütfederlerse"

"Yemek!" diye ihtirasla haykırdı Zaphod, "Dinle, küçük, yeşil şahsiyet, midem bu fikri beğenip, seni eve götürerek bütün gece okşayabilir."

"... ardından, keyfinizi arttıracak" diye devam etti garson, uzun ve sıkıcı görevinden taviz vermemekte direnerek, "bir Evren patlaması olacaktır."

Ford'un kafası yavaşça garsona doğru çevrildi. Duygu yüklü bir şekilde konuştu.

"Ooo," dedi, "Nasıl içkilermiş bunlar böyle?"

Garson, küçük kibar bir garson gülümseyişi ile cevap verdi.

"Ah," dedi, "sanırım, beyefendi beni yanlış anladılar."

"Umarım doğru anlamışımdır." diyerek soludu Ford.

Garson ufak, kibar garson öksürüğü ile öksürdü.

"Müşterilerimizin zaman yolculuğundan ötürü bir parça uyumsuz olmaları alışılmadık bir şey değildir," dedi "Bu yüzden müsaade ederseniz..."

"Zaman yolculuğu mu?" dedi Zaphod.

"Zaman yolculuğu mu? dedi Ford.

"Zaman yolculuğu mu?" dedi Trillian.

"Yani burası öbür dünya değil mi demek istiyorsunuz?" dedi Arthur.

Garson küçük kibar garson gülümseyişi ile gülümsedi. Küçük kibar gülümseme repertuarı neredeyse tükenmişti ve çok yakında sıkı dudaklı, alaycı küçük garson rolünü üstlenmeye mecbur kalacaktı.

"Öbür dünya mı, efendim?" dedi, "Hayır, efendim."

"Ve biz ölmedik öyle mi?" diye sordu Arthur.

Garson dudaklarını sıktı.

"Aha, ha," dedi, "Çok açıkça görülüyor ki, beyefendi hayattalar. Aksi takdirde beyefendiye servis yapmaya kalkışmazdım, efendim."

Tanımlanmasına gerek olmayan abartılı bir şekilde, Zaphod Beeblebrox iki eliyle her iki alnına ve diğer eliyle de kalçalarından birine birer şaplak attı.

"Hey, arkadaşlar," dedi, "Bu çılgınca bir şey. Başardık. Nihayet gelmek istediğimiz yere geldik. Burası Milliways!"

"Milliways!" dedi Ford.

"Evet, efendim," dedi garson, adeta sabrının sınırlarını zorlayarak, "burası Milliways -Evren 'in Sonundaki Restoran."

"Neyin sonundaki?" dedi Arthur.

"Evren' in," diye tekrarladı garson, çok net ve gereksiz bir açıklıkla.

"Ne zaman onun sonuna geldik?" dedi Arthur.

"Birkaç dakika önce, efendim," dedi garson. Derin bir nefes aldı. Aslında bunu yapmasına hiç gerek yoktu, çünkü gövdesi, damar içine yerleştirilerek bacağına bağlanan ufak bir cihaz vasıtasıyla, yaşamı için gerekli garip bir gaz karışımıyla desteklenmekteydi.

Bununla birlikte, metabolizmanız ne olursa olsun, derin bir nefes almanızı gerektirecek durumlar vardır

"Şimdi, eğer içkilerinizi ısmarlamak lütfunda bulunursanız," dedi, "ben de sizi masanıza götürebilirim."

Zaphod iki çılgın sırtıyla sırttı, acelesiz adımlarla bara doğru gitti ve içkilerin çoğunu satın aldı.

Evrenin sonundaki restoran tüm beslenme hizmetleri tarihindeki en sıra dışı girişimlerden biriydi. Parçalanmış kalıntılar üzerinde inşa edilmişti... daha doğrusu inşa edilecek olan .., yani bu vakte kadar inşa edilmiş olacak olan, hatta edilen...

Zaman yolculuğu esnasında karşılaşılan en önemli sorunlardan biri, kazayla kendi anne ya da babanız haline gelmeniz değildir Geniş görüşlü ve uyumlu bir ailede, kendi anne babanız olmakla ilgili, başa çıkamayacağınız bir sorununuz olmayacaktır. Tarihin akışını değiştirmek gibi bir sorun da mevcut değildir. Tarihin akışı değişmez, çünkü orada her şey birbirine bir zincirin halkaları gibi kenetlenmiştir. Bütün önemli değişiklikler, değiştirmeleri beklenen şeylerden önce olagelmişler ve böylece her şey bir anlamda kendi kendini çözümlenmiştir.

Esas sorun, basit bir gramer sorunudur ve bu konuda başvurulacak ana eser Dr. Dan Streetmenton'a ait olan *Zaman Yolcusunun 1001 Zaman Formasyonu İle İlgili El Kitabı'dır*. Örneğin, bu eser size geçmişte başınıza gelmek üzere olan bir olayın onu önlemek için öne doğru iki günlük zaman sıçraması ile önlenmeden önceki şeklini nasıl anlatacağınızı gösterecektir. Olay, onun hak kında kendi doğal zamanınız açısından mı yoksa daha uzaktaki

bir gelecek ya da geçmişten mi söz ettiğinize göre farklı şekillerde anlatılacak bu arada aslında kendi anne babanız olmak amacıyla, bir zamandan bir başka zamana seyahat ederken konuşmaların sürdürülmesi olasılığı işi daha da karmaşık hale getirecektir.

Okuyucuların çoğunun pes etmeden önce gelebildikleri en ileri nokta Gelecek Zaman İçinde Yarı- Şartlı Olarak Değiştirilmiş ve Ters Çevrilmiş Geçmiş Zaman Yapısal Dilek Kipini anlatan bölüm olmaktadır ve zaten kitabın daha sonraki baskılarında bu noktanın ötesindeki sayfalar, basım masraflarını azaltmak amacıyla boş bırakılmaya başlanmıştır.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, bu akademik kavram karmaşasının üzerinden, hiç ciddiye almadan atlamış, yalnızca "Geçmiş Gelecek Zaman" kavramının olmayacağı keşfedildiğinden beri, bu zamanın kullanılmadığını belirtmekle yetinmiştir.

Özetlemek gerekirse:

Evrenin Sonundaki Restoran tüm beslenme hizmetleri tarihinde rastlanan en sıra dışı girişimdir.

Geniş bir zaman köpüğüne sarmalanarak, zaman içinde Evren' in yok olduğu en son ana fırlatılmış bulunan ve bir süre sonra harabeye dönüşmüş bir gezegenin parçalanmış kalıntıları üzerinde inşa edilmiştir (edilmiş olacaktı).

Böyle bir şey, birçoklarına göre, mümkün değildir. İçerde, misafirler masalardaki yerlerini alır (almış olacakdılar) ve bir yandan, etraflarını saran tüm yaratılmışlığın patlamasını seyrederek (seyredecek-yorlar olan-caktır), bir yandan da, lüks ve muhteşem yemeklerini yerler(yemiş olacakdılar). Birçokları, böyle bir şeyin de imkansız olduğunu söyleyeceklerdir.

Arzu ettiğiniz herhangi bir seans için, önceden (sonradan ön-ne zaman) rezervasyon yaptırmadan oraya gidebilirsiniz (gidebilmeniz mümkün olacaktı olur olan), çünkü kendi zamanınıza döndüğünüzde, bu rezervasyonu geriye dönük olarak yaptırabilmeniz mümkün olacaktır (zaman bir önceki kendinize sonradan dönüş yapılan rezervasyon olmuş olacaktı).

Şimdi, birçokları bunun adamakıllı imkansız olduğunu iddia edeceklerdir.

Restoranda, tüm uzayın ve zamanın bir kesiti ile karşılaşp, yemek yemeniz mümkündür (tüm gelecek geçmiş uzay ve zaman karşılaşmış olurken, yemek yenmiş olunacakken imkanı olmuş olan).

Bıkıp usanmadan ısrar edilebilir ki, bu da imkansızdır.

Restoranı istediğiniz kadar çok defa ziyaret edebilirsiniz (tekrar ve tekrar ziyaret etmek, yapılabilegelen v.s. v.s.,- zaman düzeltme ile ilgili daha fazla bilgi için, lütfen Dr.

Streetmentioner' in kitabına başvurun) yalnız, genellikle sıkıntılı bir durum yarattığı için, bu ziyaretler sırasında, önceki veya sonraki kendinizle karşılaşmayacağınızdan emin olmalısınız.

Şüpheli bir yapıya sahip olanlar, diğerleri doğru bile olsa, ki değildir, bunun kesinlikle imkansız olduğunu söyleyeceklerdir.

Bütün yapmanız gereken, kendi zaman diliminizdeki bir bankada bulunan mevduat hesabınıza biraz para yatırmaktır. Bunu yapmak, Zamanın Sonuna vardığınızda, işlemiş olan bileşik faizin, muhteşem yemeğinizin bedelini karşılayacağı anlamına gelecektir.

Birçokları, bunun yalnızca imkansız olmakla kalmayıp, üstelik açıkça çılgınlık olduğunu da iddia etmektedir. Bastalon yıldız sisteminin reklam yöneticilerinin, aşağıdaki sloganı ortaya atmalarının sebebi de budur: "Bu sabah altı imkansız şeyi gerçekleştirmiş bulunuyorsanız, bunu niçin Milliways 'de, yani Evren'in Sonundaki Restoranda bir kahvaltı ile tamamlamayasınız?

Barda, Zaphod hızla kafayı bulmaktaydı. İki kafası birbirine vuruyor, gülümsemeleri arasındaki uyum bozuluyordu. Perişan bir mutluluk içindeydi.

"Zaphod," dedi Ford, "henüz konuşma yeteneğini yitirmeden, ne olup bittiğini anlatmayı lütfeder miydin, foton aşkına? Bunca zamandır sen neredeydin? Biz neredeydik? Önemsiz bir mesele belki ama, açıklığa kavuşmasını istiyorum."

Zaphod 'un sol başı ayılırken, Zaphod sağ başını içkinin bilinmezliklerine daha da fazla bıraktı.

"Doğru," dedi. "Buralarda idim. Benden Evren' i yöneten adamı bulmamı istiyorlar, ama onunla tanışmak benim umurumda değil. Bu adamın iyi yemek pişirebildiğini hiç sanmıyorum."

Sol başı, sağ başının bunu söylemesini dinledi, sonra aynı fikirde olduğunu belirtmek için öne eğildi.

"Doğru" dedi, "bir içki daha al."

Ford, bir double daha Pan-Galaktik Gargara Bombası aldı. Bu, bir gaspın yarattığı etkinin, alkolik eşdeğerine sahip olduğu söylenerek tanıtılan bir içkiydi- pahalı ve akıl için zararlı. Ne olacaksa olsun, diye karar verdi Ford, fazla da aldırılmıyordu aslında.

"Dinle Ford," dedi Zaphod, "her şey sakın ve cengaverce."

"Her şey kontrol altında demek istiyorsun, yani"

"Hayır." dedi Zaphod, "Her şey kontrol altında demek istemiyorum. Bu sakın ve cengaverce demek olmazdı. Eğer ne olduğunu bilmek istiyorsan, tüm olup bitenleri cebimde taşımış olduğumu bilmen yeterli. Tamam mı?"

Ford omuz silkti."

Zaphod köpürerek bardaktan taşıp barın mermer yüzeyinde minik dereler oluşturan içkisine bakıp kıkırdadı.

Sert derili bir uzay çingenesi yanlarına yaklaştı ve Zaphod bir yığın para verip uzaklaştıracaya kadar onlara elektrikli keman çaldı.

Çingene daha sonra barın başka bir tarafında oturmakta olan Arthur ve Trillian'a yaklaştı.

"Bu yerin neyin nesi olduğunu bilmiyorum," diyordu Arthur, "ama sanırım bana tiksinti veriyor."

"Bir içki daha al," dedi Trillian, "Eğlenmene bak."

"Hangi ben bunu yapsın? İki benliğimden yalnızca biri gerçek olabilir."

"Zavallı Arthur, bu hayat pek de sana göre sayılmaz, değil mi?"

"Sen buna hayal mı diyorsun?"

"Marvin gibi konuşmaya başladın."

"Marvin benim tanıdığım en net düşünebilen düşünür. Bu kemancıyı nasıl başımızdan savarız dersin?"

Garson yaklaştı.

"Masanız hazır, efendim" dedi.

Dışardan bakıldığı zaman, ki bu hiçbir zaman olmuyordu, Restoran unutulmuş bir kaya üzerinde güneşlenmekte olan, parıltılı dev bir denizyıldızını andırıyordu. Kollarının her biri barları, mutfakları, sistemi koruyan güç alanı jeneratörlerini ve o en önemli anda tüm sistemi bütünüyle ileri geri yavaşça sallayan Zaman Türbinlerini barındırmaktaydı.

Neredeyse tam bir küre olan muhteşem altın kubbe ortadaydı. Zaphod, Ford, Arthur ve Trillian'ın şimdi geçtikleri bölüm de burasıydı. Onlar oraya gelmeden önce en az beş ton pırıltı harcanarak, uygun olan bütün yüzeyler bununla kaplanmıştı. Uygun olmayan yüzeyler zaten mücevherler, Santraginus'dan gelmiş değerli deniz kabukları, altın varaklar, mozaik fayanslar, kertenkele derisi ve milyonlarca tanımlanamayan süs ve dekorasyon malzemesi

ile kaplanmış durumdaydı. Camlar şıkırdıyor, gümüş parılıyor, altın ışıltıyor ve Arthur gözleri faltaşı gibi açılmış etrafı seyreliyordu.

"Oooo," dedi Zaphod, "Zappo!"

"İnanılmaz!" dedi Arthur nefessiz kalarak, "bu kişiler ! bu şeyler...!"

"Şeyler de " dedi Ford yavaşça, "kişi sayılır."

"Bu kişiler.." diye düzeltti Arthur, "diğer....kişiler..."

"Bu ışıklar...! dedi Trillian

'Bu masalar..." dedi Arthur.

"Bu kıyafetler. ! dedi Trillian

Garson onların bir çift çığırkanını andırdığım düşündü.

"Evrenin Sonu çok popüler bir yerdir," dedi Zaphod, masa kalabalığı arasında sallanarak yürümeye çalışırken. Bu masaların bazıları mermer, bazıları zengin görünümlü ultra kalite maun, bazıları ise platinden yapılmıştı ve her birinde kendi aralarında sohbet eden ve mönülerini inceleyen egzotik tipler bulunmaktaydı.

"Buraya gelirken şık giyinmeyi severler, diye devam etti Zaphod, "bunu yapmak, özel bir olay yaşandığı hissini yaratıyor."

Masalar küçük bir orkestranın hafif müzik çalmakta olduğu yuvarlak sahnenin çevresinde açılmış, geniş bir yelpaze düzeni ile yerleştirilmişlerdi. Arthur'un tahminine göre en azından bin masa vardı ve bunların araları da, bir o yana bir bu yana sallanan palmyeler, şırıldaayan fıskiyeleler, abartılı dekorasyonlar, kısacası para harcanmasından sakınılmadığı hissini vermek için masraftan çok az kaçınılmış bütün restoranlarda bulunabilecek o özel şeylerle doluydu. Etrafına bakınan Arthur'u neredeyse, birinin çıkıp Amerikan Express reklamı yapması hiç de şaşırtmazdı.

Yalpalayarak yürüyen Zaphod, Ford'a doğru sendeledi, Ford da aynı şekilde ona doğru.

"Uooo," dedi Zaphod.

"Zappo" dedi Ford.

"Biliyor musun, Büyük Büyükbabam bilgisayarın işlerini arapsaçına döndürmüş olmalı," dedi Zaphod, "ben ona bizi yemek yiyebileceğimiz en yakın yere götürmesini söyledim, o bizi Evren'in sonuna gönderdi Bir gün onunla ilgilenmem gerektiğini hatırlat bana."

Durakladı.

"Hey, biliyor musun herkes burada. Bir zamanlar birisi olmuş olan herkes."

"Olmuş olan mı?"

"Evrenin Sonunda geçmiş zaman kipini oldukça sık kullanmak zorunda kalırsın" dedi Zaphod, "çünkü her şey yapıp ' bitmiştir, anlıyorsun ya. Selam arkadaşlar," hemen yakınlarında bir grup halinde oturmakta olan dev iguanalara sesleniyordu, "Nasıldınız?"

"Bu Zaphod Beeblebrox mu?" diye sordu bir iguana diğerine.

"Sanırım," diye cevapladı ikinci iguana.

"İşin zevki kaçıyor mu dersiniz" dedi birinci iguana.

"Hayat çok garip," dedi ikinci iguana.

"Bu onu nasıl kullandığına bağlı," dedi birincisi ve tekrar sessizliğe gömüldüler.

Evrendeki en büyük şovu seyretmeyi bekliyorlardı.

"Hey, Zaphod," dedi Ford, Zaphod 'un kolunu yakalamaya çalıştıysa da üçüncü kadeh Pan-Galaktik Gargara Bombası yüzünden bunu başaramadı. Sallanıp duran parmağıyla işaret etmeye çalıştı.

"Şurada eski bir arkadaşım var," dedi, "Hotblack Desiato! Platin masada oturan, platin takım elbiseli adamı görüyor musun?"

Zaphod, Ford' un parmağını gözleriyle takip etmeye çalıştı, ama bu başını döndürüyordu. Nihayet yakaladı

"Ah, evet" dedi, esas tanıma hissi bir dakika geriden geldi. "Hey," dedi "bu adam mega-önemli biri! Gelmiş geçmiş; en ünlülerden daha ünlü. Tabii benim dışımda."

"Bu adamın kim olması gerekiyor?" diye sordu Trillian.

"Hotblack Desiato?" dedi Zaphod şaşkınlık içinde, "Bilmiyor musun? Felaket Bölgesini hiç duymadın mı?"

"Hayır," dedi Trillian duymamıştı.

"En büyük," dedi Ford, "en yüksek sesli..."

"En zengin ..." diye ekledi Zaphod.

"... rock orkestrası, şey tarihinin ..." uygun bir kelime aradı.

"tarihin kendisinin," dedi Zaphod.

"Olamaz," dedi Trillian.

"Zowee," dedi Zaphod, "Burada Evrenin Sonundayız ve sen henüz yaşamamışsın bile. Kaçırmışsın."

Zaphod, Trillian'ı bütün bu süre içinde kendilerini beklemekte olan garsonun yanında durduğu masaya götürdü. Arthur kendini kaybolmuş ve yalnız hissederek, onları takip etti.

Ford masa yığını arasından güçlükle yolunu bularak eski bir tanışıklığı yenilemeye gitti.

"Hey, ee, Hotblack" diye seslendi, "ne var, ne yok? Seni görmek çok hoş, koca oğlan, gümbürtüden ne haber? Müthiş görünüyorsun, gerçekten çok çok şişman ve sağlıklı görünüyorsun. Hayret verici." Adamın sırtına bir şaplak indirdi ve bunun hiçbir tepki uyan-dırmamış görünmesine biraz şaşırıldı. İçinde çalkalanmakta olan Pan Galaktik Gargara Bombası ona, aldırmadan olaya dalmasını söylüyordu.

"Eski günlerimizi hatırlıyor musun?" dedi, "o zamanlar birlikte dolaşırdık, öyle değil mi? Kanunsuz Bistro, hatırladın mı? Slim'in Boğazı Mağazası? Boozarama? Ne günlerdi, ha?"

Hotblack Desiato nasıl günler olduğu hakkında bir fikir belirtmedi. Ford hiç telaşlanmıyordu.

"Ve sonra acıkınca halk sağlığı müfettişi rolü yapardık, hatırladın mı? Ve yemeklerle içkilere el koyarak ortalarda dolaşırdık, değil mi? Ta ki gıda zehirlenmesine uğrayıncaya kadar. Oh, sonra New Betel, Grettchen Town'daki Kafe Lou'nun pis kokulu odalarında geçirdiğimiz uzun sohbet ve içki geceleri. Sen her zaman bitişik odada olur ve yeni şarkılar yazmaya çalışırdın ve biz hepsinden nefret ederdik ve sen umurunda olmadığını söylerdin, biz ise umurumuzda olduğunu çünkü onlardan nefret ettiğimizi söylerdik." Ford'un gözleri buğulanmaya başlamıştı.

"Ve sen bir yıldız olmak istemediğini söylerdin," diye devam etti, nostaljinin keyfini çıkararak, "çünkü yıldız sisteminden hoşlanmazdın. Ve biz de, yani Hadra, Sulijoo ve ben, zaten bir seçeneğin olmadığını düşündüğümüzü söylerdik. Bir de şimdi yaptığın işe bak? Artık yıldız sistemlerini *satın alıyorsun**.

Döndü ve çevre masalardan ilgi aradı.

"İşte," dedi." yıldız sistemlerini *satın alan* bir adam!"

Hotblack Desiato bu bilgiyi onaylamak ya da yadsımak yönünde hiç bir girişimde bulunmadı ve geçici dinleyicilerin ilgisi çabucak azaldı.

"Sanırım birileri sarhoş olmuş," diye şarap kadehinin içine bakarak mırıldandı, eflatun renkli, çalıya benzeyen bir yaratık .

Ford biraz sendeledi ve Hotblack Desiato'nun karşısındaki sandalyelerden birine külçe gibi çöktü.

"Yaptığın o numara nasıldı?" dedi ve bir şişeye akılsızca tutunarak, destek almaya çalıştı ve onu devirdi- üs- telik de yakınında duran bir bardağın üzerine. Bu mutlu rastlantıyı ziyan etmemek için bardakta kalan içkiyi kafasına dikti.

"Gerçekten muhteşem bir numaraydı," diye devam etti, "nasıldı? "Bwarm! Bwarm! Baderr! !" falan gibi bir- şeyler, ve sizin şov yaptığınız sahne, o geminin dosdoğru güneşe çarpması ile sona ererdi ve sen bunu *gerçekten de* yapardın!"

Ford bir yumruğunu öbür avucunun içine çarptırarak bu zor sahneyi grafik olarak canlandırmak istedi. Tekrar şişeyi devirdi.

"Gemi! Güneş! Bum, bam!" diye haykırdı. "Yani lazer oyunlarını falan boş ver, sizler güneş alevleri ve *gerçek* güneş yangınlarıyla uğraşıyordunuz! Ve oh, tabii korkunç şarkılarla."

Gözleriyle şişeden masaya dökülmekte olan sıvıyı takip etti. Buna bir şey yapmak gerek diye düşündü.

"Hey, içki ister misin?" dedi. İçkiden sıırıslam olduğu için vıcık vıcık sesler çıkaran beyni nihayet bu kavuşmada eksik bir şeyler olduğunu fark etmeye başlamıştı ve bu eksik bir şeyler, karşısında oturmakta olan platin takımlı ve gümüşi fötr şapkalı adamın, henüz "Selam Ford" veya "Bu kadar zamandan sonra seni görmek ne hoş" cinsinden bir şeyler, hatta hiçbir şeyler söylememiş olmasıydı. Daha da önemlisi henüz yerinden bile kıpırdamamış olmasıydı.

"Hotblack?" dedi Ford.

Arka taraftan uzanan kocaman etli bir el omzuna kondurdu ve onu kenara itti. Ford, hiç de zarif olmayan bir

biçimde koltuğundan kaydı ve bu nezaketsiz elin sahibinin kim olduğunu anlayabilmek için yukarılara baktı. Elin sahibi hiç de güç tespit edilir biri değildi, zira yaklaşık ki buçuk metre boyunda ve bu boya göre de hafif yapılı olmayan biriydi. Bir başka deyişle, tıpkı deri koltuklar gibi, parlak, hantal ve bol bol sert malzemeyeyle doldurulmuş bir yapıdaydı. Bu adamın içine tıktırıldığı elbisenin hayattaki tek amacı, böyle bir vücudu, böyle bir takım içine sıkıştırmanın güçlüğünü anlatmakmış gibi görünüyordu. Yüzünün derisi portakal kabuğu gibi, rengi ise yeşille alın karıştığı bir elma gibiydi. Ama lezzet ve tatlı bir şeylerle olan benzerlik burada son buluyordu.

"Ufaklık.." dedi adamın ağzından çıkan bir ses, içinde bulunduğu göğüs kafesinde zor anlar geçiriyormuş gibi.

"Eee. evet?" dedi Ford sohbet eder gibi. Yalpalayarak tekrar ayağa kalktı ve kafasının tepesi, adamın vücudundan daha yüksek bir seviyeye erişemediği için hayal kırıklığına uğradı.

"Çek arabanı," dedi adam.

"Oh, sahi mi?" dedi Ford, bir yandan da bunun ne kadar akıllıca bir davranış olduğunu merak ediyordu. "Sen de kimsin?"

Adam bunu bir müddet düşündü. Bu çeşit sorular sorulmasına alışkın değildi. Buna rağmen, bir müddet sonra bir cevap bulmuştu.

"Ben sana buradan arabayı çekmeni söyleyen adamım," dedi "araban senin yerine çektilirmeden önce."

"Şimdi beni dinle," dedi Ford öfkeyle -başının dönmekten vazgeçmesini, yerine yerleşmesini ve duruma hâkim olmasını arzu ederdi- "Dinle şimdi" diye devam etti, "Ben Hotblack 'in en eski arkadaşlarından biriyim ve..."

Henüz kirpiklerini bile oynatmamış olan Hotblack Desiato 'ya bir göz attı.

"...ve..." dedi Ford yeniden, "ve" den sonra söylenebilecek etkili bir kelimenin ne olabileceğini merak ederek.

Büyük adam "ve" den sonra kullanılabilecek cümleler buldu ve şöyle dedi:

"Ve ben Mr. Desiato'nun korumasıyım," diye devam etti, "ve onun vücudundan sorumluyum, ve senin vücudunla ilgili olarak da en ufak bir sorumluluğum yok, onun için hasara uğramasını istemiyorsan onu buradan uzaklaştıır."

"Şimdi, dur bir dakika," dedi Ford.

"Dakika falan yok!" diye gürledi koruma, "bekleme yok! Mr. Desiato kimseyle konuşmaz!"

"İyi ama, belki de bu konuyla ilgili kendisinin konuşmasına izin versen daha iyi olurdu."

"O kimseyle konuşmaz!" diye kükredi fedai.

Ford endişeyle tekrar Hotblack'e baktı ve gerçeklerin korumadan yana olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bırakın Ford'un sağlığıyla ilgili samimi bir ilgiyi, hâlâ en ufak bir kıpırdama işareti bile görülmüyordu.

"Niçin?" dedi Ford, "Neyi var onun?"

Koruma anlattı.

Otostopçunun Galaksi Rehberinde belirtildiğine göre, Gagrakacka Akıl Yöresinin, Felaket Bölgesi adındaki plütonyum rock orkestrası, yalnızca Galaksideki en yüksek sesli orkestra olarak kabul edilmekle kalmayıp, genellikle her çeşit gürültü içinde en yüksek sesli gürültü

olarak da öne çıkmaktadır. Orkestra elemanları enstrümanlarını gezegenin etrafındaki yörüngede -hatta bir başka gezegenin yörüngesinde- seyreden ve sıkıca ses yalıtımı yapılmış bir uzay gemisinden, uzaktan kumanda yoluyla çalarlarken, konser meraklıları da, en iyi ses dengesinin sahneden otuz yedi mil kadar uzaktaki büyük beton sığınaklarda elde edilebildiğinde karar kılmaktaydılar.

Şarkıları genellikle, çok basit olup, daha çok erkek- varlığın kız varlıkla gümüş renkli bir ay altında buluşması ve daha sonra yeterince araştırılmamış bir sebepten ötürü ayın patlaması gibi tanıdık bir tema üzerine kurulu oluyordu.

Gösterileri birçok gezegende yasaklanmıştı. Bu yasaklama bazen sanatsal nedenlerle olabildiği gibi, daha ziyade orkestranın açık adres sistemi, yerel stratejik silahları sınırlandıran antlaşmalarla uyuşmadığı için konulmaktaydı.

Bu yine de, kazançlarının hiper matematik sınırlarını zorlamasına engel olamamıştı. Felaket Bölgesi Vergi İadeleri ile ilgili Genel ve Özel Kuramlarının kısa bir süre önce bilimselliğinin kabulünün ardından, araştırma ile görevli baş muhasebecileri, Maximegalon Üniversitesine Neomatematik Profesörü olarak atanmıştı. Bu kuramlarla uzay-zaman bütünlüğünün tüm yapısının sadece kavisli değil, üstelik tamamen Kıvrık olduğu ispatlanmaktaydı.

Ford yalpalayarak, Zaphod, Arthur ve Trillian'ın oturduğu ve eğlencenin başlamasını bekledikleri masaya döndü.

"Bir şeyler yemem gerek," dedi Ford.

"Selam Ford," dedi Zaphod, "büyük burunlu çocukla konuştun mu?"

* * *

Ford kendinden emin olmadan başını öne, arkaya, aşağı yukarı salladı.

"Hotblack mi? Konuştum sayılır, evet."

"Ne dedi?"

"Yani, çok bir şey sayılmaz. O... ee.."

"Evet?"

"Vergisel nedenlerden ötürü bir yılını ölü olarak geçiriyormuş. Oturmak zorundayım."

Ford oturdu.

Garson yaklaştı.

"Mönüyü görmeyi mi arzu ederdiniz?" dedi, " yoksa Günün Yemeği ile tanışmayı mı tercih edersiniz?"

"Hı? " dedi Ford.

"Hı? " dedi Arthur

"Hı? " dedi Trillian.

"Bu çok hoş," dedi Zaphod, "etle tanışacağız."

Restoran kompleksinin kollarından birinde uzun boylu, ince yapılı, beceriksiz görünümlü biri, perdeleri açınca dışarıdaki unutulmuşluk yüzüne vurdu. Belki de unutulmuşluğun sık sık çarpmış olmasından ötürü, bu yüz, güzel bir yüz sayılmazdı. Bir defa çok uzun bir yüzdü, gözler düşük ve kısıktı, yanaklar çok çukur, dudaklar çok ince ve çok uzundu ve birbirlerinden ayrıldıklarında dişleri yeni cilalanmış cumbalı bir pencereye benziyordu. Perdeyi tutan eller de uzun ve inceydi: üstelik de soğuktular. Perdenin kıvrımları arasına hafifçe tutunmaktaydılar ve eğer genç adam onları kollamazsa, bir şahin gibi başlarını alıp oradan uzaklaşabilecek ve bir köşede söylemesi güç bir şey yapacaklarmış gibi görünüyorlardı.

Perde onun bırakmasıyla kapanınca, yüz hatları üzerinde oynaşmakta olan korkunç ışık, daha sağlıklı bir ortamda oyalanmak üzere uzaklaştı. Küçük odası içinde, bir peygamber böceğinin akşam avı üzerinde planlar yaptığı zamanki haliyle, yavaş yavaş ve dikkatle dolamaktaydı. Sonunda, bir sehpanın yanında duran çürük bir sandalyeye oturarak, bir mizah kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı.

Bir zil çaldı.

İnce kitabı bir kenara iterek ayağa kalktı. Ceketini süsleyen gök kuşağı renklerindeki milyonlarca pulu elleriyle şöyle bir okşadı, kapıdan çıktı.

Restoranda ışıklar kısıldı, orkestra hızını arttırdı, sahnenin ortasına açılan merdivenin karanlığına bir ışık topu saplandı.

Merdivenlerin tepesinde duran, parlak renklerle bezeli, uzun boylu adam figürü hoplaya zıplaya aşağı indi. Sahneye fırladı, mikrofonu hafifçe tıklattı, ince uzun elinin tek bir hareketiyle, onu bağlı olduğu ayaktan kurtardı. Bir an durakladı, sağa ve sola eğilerek

seyircilerin alkışlarını cevapladı ve onlara çıkıntılarını sergiledi. Orada olmasalar bile, seyirciler arasındaki özel arkadaşlarına el salladı ve alkışın dinmesini bekledi.

Elini yukarı kaldırmış, yalnızca bir kulağından öteki kulağına değil, adeta yüzünün sınırları ötesine de yayılıyormuş hissini veren bir gülümseme ile gülümsemekteydi.

"Teşekkürler, bayanlar ve baylar!" diye bağırdı, "Çok teşekkürler. Çok çok teşekkürler." Pırıl pırıl gözlerle izleyicileri taradı.

"Bayanlar ve baylar," dedi, "Bildiğimiz gibi Evren yüz yetmiş bin milyon bilyon yıldan şu ana kadar varlığını sürdürmektedir ve yarım saatten biraz fazla bir süre içinde de sona erecektir. Öyleyse, şu anda Milliways 'de, yani Evrenin Sonundaki Restoran'da hazır bulunan herkese hoş geldiniz diyorum."

Bir el hareketiyle çabucak ikinci bir alkış dalgası yaratı verdi. Bir başka el hareketiyle bu alkışı kesti.

"Bu akşam için ev sahipliğini" yapacağım," dedi, "adım Max Quordlepleen..." Herkes bu ismi tanıyordu gösterisi Galaksinin tüm bilinen bölümlerinde meşhurdur, ama bu cümleyi sebep olduğu taze alkış dalgasını elde etmek için söylemişti ve iddiasız bir gülümsemeyle, el sallayarak alkışları kabul etti.)... ve buraya doğrudan zamanın çok çok başındaki öbür ucundan, Big Bang Burgercisi'ndeki şovumdan geliyorum- size orada çok heyecanlı bir akşam geçirdiğimizi söyleyebilirim. Bayanlar ve baylar, bu tarih, fırsat süresince, yani Tarihin Sonunda sizlerle birlikte olacağım!"

Işıklar daha da kısılırken başlayan bir başka alkış patlaması çabucak söndü. Masalardaki tüm mumların bir anda kendi kendilerine yanı vermesi, akşam yemeğinde hazır bulunanların hafifçe nefesinin tutulmasına ve hepsinin binlerce küçük, titrek alev ve milyonlarca samimi gölge ile çevrelenmesine yol açtı. Tepelerindeki altın kubbenin ısıltısı çok çok yavaş bir şekilde kısılmaya, kararmaya, solmaya yüz tutmasıyla birlikte karanlık Restoran içinde de bir heyecan dalgası dolanmaya başlamıştı.

Konuşmasını sürdüren Max'ın sesi giderek kısılmaktaydı.

"İşte, bayanlar, baylar," diye soludu, "mumlar yakıldı, orkestra yumuşacık bir müzik çalıyor. Güç alanı ile korunmakta olan kubbe başımızın üzerinde şeffaflaşırken, şişmiş ve morarmış yıldızların tarihi ışığı altında ağırlaşan karanlık ve asık suratlı gökyüzünü ortaya çıkarıyor. Muhteşem bir akşamın tamamen yok oluşunu izlemek üzere hepimizin burada olduğunu görüyorum!"

Çarpıcı şok, bu manzarayı daha önce görmemiş olanların üzerine çökerken, orkestranın yumuşak müziği bile susmuştu.

Üzerlerine canavarca, pis ve korkunç bir ışık akın etti.

- iğrenç bir ışık.
- fokur fokur kaynayan, veba gibi bir ışık
- cehennemin bile şeklini bozacak bir ışık

Evren sona ermekteydi.

Restoran, birkaç sonsuz saniye süresince çıldıran boşluk içinde sessizce bir fırlıdak gibi döndü. Sonra Max tekrar konuştu.

"Daima tünelin sonundaki ışığı görebilmeyi ümit etmiş olanlarınız için" dedi işte bu, o ışık."

Orkestra tekrar yükseldi.

"Teşekkürler bayanlar, baylar," diye haykırdı Max, "bir kaç dakika sonra tekrar sizlerle olacağım. Bu arada sizleri Mr. Reg Nullify ve onun Tufan Grubunun yetenekli ellerine bırakıyorum. Bayanlar, baylar, Reg ve arkadaşları için büyük bir alkış lütfen!"

Göklerin ağıt dolu karmaşası devam ediyordu.

Seyirciler tereddütle alkışlamaya başladı ve bir süre sonra herkes normal konuşmalarına döndü. Max masaları dolaşmaya, şakalar patlatmaya, kahkahalar atmaya, yani kazandığı paranın hakkını vermeye koyuldu.

Kocaman bir mandra hayvanı Zaphod Beeblebrox 'un masasına yaklaştı. Büyük, yağlı, etli, sığır cinsi bir dört ayaklıydı bu ve nemli gözleri, küçük boynuzları ve dudaklarında da neredeyse arkadaşça denebilecek bir gülümseme vardı.

"İyi akşamlar," diye böğürdü ve kış üstü oturdu, "Ben."

Günün Yemeğiyim. Gövdemin parçaları ilginizi çeker mi acaba?" biraz geniş getirip, homurdandı, arka ayaklarını daha rahat bir pozisyona getirdi ve sakın bir şekilde onlara bakmaya devam etti.

Bakışları Arthur ile Trillian'ın perişan ve şaşkın bakışlarıyla, Ford'un umursamaz omuz silkişiyi ve Zaphod Beeblebrox 'un gözle görülür açlığı ile karşılaştı.

"Belki bir parça kol alırdınız?" diye önerdi hayvan. "Beyaz şaraplı sosta pişmiş?"

"Eee, siz., sizin kolunuz mu?" diyebildi Arthur dehşet içinde bir fısıltıyla.

"Fakat, tabii ki benim kolum, efendim," diye mööledi hayvan mutlu bir şekilde, "başka kimseninki benim değil ki ikram edebileyim."

Zaphod ayağa kalktı ve hayvanın koluna parmağıyla dokunmaya ve beğeniyle incelemeye başladı.

"Veya but da çok güzel," diye mırıldandı hayvan. "Butlarımı uzun zamandır çalıştırıyorum ve bol bol ot yiyorum, onun için orda bayağı lezzetli et olması gerek." tatlı bir homurtu çıkardı, tekrar mööledi ve geniş getirmeye başladı. Sonra çiğnediklerini gerisin geri yuttu.

"Ya da belki bir güvecimi alırdınız?"

"Bu hayvanın açıkça bizim kendisini yememizi istediğini mi söylüyorsunuz yani?" diye fısıldadı Trillian Ford'a.

"Ben mi?" dedi Ford, gözlerinde donuk bir bakışla "Ben hiç bir şey demek istemiyorum."

"Bu tam anlamıyla dehşet verici," diye haykırdı Arthur, "Hayatımda duyduğum en tiksinti verici şey."

"Sorun nedir Dünyalı?" dedi Zaphod, dikkatini butlarda yoğunlaştırırken.

"Sadece önümde durup da beni, kendisini yemeğe davet eden bir hayvanı yemek istemiyorum o kadar," dedi Arthur. "Bu insafsızlık."

"Yenmek istemeyen bir hayvanı yemekten iyidir," dedi Zaphod.

"Konu bu değil," diye Arthur protesto etti. Sonra bunu bir an düşündü. "Tamam," dedi , "belki de konu bu. Umurumda değil. Şimdi bunu düşünmeye niyetim yok. Ben sadece ...ee.."

Çevresinde Evren öfkeyle can çekişiyordu.

"Sanırım ben sadece yeşil salata yiyeceğim," diye mırıldandı.

"Size ciğerimi düşünmeniz için ısrar edebilir miyim?" diye sordu hayvan, "şimdiye kadar çok zenginleşmiş ve yumuşamış olmalı, aylardır kendimi özel olarak besliyordum."

"Bir yeşil salata," dedi Arthur anlayarak.

"Bir yeşil salata, öyle mi?" dedi hayvan. Onaylamadığını belli edencesine Arthur'a gözlerini devirdi.

"Bana," dedi Arthur, "yeşil salata yememem gerektiğini mi söyleyeceksiniz?"

"Evet," dedi hayvan, "bu konunun tartışmasız dediğiniz gibi olduğuna ilişkin birçok sebze tanıyorum. Zaten sonunda bu arap saçına dönmüş konuyu kestirip atarak, gerçekten de yenilmek isteyen ve bunu açıkça ve

belirgin bir şekilde ifade edebilen hayvanların üretilmesine bu yüzden karar verildi. Ve işte karşınızdayım."

Hafifçe eğilerek selam vermeyi başarabildi.

"Ben bir bardak su alayım lütfen," dedi Arthur.

"Bak," dedi Zaphod, "yemek yemek istiyoruz, yemek konusunu sorun haline getirmek istemiyoruz. Dört az pişmiş biftek lütfen ve acele olsun. Beş yüz yetmiş altı milyon yıldır bir şey yemedik."

Hayvan sendeleyerek ayakları üzerinde doğruldu. Tatlı bir homurtu çıkardı.

"Çok akıllıca bir seçim olduğunu söyleyebilirim, efendim," dedi "hemen gidip kendimi vurayım."

Arthur'a dönüp arkadaşça göz kırptı.

"Endişelenmeyin, efendim," dedi, "çok insancıl davranacağım."

Acelesiz adımlarla mutfağa yöneldi.

Birkaç dakika sonra bir garson dumanları tüten dört tabak biftekle çıka geldi. Zaphod ve Ford ikinci bir tereddüde gerek duymadan kurt gibi tabaklara daldılar. Trillian bir an durakladı, sonra omuz silkti ve kendisinininkini yemeğe koyuldu.

Arthur tabağına bakarken hafifçe midesi bulandı.

"Hey, Dünyalı," dedi Zaphod, hınzırca sırtarak henüz açlığı süren yüze baktı, "seni yiyip bitiren ne böyle?"

Ve orkestra çalmaya devam ediyordu.

Restorandaki herkes ve her şey gevşemiş ve sohbete dalmıştı. Hava şundan bundan konuşmalarla, egzotik bitkilerin, muhteşem yemeklerin ve baştan çıkarıcı şarapların birbirine karışmış kokularıyla dolmuştu. Her yönde sonsuz kilometreler boyunca sürüp giden Evren tufanı, sersemletici bir zirvede toplanmak üzere tırmanmaktaydı. Saatine bir göz atan Max gösterişli bir şekilde sahneye döndü.

"Ve şimdi, bayanlar, baylar," diye sırttı, "herkes son bir kez iyi vakit geçiriyor mu?"

Şovmenlerce kendilerine iyi vakit geçirip geçirmediikleri sorulduğunda "evet" diye cevap veren cinsten kişiler "Evet," diye bağıldılar.

"Bu fevkalade," diye heyecanla konuştu Max, "tam anlamıyla mükemmel. Ve sıcak kırmızı güneşlerin sonuncusunu parçalamaya hazırlanan foton fırtınaları, kalabalık girdaplar halinde etrafımızda toplanırken, hepiniz arkanıza yaslanarak, müthiş heyecan verici bu son deneyimi benimle birlikte yaşayıp bundan çok büyük bir zevk alacağımızı biliyorum. "

Durdu. Parıldayan gözleriyle seyirciyi etkisi altına almıştı.

"İnanın bana bayanlar, baylar," dedi "bu deneyimin en son yaşayacağınız deneyimden bir önce yaşayacağınız deneyim olmak gibi bir iddiası yoktur."

Tekrar durakladı. Bu gece zamanlaması kusursuzdu. Bu şovu birbiri ardına her gece yapıyordu. Aslında zamanın en uç noktalarının yaşandığı bu yerde gecenin pek bir anlamı yoktu. Tüm olay, Restoranın, zamanın en ucundan önce yavaşça öne doğru sallanıp sonra geriye gelmesiyle, son anın tekrar tekrar yaşanmasıydı. Bununla birlikte bu "gece" çok iyiydi, seyirciler ince kemikli avucunun içinde kıvrılmaktaydı. Sesi iyice alçaldı. Onu duymak için büyük çaba harcamaları gerekiyordu.

"Bu deneyim," dedi, "gerçekten de kesin bir bitiş, içinde muhteşem güzellikteki yaratılmışlık dalgasının yok olduğu son dondurucu yalnızlık olacaktır. Bu, bayanlar ve baylar, herkesçe malum 'son' dur."

Sesini daha da alçaktı. Bu sessizlik içinde, bir sinek bile, boğazını temizlemek için ses çıkarmaya cesaret edemezdi.

"Bundan sonra," dedi, "hiçbir şey yok. Anlamsızlık. Boşluk. Unutulmuşluk. Kesin hiçlik...".

Gözleri tekrar parıldadı - yoksa göz mü kırpyordu?

"Hiçbir şey... tabii ki Aldebaran likörlerinin en seçkin örnekleri ile tatlı servisimiz dışında!"

Orkestra onun için bir alkış müziği tıngırdattı. O ise bunu yapmamalarını yeğlerdi, onun çapında bir sanatçının buna ihtiyacı yoktu. O, seyirciyi adeta bir enstrüman gibi çalabilecek yetenekteydi. Rahatlamanın etkisiyle herkes gülüyordu. O devam etti.

"Ve ilk defa," diye haykırdı neşeyle, "sabah kalktığınızda kendinizi akşamdan kalma hissetmeyeceğinizden emin olabilirsiniz -çünkü başka sabah olmayacaktır."

Gülüşen, mutlu seyircisine bakarak sırttı. Gözlerini kaldırıp gökyüzüne baktı. Bu sırayı her gece uyguluyordu, ama bakışı yalnızca bir saniyenin onda biri kadar bir süre içindi. Bir profesyonelin diğerine güvendiği şekilde, o da gözlerinin kendisine düşen isi başaracağından emindi.

"Ve şimdi," dedi, gururla sahnede dolanırken, "Bu gece, burada hissettiğiniz o muhteşem değersizlik ve kötü kader duygularını bir parça zayıflatmak pahasına da olsa, bu akşam burada bulunan birkaç gruba hoş geldiniz demek istiyorum."

Cebinden bir kart çıkardı.

"Aramızda..." alkışları dindirmek için bir elini havaya kaldırmıştı. "Aramızda, Qvarne, Vortvoid yöresinden Zansellquasure Flamarion Briç Kulübü üyesi bir grup var mı? Kendileri buradalar mı?"

Arkalardan bir alkış yükseldiyse de, o duymamazlıktan geldi. Etrafına bakınarak onları bulmaya çalıştı.

"Buradalar mı?" diye daha yüksek perdeden bir alkış teşvik edebilmek için tekrar sordu. Her zaman olduğu gibi istediğini elde etti

"Ah. işte ordalar. Evet son konuşmalar beyler -ve hile yok ona göre, bunun çok ciddi bir an olduğunu unutmayın."

Gelen alkışları hevesle karşıladı.

"Ve ayrıca..., ayrıca... Asgard Salonlarından gelmekte olan küçük bir ilahlar grubu da aramızda mı?"

Öteden, kendisinin sağ tarafında bir yerlerden bir gök gürültüsü gümbürtüsü duyuldu. Sahnenin üzerinde

bir şimşek çaktı. Kendilerinden memnun bir eda içinde oturan, başları miğferli, kıllı erkeklerden oluşmuş küçük bir grup kendisine kadeh kaldırmaktaydı.

Başarıları geçmişte kalmış diye düşündü kendi kendine.

"Aman o çekice dikkat edin efendim," dedi.

Şimşek numaralarını yeniden yaptılar. Max onlara çok ince dudaklı bir gülücük gönderdi.

"Ve üçüncü olarak," dedi, "üçüncü olarak Sirius B' den bir grup Genç Muhafazakar, onlar da burada mı?"

Şık giyimli bir grup genç köpek birbirlerine ekmek atmayı bırakıp, sahneye ekmek atmaya başladılar. Pek de zekice olmayan bir şekilde uluyup havladılar.

"Evet," dedi Max, "bu olanlar hep sizin yüzünüzden, farkında mısınız?"

"Ve son olarak," dedi Max, ciddi yüzünü takınıp seyircileri sakinleştirirken, "sanırım son olarak, Büyük Peygamber Zarquon 'un Dönüşü Kilisesine mensup bir grup inanç sahibi sofu da bu akşam bizimle birlikte." Hemen hemen yirmi kişi kadardılar, inançlarına uygun, basit ve her türlü lüksten uzak giyimleriyle, duvarın dibine, yere oturmuş, huzursuz bir şekilde maden sularını yudumluyorlar ve şenliklerden uzak kalmaya çalışıyorlardı. Spotlar üzerlerine çevrildiğinde, gücenmiş bakışlarla gözlerini kırptırdılar

"İşte buradalar," dedi Max, "Orada oturup, sabırla bekliyorlar. Peygamberiniz döneceğini söyledi arkadaşlar ve siz de uzun bir süredir beklemektesiniz, o halde umalım ki biraz acele ediyor olsun, çünkü bunun için yalnızca sekiz dakikası kaldı!"

Zarquon' un müritleri, üzerlerinden aşan merhametsiz kahkaha dalgaları ile yıpratılmayı reddederek dimdik oturmaktaydılar.

Max seyircilerini dizginledi.

"Hayır, ama ciddi olarak arkadaşlar, ciddi olarak, kimseyi incitmek niyetinde değiliz. Hayır, böyle derin inançlarla dalga geçmememiz gerektiğini biliyorum, bu yüzden, sanırım Büyük Zarquon' a büyük bir alkış göndermeliyiz.."

"..kendisi her nerede bulunmak zorunda olursa olsun!"

Seyirciler huşu içinde alkışladılar.

İfadesiz suratlı gruba, eliyle bir öpücük üfledi ve sahnenin ortasına döndü.

Yüksek bir tabureyi kavrayarak ortaya getirdi ve üzerine oturdu.

"Yine de bu akşam burada bu kadar seçkin kişiyi bir arada görmek" diye şakıdı," büyük mutluluk- öyle değil mi ama? Evet, kesinlikle muhteşem. Çünkü biliyorum ki çoğunuz buraya zaman zaman geliyorsunuz ki bence bu harika bir şey, buraya gelip her şeyin sonunu böyle izledikten sonra kendi çağlarınıza dönmek... çocuklar yetiştirmek, doğru olduğuna inandığınız şeyler için korkunç savaşlar vermek... bu her türlü yaşam çeşidine gelecek için bir ümit veriyor. Tabii," üzerlerinde ve etraflarında devam eden yıkıcı fırtınayı işaret etti, "bir gelecek olmadığını bildiğimizi saymazsak...."

Arthur Ford'a döndü - bu yeri kafasında tam olarak çözememişti.

"Baksana," dedi, "eğer Evren sona ermek üzereyse, bizde onunla birlikte yok olmayacak mıyız⁹

Ford ona üç kadeh Pan Galaktik Gargara Bombası içmiş birinin bakışlarıyla, yani bir başka deyişle, oldukça güvenilmez bir bakışla baktı.

"Hayır," dedi, "bak" dedi, "bu batakhaneye girdiğin andan itibaren, bir nevi güç zırhı ile korunuyor, bu acayip, geçici zaman sapmasının etkisi altına giriyorsun. Sanırım."

"Oh, dedi Arthur. Dikkatini yeniden garsonun " bifteği ile değiştirmesini sağlayabildiği çorbasına çevirdi.

"Bak," dedi Ford, "sana göstereyim."

Masadan kaptığı peçeteyle bir süre umutsuzca boğuştu.

"Bak," dedi yeniden, "Farz et, tamam mı, bu peçete geçici Evren olsun, tamam mı? Ve bu kaşık da maddenin eğimi içinde geçit görevi yapan bir tüp olsun...."

Bu son bölümü söylemek biraz vakit almıştı ve Arthur onun sözünü kesmeyi istememişti.

"O benim yemek yediğim kaşık," dedi.

"Pekala," dedi Ford, "farz et bu kaşık..." tatlı tepsisi üzerinde tahta saplı küçük bir kaşık bulmuştu ama onu oradan almayı biraz maceralı bulduğu için fikrini değiştirdi, "hayır, daha da iyisi bu çatal..."

"Hey, çatalımı bırakır mısın?" diye tersledi Zaphod.

"Tamam," dedi Ford. "tamam, tamam. Diyelim ki.... diyelim ki bu şarap kadehi geçici Evren olsun..."

'Hangisi, biraz önce yere düşürdüğün mü?"

"Öyle bir şey mi yaptım?"

"Evet."

"Tamam," dedi Ford, "unut onu. Demek istediğim... Demek istediğim, bak şimdi, biliyor musun, en başından Evren'in ne şekilde başladığını biliyor musun?"

"Sanırım, hayır," dedi bu konuyu hiç açmamış olmayı tercih eden Arthur.

"Pekala," dedi Ford, "gözünün önüne şunu getir. Tamam. Bir küvet var. Tamam mı? Geniş yuvarlak bir küvet. Ve abanozdan yapılmış."

"nereden alınmış?" dedi Arthur, "Harrods Vagonlar tarafından yerle bir edilmişti."

"Bunun önemi yok."

"Hep böyle diyorsun."

"Dinle."

"Pekala."

"Bu küvet var, anlıyor musun? Bu küveti gözünün önüne gelir. Abanozdan yapılmış ve konik bir biçimi var."

"Konik mi?" dedi Arthur, "Küvetin konik olanı..."

"Shhh!" dedi Ford. "Konik. Şimdi yapacağın, anlıyor musun, onu ince beyaz kumla doldurmak, tamam mı? Veya toz şekerle. İnce beyaz kum ve/veya şeker. Herhangi biri. Önemli değil. Şeker de olabilir. Ve dolunca tıpasını açacaksın... dinliyor musun?"

Dinliyorum."

"Tıpasını açacaksın ve hepsi döne döne akıp gidecek, anlıyor musun, tıpa deliğinden akıp gidecek."

"Anlıyorum."

"Anlamıyorsun. Hiçbir şey anlamıyorsun. Esas can alıcı noktaya gelmedim henüz. Can alıcı noktayı duymak ister misin?"

"Bana can alıcı noktayı söyle."

Ford biraz düşündü, can alıcı noktanın ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Can alıcı nokta," dedi, "Şu. Bunun oluşunu filme alıyorsun."

"Gerçekten zekice," diye onayladı Arthur.

"Bir film makinesi alıyor ve bu oluşumu filme çekiyorsun."

"Çok zekice."

"Can alıcı nokta bu değil. Can alıcı nokta şu, şimdi hatırladım. Can alıcı nokta filmi projektöre yerleştirirken... geriye doğru!"

"Geriye doğru mu?"

"Evet. can alıcı nokta kesinlikle filmi geriye doğru sarmak. Böylece oturup seyrettiğin zaman, her şey yukarı doğru döne döne küvetin deliğinden içeri giriyormuş gibi gözükecek ve küveti dolduracak. Anlıyor musun?"

"Ve Evrenin başlangıcı da böyleydi öyle mi?"

"Hayır, ama bu gevşemek için muhteşem bir yol. Şarap kadehine uzandı.

"Şarap kadehim nerede?" dedi.

"Yerde."

"Ah."

Ford , bardağa bakmak için sandalyesini geriye doğru eğince, elinde kablosuz bir telefonla masaya yaklaşmakta olan küçük yeşil garsonla çarpıştı.

Ford iyice kafayı bulduğunu söyleyerek garsondan özür diledi.

Garson bunun hiç sorun olmadığını ve onu çok iyi anladığını belirtti.

Ford garsona bu nazik davranışı için teşekkür etti ve kakülünü çekiştirmek istedi ama hedefi 20 santim kadar ıskalayarak masanın altına kayd.

"Mr. Zaphod Beeblebrox?" diye araştırdı garson.

"Eee, evet?" dedi Zaphod, üçüncü bifeğinden başını kaldırarak.

"Size bir telefon var."

"Hey, anlamadım, ne var dedin?"

"Bir telefon efendim."

"Bana mı? Burada? Ama nerede olduğumu kim biliyor?"

Akıllarından biri aceleyle işlemeye başladı. Diğerleri sevgiyle hala hızla ağzına doldurulmakta olan yiyecekler üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Ben devam edersem kusura bakmazsınız değil mi?" dedi yemekle meşgul baş ve yemeğe devam etti.

Artık kendisinin peşinde o kadar çok kişi vardı ki hesabını kendisi de kaybetmişti. Bu kadar dikkat çekici bir giriş yapmamış olması gerekirdi. Canı cehenneme, niye yapmasaydı ki, diye düşündü. Eğer kimse eğlendiğini görmüyorsa, eğlendiğini nasıl anlayacaksın?

"Belki buradan birileri Galaktik Polise haber uçurmuştur," dedi Trillian, "Herkes içe girdiğini gördü."

"Yani beni telefonda tutuklamak istediklerini mi söylüyorsun?" dedi Zaphod, "Mümkündür. Köşeye sıkıştırıldığını zaman oldukça tehlikeli bir adam olurum."

"Evet," dedi bir ses masanın altından, "öyle çabuk bozulur parçalanırsın ki insanlar şarapnelle vurulmuşa dönerler."

"Hey, bu da ne Kıyamet Günü mü?" diye terslendi Zaphod.

"Burada onu da mı göreceğiz?" diye sordu Arthur, huzursuzca.

"Benim hiç acelem yok," diye mırıldandı Zaphod, "Tamam, telefondaki yaratık kimmiş bakalım?" Ford'a bir tekme indirdi. "Hey, kalk bakalım ufaklık," dedi ona, "sana ihtiyacım olabilir."

"Bahsi geçen madeni beyefendi," dedi garson, "şahsen tanımıyorum, efendim.."

"Madeni m ?"

"Evet efendim."

"Madeni mi dedin?"

"Evet efendim, bahsi geçen madeni beyefendi şahsen tanımadığımı söyledim...."

"Peki devam et."

"Ama bana kendisinin epeyce bin yıllar süresince sizin dönüşünüzü beklediği bildirildi. Görünüşe bakılırsa buradan ayrılışınız oldukça ani olmuş."

"Buradan ayrılışım mı?" dedi Zaphod, "Saçmaladığının farkında mısınız? Buraya daha yeni geldik."

"Aynen öyle efendim." dedi garson inatçı bir ısrarla, "ama, efendim, anlıyorum ki, buraya gelmeden önce buradan ayrılmışsınız."

Zaphod bunu önce beyinlerinden birinde sonra öbüründe değerlendirdi.

"Sen diyorsun ki," dedi, "buraya gelmeden önce, buradan ayrılmışız, öyle mi ?"

Bu uzun bir gece olacak diye düşündü garson.

"Kesinlikle, efendim, "dedi.

"Psiko analistine risk tazminatı ödemelisin, sen," diye öğütledi Zaphod.

"Hayır, bir dakika," dedi Ford, tekrar masa seviyesine yükselirken, "burası tam olarak neresi?"

"Tam olarak efendim, Burası Frogstar B Bölümü^

"Ama biz daha oradan yeni ayrıldık." diye itiraz etti Zaphod, "oradan ayrıldık ve Evren'in Sonundaki Restorana geldik."

"Evet efendim," dedi garson, şimdi kendi sahasında olduğunu ve iyi koştuğunu hissederek, "biri diğerinin enkazı üzerine inşa edilmişti."

"Oh." dedi Arthur zekice, "demek istediğin biz uzayda değil zamanda yolculuk yaptık."

"Dinle, seni yarı gelişmiş şempanze," diyerek onun sözünü kesti Zaphod, "sen git de ağaca tırman, olur mu?"

Arthur kabalaştı.

"Git de kafalarını birbirine vur, dört göz," diye öğüt verdi Zaphod'a.

"Hayır, hayır, efendim," dedi garson Zaphod'a, "maymununuz olayı doğru anladı, efendim."

Arthur öfkeyle kekeledi ve bunun tersine bir şey, hatta bununla ilgili bir şey bile söyleyemedi.

"Tamamen aynı yerde kaldığınız halde, sanırım beş yüz yetmiş altı milyon yıl.... ileri atıldınız." diye açıkladı garson. Gülümsedi. Başa çıkılamayacak gibi görünen garipliklere en sonunda galip geldiğini düşündüğü için kendini çok iyi hissediyordu.

"İşte bu kadar!" dedi Zaphod, "Anladım. Ben bilgisayara bizi yemek yiyebileceğimiz en yakın yere götürmesini söylemişim o da tam olarak böyle yaptı. Beş yüz yetmiş altı milyon yıl mıdır nedir, o zamanı ekle veya çıkar, hiç yerimizden kımıldamamış durumdayız. Çok açık."

Hepsi bunun çok açık olduğunda hemfikirdi.

"Ama kim," dedi Zaphod, "bu telefondaki yaratık?"

"Marvin'e ne oldu?" diye sordu Trillian.

Zaphod ellerini başlarına vurdu.

"Paranoyak Android! Onu Frogstar B' de mutsuz, umutsuz ve amaçsız dolaşırken bırakmıştım."

"Bu ne zaman olmuştu?"

"Ece, sanırım beş yüz yetmiş altı milyon yıl evvel." dedi Zaphod, "Hey, tabak kaptanı, bana konuşma çubuğunu versene.."

Küçük garsonun kaşları karmaşa içinde alnında dolaştı.

"Affedersiniz efendim, anlayamadım?" dedi. .

"Telefonu ver, garson." dedi, aleti elinden kaparak, "yani, öyle demodesiniz ki, bu dünyaya nasıl ayak uyduruyorsunuz anlamıyorum.

"Haklısınız efendim."

"Hey, Marvin, sen misin?" dedi Zaphod telefona, "ne âlemdesin, ufaklık?"

İnce bir ses hatta duyulmadan evvel uzun bir sessizlik oldu.

"Sanırım kendimi çok kötü hissettiğimi biliyor olmalısınız," dedi.

Zaphod telefonu eliyle kapattı.

"Arayan Marvin," dedi.

"Hey, Marvin," dedi tekrar telefona, "biz çok iyi vakit geçiriyoruz. Yemek, şarap, biraz kişisel istismar ve Evren' in bumlayışı. Seni nerede bulabiliriz?"

Tekrar sessizlik.

"Benimle ilgileniyormuş gibi görünmek zorunda olmadığınızı biliyorsunuz," dedi Marvin sonunda, "ben yalnızca el yapımı bir robot olduğumun farkındayım."

"Tamam, tamam," dedi Zaphod, "ama neredesin?"

"Bana 'yakıtı değiştir, Marvin' diyorlar "Üç nolu hava kilidini aç, Marvin. Marvin şu kağıdı yerden alır- mısın?" Kağıdı yerden alır mıymışım! Şu hale bakın, berim bir gezegen büyüklüğünde beynim olsun, onlar benden..."

"Evet, evet," dedi Zaphod, onu anlıyormuş gibi, ama zerre kadar sempati duymadan.

"Ama ben aşağılanmaya alışığım, diye vızıldadı Marvin, "İsterseniz gidip kafamı bir kova suyun içine de daldırabilirim. Bunu yapmamı ister misiniz? Yanımda hazır bir kova var. Bir dakika bekleyin."

"Eee, hey, Marvin..." diye sözünü kesti Zaphod, fakat çok geç kalmıştı. Hattan metal tıngırtıları ve kederli, küçük baloncuk sesleri geldi.

"Ne diyor?" diye sordu Trillian.

"Hiç - şey," dedi Zaphod, "bizi sadece başını yıkayışını duyurmak için aramış."

"İşte," dedi Marvin, hatta geri dönerek ve bir parça daha fokurdayarak, "Umarım bu sizi mutlu etmiştir..."

"Evet, evet," dedi Zaphod, "şimdi bize nerede olduğunu söyler misin lütfen?"

"Araba parkındayım," dedi Marvin.

"Araba parkı mı?" dedi Zaphod, "Orada ne yapıyorsun?"

"Araba park ediyorum. Araba parkında başka ne yapılır ki?"

"Tamam, bekle orda, hemen geliyoruz."

Bir hamlede Zaphod ayağa kalktı, telefonu fırlattı ve faturaya "Hotblack Desiato" yazdı.

"Hadi çocuklar," dedi. "Marvin, araba parkındaymış. Hadi oraya inelim."

"Araba parkında ne yapıyormuş?" diye sordu Arthur.

"Arabaları park ediyor, başka ne yapsın, boş kafa."

"Ama Evrenin sonu ne olacak? Büyük anı kaçıracağız."

"Ben daha önce gördüm. Saçmalıktan başka bir şey değil," dedi Zaphod, "bir amaltap küyüb o kadar."

"Bir ne?"

"Büyük patlamanın tersi. Hadi, fırlayın."

Restoranın çıkışına doğru ilerlerlerken diğer müşterilerin çok azı onlara dikkat etti. Hepsinin gözleri gökyüzündeki dehşete çivilenmişti.

"Gökyüzünün sol üst kadranda" diyordu Max onlara, "izlemesi çok ilginç olan bir sonuç göreceksiniz. Eğer çok dikkatle bakacak olursanız, Hastrom yıldız sisteminin ultra-viyole içinde kaynamakta olduğunu izleyebilirsiniz. Aranızda Hastromil'den gelen Kimse var mıydı? "

Arkalarda bir yerlerden bir iki hafif tereddütlü alkış geldi.

"Eee," dedi Max neşeyle onlara sırtarak, "gazı açık bırakıp bırakmadığınızı düşünmek için artık çok geç."

Ana resepsiyon girişi hemen hemen bomboştu ama Ford yine de yolu açmaya çalışır gibi yürüyordu.

Zaphod onu kolundan sıkıca yakaladı ve giriş holünün duvarındaki küçük bir kabine soktu.

"Ona ne yapıyorsun?" diye sordu Arthur.

"Ayıltıyorum" dedi Zaphod ve orada bulunan deliğe bir jeton attı. Işıklar parladı, gazlar kabardı.

"Selam" dedi Ford bir dakika sonra kabinden dışarı adım atarken, "nereye gidiyoruz?"

"Aşağıya araba parkına, hadi çabuk olun."

"Personel taşıyan Zaman Tele taşıtı yok mu?" dedi Ford, "Bizi hemen *Altın Kalp'e* ulaştırırdı."

"Evet ama ben artık o gemiden soğudum. İstiyorsa Zarniwoop 'da kalabilir. Onun oyunlarına ortak olmak istemiyorum. Hadi, biz gidip, ne bulabileceğimize bakalım."

Sirius Sibernetik Şirketi Neşeli Dikey Taşıma Aracı onları Restoranın altındaki kata indirdi. Daha önceden serserilerin saldırısına uğrayan asansör epey yıpratılmıştı. Bu yüzden, onları aşağı indirirken neşelendirmeye çalışmadığı için, hepsi memnun oldu.

Asansör boşluğunun sonuna vardıklarında kapılar açıldı ve kötü kokulu, soğuk bir hava dalgası suratlarına çarptı.

Asansörden çıktıklarında ilk gördükleri şey, elli ana yaşam formunun hepsine tuvalet imkanı sağlayan ve bu iş için üzerinde elliden fazla kapı bulunan uzun bir beton duvar oldu. Galaksinin tarihi boyunca var olmuş bütün araba parkları gibi, bu parka da hakim olan sabırsızlık kokuydu.

Bir köşeyi döndüler ve kendilerini geniş mağaramsı bir boşluğun üzerinden geçip, loş uzaklığa doğru uzanan, ince uzun, yürüyen bir köprü üzerinde buldular.

Bu yürüyen köprü küçük bölmelerle kesintiye uğruyordu ve bu bölmelerin her birinde yukarda yemek yemekte olanlara ait gemilerden biri durmaktaydı. Bunların bazıları küçük, günlük kullanıma yönelik halk modeller iken, diğerleri kocaman, parlak limuzin tipi gemiler, yani zengin oyuncaklarıydı.

Bunların önünden geçerken Zaphod 'un gözlerinde, para hırsı olup olmadığı tartışılabilir bir şey parıldıyordu. Aslında, bu konuda açık olmak gerekir - bu parıltı kesinlikle para hırsıydı.

"İşte orada," dedi Trillian, "Marvin orada aşağıda

Onun işaret ettiği yere baktılar. Uzaktan, cruiser tipi gümüş renkli dev bir yıldız gemisinin bir köşesini elindeki bezle parlatmakta olan kederli küçük bir metal figür gördüler.

Yürüyen köprü boyunca, yer seviyesine inen geniş şeffaf tüpler vardı. Zaphod köprüden bu tüplerden birine atladı ve yavaşça aşağı süzüldü. Diğerleri de onu takip etti. Daha sonradan bu olayı düşünürken Arthur, Galaksiler arasında yaptığı yolculuklar içinde geçirdiği en zevkli deneyimin bu olduğuna karar verdi.

"Hey, Marvin," dedi Zaphod robota doğru hızlı adımlarla yürüyerek, "Hey, ufaklık, seni gördüğümüze memnun olduk."

Marvin döndü ve tamamen hareketsiz metal bir yüzün gücenmiş görünmesinin mümkün olabildiği kadar gücenmiş bir ifadeyle,

"Hayır, değilsiniz," dedi, " kimse de beni görmekten memnun olmuyor."

"Sen bilirsin," dedi Zaphod ve uzaklaşarak gemileri gözden geçirmeye gitti. Ford da onu izledi.

Marvin'in yanında sadece Trillian 'la Arthur kalmıştı.

"Hayır, gerçekten memnunuz," dedi Trillian ve Marvin'in hiç hoşlanmadığı bir şekilde omzunu okşadı, "bunca zamandır bizi burada beklediğin için."

"Beş yüz yetmiş altı milyon, üç bin beş yüz yetmiş dokuz sene," dedi Marvin, "saydım."

"Eh, işte artık geldik," dedi Trillian bunu söylemenin biraz -Marvin'in görüşüne göre çok da isabetli olarak- aptalca bir şey olduğunu hissederek.

"İlk on milyon yıl en kötü zamandı," dedi Marvin, "ve ikinci on milyon yıllık süre de en kötüsüydü. Üçüncü on milyon yıllık süreden ise hiç hoşlanmadım. Zaten ondan sonra, bir parça çöküntüye uğradım.

Onlara bir şey söylemeleri gerektiğini düşündürecek kadar bir zaman sustu, sonra atıldı.

"Kendimi kötü hissetmeme sebep olan şey, bu iş sırasında karşılaştığım insanlar," dedi ve yine sustu.

Trillian boğazındaki gıcığı temizledi.

"Yani..."

"Yaptığım en iyi konuşma bundan kırk milyon yıl öncede kaldı," diye devam etti Marvin.

Tekrar suskunluk.

"Oh, a..."

"Ve o da bir kahve makinesi ile olmuştu."

Bekledi.

"Bu b..."

"Benimle konuşmaktan hoşlanmıyorsunuz değil mi?" dedi Marvin kısık ve perişan bir sesle.

Trillian bu sefer Arthur' la konuşmayı tercih etti.

* * *

Daha aşağılarda bir yerde Ford Prefect bakmaktan çok hoşlandığı bir şey bulmuştu, hatta birçok şey.

"Zaphod," dedi, kısık bir sesle, "şu küçük yıldız arabasına bir bak..."

Zaphod baktı ve sevdi.

İnceledikleri araç aslında oldukça küçüktü ama olağanüstü bir şeydi ve aynen bir zengin çocuğunun oyuncağını andırıyordu. Aslında fazla incelenecek bir şeyi yoktu. İnce ama sert metal folyodan yapılmış altı metre boyundaki bu geminin en çok benzetilebileceği şey bir ok

olabilirdi. Arka uçta yatay, iki insan alabilecek bir uçuş kabini bulunuyordu. Pek de yüksek hzlara çıkmasına fırsat vermeyen narın yapılı küçük bir motoru vardı. Bununla birlikte sahip olduğu gerçekten önemli bir Şey vardı ki bu da ısı tankı idi. Isı tankı iki bin trilyon kapasiteli bir gövdeye sahipti ve gemi uzunluğunun ortasında bir yere yerleştirilmiş bulunan elektro manyetik alan içindeki bir kara deliğe monte edilmişti. Bu ısı tankı, geminin bir sarı güneşe bir kaç mil uzaklığa kadar yaklaşabilmesini ve güneşin yüzeyinde patlayan solar alevleri yakalayıp onlarla yoluna devamını sağlıyordu.

Mevcut sporlar içinde, alev-sörfü en egzotik ve heyecan verici olanıydı ve buna hem parası hem cesareti yetenler Galaksinin en kahraman kişileri kabul edilirdi. Tabii bu, aynı zamanda da şaşırtıcı derecede tehlikeli bir spordu -alev sörfü sırasında lmemeyi başaranlar, daha sonra Daedalus Kulübün verdiği Alev- Ertesi"" partilerinde yaşadıkları yoğun cinsellik sonucu tükenerek mutlaka yaşamlarını yitirirlerdi.

Ford ve Zaphod bakıp geçtiler

"Ya bu yavru," dedi Ford, "siyah güneş tarayıcıları olan şu mandalina renkli yıldız böceği..."

Yıldız arabası dedikler bu araç yine küçük bir gemiydi aslında bu niteleme tamamen yanıltıcı idi , çünkü bu geminin başaramayacağı bir Şey varsa o da yıldızlar arası mesafelere ulaşmaktı. Bu, olmadığı bir Şey gibi gösterilmek üzere süslenip pslenmiş, aslında gezegen ii kullanılacak spor bir araçtı. Bununla birlikte hoş çizgileri vardı. Onu da geçtiler.

Bir sonraki, 30 metre uzunluğunda büyük bir gemiydi -bu yolcu otobüsü yapısında bir limuzin gemi idi ve beş belli dizayn edilirken tek bir amaç göz önünde tutulmuştu ki o da bakanı hasetten atlatmaktı. Kullanılan boya ve aksesuar detayları açıkça "Ben yalnızca bu gemiye sahip olabilecek kadar değil, aynı zamanda onu ciddiye almayacak kadar da zenginim," demekteydi. Muhteşem bir çirkinliği vardı.

"şuna bir bak," dedi Zaphod, birden fazla motor grubu ile sağlanan çekim gücü, perspulex kontrol paneli. Bunun Lazlar Lyricon işi bir özel yapım olması gerek "

Her bir santimini dikkatle inceledi.

"Evet," dedi," Neutron motorunun kapağı üzerindeki pembe-ötesi kertenkele amblemin görüyor musun? Lazlar'ın ticari amblemi. Adamın hiç utanması yok."

"Bu anasının gözü şeylerden biri, bir gün beni Axel Nebula yolunda geçmeye kalkıştı." dedi Ford, Ben son hızla gidiyordum ve bu şey yanımdan, adeta salınarak geçti, motorunu bile doğru dürüst çalıştırmamıştı. İnanılmaz bir şey."

Zaphod hayranlıkla ısıklık çaldı.

"On saniye sonra," dedi Ford, "Jaglan Beta'nın üçüncü ayını dosdoğru delip geçti "

"Ciddi misin?"

"Ama şaşırtıcı görünümlü bir gemi. Balığa benziyor, balık gibi hareket ediyor, sığır gibi dümen kırıyor.

Ford diğer tarafa doğru baktı.

"Hey, gel de bir bak," diye seslendi, "bu tarafına büyük bir resim yapılmış, patlayan bir güneş- Felaket Bölgesi Orkestrasının logosu. Bu Hotblack'ın gemisi olmalı. Şanslı kerata. Hani şu gösteri gemisinin güneşe çarpmasıyla biten korkunç şarkı da onların biliyorsun değil mi? Akıllara durgunluk veren bir manzara olması istenmiş. Ama bu durum gösteri gemilerine pahalıya mal olmalı."

Buna rağmen, Zaphod 'un dikkati başka bir yerdeydi. İlgisi, Hotblack Desiato'nun limuzinine bitişik duran bir gemiye çevrilmişti. İki ağzı da bir karış açılmıştı.

"Bu" dedi, "bu... gözler için zararlı ..."

Ford baktı. O da şaşırdı kaldı.

Bu, klasik, basit çizgileri olan bir gemiydi. Yassılatılmış bir somon balığını andırıyordu, yirmi metre uzunluğunda çok temiz, çok bakımlıydı. Çok dikkat çekici bir yanı vardı.

"Bu çok.... siyah!" dedi Ford Prefect, "şeklinin ne olduğunu anlamak çok zor... sanki bütün ışığı üzerine çekiyor!"

Zaphod hiçbir şey söylemedi. Adeta aşık olmuştu.

Siyahlığı öyle aşırıydı ki ona ne kadar yaklaşıldığını bile anlamak mümkün değildi.

"Gözlerin adeta üzerinde duramayıp kayıyor gibi." dedi Ford merak içinde. Çok duygusal bir andı bu. Dudaklarını ısırırdı.

Zaphod yavaşça gemiye yaklaştı, büyülenmiş biri gibi - ya da daha doğrusu onu elde etmek isteyen biri gibi. Okşamak için elini uzattı. Durdu. Tekrar okşamak üzere uzandı. Tekrar durdu.

"Gel ve şu yüzeyi bir hisset," dedi kısık bir sesle.

Ford ona dokunmak için elini uzattı. El öylece kaldı.

"Dokuna., dokunamıyorum..." dedi.

"Gördün mü?" dedi Zaphod, "hiç sürtünme yok. Bu acayip bir hız yapıyor olmalı.."

Ciddi bakışlarla Ford'a döndü. En azından başlarından biri döndü - diğeri huşu içinde gemiyi seyretmeye devam etti'

"Ne diyorsun Ford?" dedi.

"Yani... ee.." Ford omzunun üzerinden baktı. "Yani onu buradan yürütmeliyiz mi demek istiyorsun? Bunu yapmamız doğru olur mu dersin?"

"Hayır."

"Bence de."

"Ama yürüteceğiz değil mi?"

"Nasıl yürütmeyim ki?"

Biraz daha izlediler, ta ki Zaphod birden kendini toparlayıncaya kadar.

"Bir an önce buradan uzaklaşmalıyız,"! dedi. "bir iki dakika sonra Evren sona ermiş olacak ve bütün Sürüngen Kaptanlar burger-mobillerini bulmak üzere buraya akın edecekler."

"Zaphod," dedi Ford.

"Evet?"

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Basit," dedi Zaphod. Döndü. "Marvin!" diye seslendi.

Marvin, yavaş yavaş, büyük bir çaba sarf ederek, ve çıkarmayı öğrendiği milyonlarca küçük metal gürültülerini çıkararak çağrılara cevap vermek üzere arkasına döndü.

"Hadi buraya gel," dedi Zaphod, "Sana bir iş bulduk."

Marvin, ağır ağır, yorgun ve mutsuz bir şekilde onlara doğru yürüdü.

"Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Evet, hoşlanacaksın," dedi heyecanla Zaphod, "Önünde yepyeni bir hayat uzanıyor."

"Oh, başka bir hayat daha mı?" diye inledi Marvin.

"Çeneni kapat ve dinle!" diye tısladı Zaphod, "bu sefer heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler olacak."

"Kulağa korkunç geliyor." dedi Marvin.

"Marvin! Senden bütün istediğim..."

"Sanırım, sizin için bu geminin kapısını açmamı istiyorsunuz?"

"Ne? Ee.. evet. Evet, doğru," dedi Zaphod sıçrayarak. En az üç gözü giriş kapısında idi. Zaman sınırlıydı.

"Bende heyecan uyandırmaya çalışacağınıza, direk olarak söylemenizi tercih ederdim," dedi Marvin, "çünkü bende heyecan denen şeyden bulunmuyor."

Gemiye yaklaştı, ona dokundu ve bir giriş kapısı ardına kadar açıldı.

Ford ve Zaphod kapıya baktılar.

"Bir şey değil," dedi Marvin, "oh, teşekkür etmediniz ki" tekrar mutsuz bir yorgunluk içinde uzaklaştı.

Arthur ve Trillian yanlarına yaklaştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Arthur.

"Şuna bak." dedi Ford şu geminin içine bak."

"Gittikçe daha ilginçleşiyor," diye soludu Zaphod.

"Siyah," dedi Zaphod. "İçindeki her şey tamamen siyah..."

* * *

Restoran'ın içinde, işler hızla artık geriye başka dakikanın kalmayacağı dakikaya doğru yaklaşılmaktaydı.

Bütün gözler kubbeye çevrilmişti. Dikkatle Hotblack Desiato 'ya bakmakta olan koruması ile korumanın ona olan saygısından ötürü kapatmış olduğu Hotblack Desiato'nun gözleri dışında kalan bütün gözler.

Koruma masanın üzerine eğildi. Hotblack Desiato sağ olsaydı, bu anın arkaya yaslanmak, hatta ufak bir yürüyüş yapmak için iyi bir an olduğunu düşünürdü. Koruma yakınlıktan faydalananak kişilerden değildi... Ama, Hotblack Desiato, talihsiz şartları yüzünden tamamen hareketsiz kalmıştı ve onun yakınlığına muhtaçtı.

"Mr. Desiato, efendim?" diye fısıldadı koruma. Konuştuğu zaman, ağzının iki tarafındaki kaslar yoldan çekilmek için birbirinin üzerine tırmanıyormuş gibi oluyordu.

"Mr. Desiato, beni duyuyor musunuz?"

Çok doğal olarak Hotblack Desiato bir şey söylemedi.

"Hotblack" diye ısıklık çalar gibi fısıldadı koruma.

Çok doğal olarak Hotblack Desiato'dan yine cevap gelmedi. Bununla birlikte, doğal olmayan bir cevap gelmişti. Önündeki masada bir şarap kadehi şingırdamış ve bir çatal bu 3 santim kadar yükselerek bardağı hafifçe tıkırdatmış, sonra tekrar masaya dönmüştü.

Koruma hoşnut bir homurtu çıkardı.

'Artık gitme zamanımız Mr. Desiato,' diye mırıldandı koruma, "kalabalığa yakalanmak istemeyiz, sizin durumunuzda olmaz. Bir sonraki gösteriye iyi ve dinlenmiş vaziyette gitmek istersiniz. Gerçekten büyük seyirci vardı. En iyi seyircilerdendi. Kakrafoon. İki Milyon beş yüz yetmiş altı bin yıl önce. Bunu dört gözle beklemiyor muydunuz-caktı?

Çatal yine yükseldi, bekledi, pek de bağlantıya girmez bir şekilde aşağı yukarı hareket edip tekrar yerine döndü.

"Ah, hadi ama, dedi koruma, "Çok muhteşem oldu. Onların aklını başından aldınız." Koruma, Dr. Dan Streetmentiner' in kalp krizi geçirmesine sebep olabilirdi.

"Güneşe giden siyah gemi her zaman onları şaşırtıyor ve bu yenisi bir güzellik abidesi. Onun gitmesine gerçekten üzülmün. Hemen aşağıya inersek, siyah gemiyi oto- pilota ayarlarım ve bizde limuzinle uzaklaşırsınız tamam mı?"

Çatal onay anlamında bir kez masaya vurdu ve şarap bardağı esrarengiz bir şekilde kendi kendini boşalttı.

Koruma Hotblack Desiato'nun sandalyesini Restoran'ın dışına sürdü.

"Ve şimdi," diye haykırdı Max sahnenin ortasından, "hepinizin beklemekte olduğu an geldi!" Kollarını hızla havaya kaldırdı. Arkasında bulunan orkestra bütün enstrümanlara birden vurarak yaşanmakta olan çılgınlığa, çılgınca bir gürültüyle eşlik etmeye başladı. Max onlarla bu konuda tartışmış, ama müzisyenler, kontratlarında yapmaları gerekenin bu olduğunun yazılı olduğunu iddia etmişlerdi. Bu meseleyi menajerin halletmesi gerekecekti.

"Gökyüzü kaynamaya başladı!" diye haykırdı. "Doğa çılgınlık içinde olan bir boşluğa yuvarlanıyor! Yirmi saniye içinde Evren'in kendisi sona ermiş olacak! Sonsuzluk ışığının üzerimize hücum ettiği yere bakın!"

İğrenç hasar kasırgası ortalarda dolaşmaktaydı- o sırada, sanki sonsuz uzaklıklardan geliyormuş gibi küçük sakın bir trompet sesi doldu kulaklarına. Max'in gözleri orkestraya doğru döndü. Hiçbiri trompet çalar gibi görünmüyordu. Birden sahnede, hemen yanı başında, bir duman sütunu dönerek yükselmeye ve yanıp sönen pırıltılar saçmaya başladı. Trompete başka trompetler de katıldı. Max bu şovu beş yüz kereden fazla yapmış ve hiçbir seferinde böyle bir şey başına gelmemiştir. Dönerek yükselen dumandan panik içinde uzaklaştı. O böyle yaparken duman içinde eski çağlardan kalma, sakallı, giyimli bir adam görüntüsü şekillenmeye ve ışığın altında kıvranmaya başladı. Gözlerinde yıldızlar ve alnında altın bir taç vardı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Max, çılgın gibi bakan gözlerle, "neler oluyor?"

Restoran'ın arkasında oturmakta olan Büyük Peygamber Zarquon'un Dönüşü Kilisesinin ifadesiz yüzlü müritleri heyecan içinde ayağa fırlayarak ağlamaya ve ilahiler söylemeye başladılar.

Max şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. Kollarını izleyicilere uzattı.

"Büyük bir alkış, lütfen, bayanlar ve baylar," diye uludu, "Büyük Peygamber Zarquon için! İşte döndü! Zarquon tekrar geldi!"

Max enerjik bir şekilde sahneyi adımlayarak Peygambere mikrofonu uzatırken fırtına gibi bir alkış koptu.

Zarquon öksürdü. Etrafına, orada toplanmış kalabalığa bakındı. Gözlerindeki yıldızlar huzursuzca pırıldadı. Mikrofonu kafası karmakarışık olarak aldı.

"Eee..." dedi, "Selam. Eee, bakın, biraz geç kaldığım için özür dilerim. Son derece kötü şeyler geldi başıma. Son dakikada bir sürü şey çıktı ortaya.

Huşu içinde her yanı saran sessizlikten huzursuz olmuş gibiydi. Boğazını temizledi.

"Eee, ne kadar zamanımız var?" dedi. "benim sadece bir da. .-"

Ve, böylece Evren sona erdi.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi adındaki çok dikkat çekici seyahat kitabının bu kadar çok satılmasının önemli sebeplerinden biri, diğer kitaplarla karşılaştırıldığında fark edilen

ucuzluğu ve kapağında dost görünüşlü harflerle PANİĞE KAPILMAYIN yazmasının yanı sıra, anlaşılabilir ve arada sırada tutarlı bir sözlüğe de sahip olmasıydı. Örneğin, Evren'in Jeo-sosyal doğasına ilişkin istatistikler, dokuz yüz otuz sekiz bin üç yüz yirmi dördüncü sayfa ile dokuz yüz otuz sekiz bin üç yüz yirmi altıncı sayfa arasında ustaca sergilenmekteydi; Yazılmış oldukları basit tarz kısmen şöyle açıklanabilir: Editörler basımla ilgili bir zaman sınırlaması içinde oldukları için, bilgileri bir mısır gevreği kutusunun arkasından kopya etmişler, sonra da bunların anlaşılmasız şekilde uzun, karmaşık ve bilgi vermekten uzak bir kanun olan Galaktik Telif Hakları Kanunu ile çatışmasını önleyebilmek için aceleyle süsleyici bir iki dipnot eklemişlerdir.

Daha sonra gelen, daha hırslı editörlerden birinin, geçici bir zaman dönüşümünden yararlanarak, kitabı zaman içinde geri gönderip, daha sonra da kahvaltılık mısır gevreği üreten firmayı, aynı kanunları ihlal ettikleri gerekçesiyle dava ettiğini burada belirtmek de sanırım ilgi çekici olacaktır.

İşte bir örnek:

Evren - içinde yaşamınızı kolaylaştıracak bazı bilgiler.

Saha: Sonsuz.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi 'sonsuz' kelimesi için şu tanımlı sunmaktadır.

Sonsuz: *En büyük şeyden daha büyük olup biraz da fazlası olan. Aslında bundan da büyük, gerçekten şaşırtıcı muazzamlıkta, tam anlamıyla şok edici bir boyutta, gerçekten "oo, bu çok büyük" dedirtecek bir zaman süresi. Sonsuzluk o kadar büyüktür ki, karşılaştırıldığında büyüklüğün kendisi onun yanında gerçekten minicik gözüktür. Burada anlatmaya çalıştığımız kavram, dev gibi büyük çarpı dağ gibi muazzam çarpı şaşırtıcı derecede kocaman cinsinden bir şeydir.*

ithalat: Hiçbir şekilde.

Sonsuz bir sahaya herhangi bir şey ithal etmek mümkün değildir, çünkü böyle bir sahanın içerisine bir şeyler ithal edilebilecek bir dışarısı yoktur.

ihracat: Hiçbir şekilde.

Bakınız ithalat.

Nüfus : Hiçbir şekilde.

Sonsuz sayıda gezegenler olduğu bilinmektedir, bunun en basit sebebi onların içinde bulunabileceği sonsuz büyüklükte bir uzay olmasıdır. Bununla birlikte, bu gezegenlerin hepsi

de yaşam yoktur. Bu, yaşam olan gezegenlerin sayısının sınırlı olduğu anlamına gelir. Herhangi bir sonu olan sayının sonsuz bir sayı ile bölünmesinden elde edilecek sayı fark edilmeyecek kadar hiçe yakın bir sayıdır. O halde Evren' deki, bütün gezegenlerde ortalama nüfusun sıfır olduğu söylenebilir. Bundan çıkarılacak sonuç tüm Evrenin nüfusunun da sıfır olduğu ve zaman zaman rastlayabileceğiniz kişilerin ise sadece hastalıklı beyinlerin hayal ürünleri olduğudur.

Para Birimleri: Hiçbir şekilde.

Aslında Galakside serbestçe birbirine çevrilebilir üç para birimi vardır, ama bunların hiçbiri geçerli sayılmaz- Altar Doları kısa süre önce batmıştır, Flan Çakıl Boncuğu ancak bir başka Flan Çakıl Boncuğu ile değiştirilebilmektedir ve Trigan Pu (Plütonyum)'nun da kendine özel sorunları bulunmaktadır. Bu sonuncuya ait değişim oranı, yani sekiz Ningi'nin bin Pu değerinde olması yeterince basit bir orantı olmakla birlikte, bir Ningi üçgen biçimli kauçuk bir bozuk para olduğu ve her bir kenarı altı bin sekiz yüz mil uzunluğunda olduğu için şimdiye kadar kimse bir Pu elde edebilecek sayıda Ningi toplayamamış bulunmaktadır. Ningi ise kullanılabilir bir kur değildir, çünkü Galaktibanklar bozuk para ile uğraşmayı kabul etmemektedirler. Bu basit temelden yola çıkarak, Galaktibankların da hastalıklı beyinlerin hayal ürünlerinden olduklarını ispat etmek çok kolaydır.

Sanat: Hiçbir şekilde.

Sanatın görevi doğaya ayna tutmaktır oysa ne yazık ki yeterince büyük bir ayna mevcut değildir. Bakınız madde bir.

Seks : Hiçbir şekilde.

Aslında, para, ticaret, banka, sanat veya başka şeylerin yokluğu yüzünden, Evren 'in var olmayan nüfusunu oyalayabilecek bir şey olarak bundan bolca bulunmaktadır. Bununla birlikte, şimdi bu konuyla ilgili uzun tartışmalara başlamaya değmeyecektir, çünkü bu konu gerçekten müthiş karmaşıktır. Daha fazla bilgi için bakınız; Rehber bölüm yedi, dokuz, on, on bir, ondurt, onalı, on yedi , on dokuzuncu bölümler ve yirmi birinci bölümün başından seksen dördüncü bölümün sonuna kadar olan kısım ve hatta Rehber'de kalan başka ne varsa.

Restoran var olmaya devam etti ama, bunun dışında her şey durmuştu. Geçici görelî statik onu sadece bir boşluk olmayan bir hiçlik içinde tuttu ve korudu. Bu yalnızca bir hiçlikti—içinde bir boşluğun var olduğu söylenebilecek hiç bir şey yoktu.

Güç zırhı altındaki kubbe bir kez daha saydam olmayan hale döndürüldü. Parti bitmiş, misafirler ayrılıyorlardı, Zarquon Evren' in kalan kısmıyla birlikte ortalıktan kaybolmuş, Zaman Türbinleri öğle seansına yetiştirebilmek için Restoran'ı zaman sınırına çekmeye hazırlanıyorlardı ve Max Quordlepleen menajerini tempofon konusunda uyarmak için perdeli, küçük giyinme odasına dönmüştü.

Siyah gemi, kapıları kapalı ve sakın şekilde araba parkında duruyordu.

Merhum Hotblack Desiato ise Koruması tarafından yürüyen köprü üzerinde araba parkına götürülüyordu.

Tüplerden biri ile aşağı indiler. Limuzinogemiye yaklaştıklarında geminin yan tarafında bir ambar giriş kapısı açıldı ve tekerlekli iskemlenin tekerleklerini yakalayarak onu içeri çekti, koruma da onu izledi. Patronunun ölüm- destek sistemine emniyetli bir şekilde bağlandığından emin olduktan sonra küçük kontrol kabinine girdi. Burada limuzinin bitişindeki siyah geminin oto pilot sistemini harekete geçiren uzaktan kumandayı işletti ve böylece on dakikadan fazla bir zamandır bu şeyi nasıl işleteceğini bulmaya çalışan Zaphod Beeblebrox'a büyük rahatlık sağlamış oldu.

Siyah gemi bulunduğu bölümden yağ gibi kayarak çıktı, döndü ve ana çıkış yoluna doğru hızlı ve sessiz bir şekilde ilerlemeye başladı. Sonra, çabucak hızını arttırdı, geçici fırlatma kabinine girdi ve uzak geçmişe doğru uzun yolculuğuna başladı.

Milliways Öğlen Mönüsü, editörün izniyle, *Her Otostopçunun Galaksi Rehber'i*nden bir pasaj aktarmaktaydı. Pasaj şöyleydi: *Önemli Galaktik Medeniyetlerin hepsinin tarihleri üç belirgin ve dikkat çekici aşamadan geçme eğilimini göstermiştir. Bunlar Hayatta Kalma, Soruşturma ve Gelişme ya da bilinen bir başka şekliyle Nasıl, Niçin ve Nerede aşamalarıdır.*

Örneğin ilk aşama "Nasıl yiyebiliriz?" sorusuyla, ikinci aşama "Niçin yiyoruz?" sorusuyla ve üçüncü aşama ise "Öğle yemeğimizi nerede yiyeceği?" sorusuyla tanımlanabilir.

Mönü daha sonra Milliways 'in yani Evren' in Sonundaki Restoran'ın bu üçüncü soru için çok uygun ve rafine bir cevap olacağını öne sürerek devam ediyordu.

Söylemeye devam etmediği şey ise genellikle büyük medeniyetlerin bu Nasıl, Niçin ve Nerede aşamalarını geçirebilmesi binlerce yıl alabilirken, stres şartları altındaki küçük toplumsal grupların bu dönemleri son derece büyük bir hızla aşmasının mümkün olabildiğiydi.

"Nasıl gidiyor?" dedi Arthur Dent.

"Kötü" dedi Ford Prefect.

"Nereye gidiyoruz? " dedi Trillian.

"Bilmiyorum dedi" Zaphod Beeblebrox.

"Niçin bilmiyorsun?" diye sordu Arthur Dent.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Zaphod Beeblebrox ve Ford Prefect aynı anda.

"Esas olarak, söylemeye çalıştığınız şey," dedi Arthur Dent, bu durumu görmezden gelerek, "işlerin kontrolümüz dışında olduğu."

Ford ve Zaphod kontrolü oto pilottan alabilmek için boğuşurken, gemi hastalıklı bir şekilde sallanıp, sarsılıyordu. Motorlar süpermarkette yorulmuş çocuklar gibi, ağlaşıp, inlemekteydi.

"Beni delirten bu çılgın renk şeması" dedi Zaphod. Bu gemiye olan aşkı uçuşa geçmelerinden üç dakika sonra bitmişti. "Şu siyah zemin üzerinden siyah etiketli garip siyah kontrol düğmelerinden birini ne zaman işletmeye kalksan küçük bir siyah ışık yanarak sana o düğmeyi kullandığını belirtiyor. Bu nasıl gemi böyle? Bir çeşit Galaktik hipercenaze aracı falan mı?"

Sallanan kabinin duvarları da siyahtı, tavanı da siyahtı, oturacak yerler de siyahtı -ki bu sonuncular çok temel çizgilerdeydi ve gelişmemişti çünkü geminin yapacağı en önemli yolculuğun yolcusuz gerçekleştirileceği varsayılmıştı. Kontrol panosu siyahtı, cihazlar siyahtı, onları yerinde tutan küçük vidalar siyahtı, ince tüylü naylon yer döşemesi siyahtı ve bir köşesini kaldırdıklarında altındaki köpük tabakasının bile siyah olduğunu görmüşlerdi.

"Belki de bunun tasarımını yapan her kimse onun gözleri değişik bir dalga uzunluğuna cevap veriyordu" diye fikir yürüttü Trillian.

"Ya da pek fazla hayal gücü yoktu" diye mırıldandı Arthur.

"Belki de" dedi Marvin, "kendini çok bunalımlı hissediyordu."

Aslında, onların bilmesi gerekmiyordu ama, bu dekor, sahibinin üzücü, yaşlı ve vergiden muaf durumu şerefine seçilmişti.

Gemi daha da hastalıklı bir sarsıntı geçirdi.

"Sakin ol," diye yalvardı Arthur, "beni uzay tuttu, midem bulanıyor."

"Bu zaman tutması," dedi Ford, "zaman içinde geriye doğru yuvarlanıyoruz."

"Sağ ol, " dedi Arthur, "sanırım şimdi gerçekten kusacağım."

"Hiç durma," dedi Zaphod, "ortalıkta biraz renk olmasına bir itirazımız olmaz."

"Bunun kibar bir yemek sonrası konuşması olması gerek değil mi?" diye tersledi Arthur.

Zaphod kontrolü sağlama işini Ford'a bıraktı ve Arthur'a doğru sendeledi.

"Buraya bak, Dünyalı, " dedi öfkeyle, "senin yapman gereken bir iş var, tamam mı? Yüce Cevabın Sorusunu bulmak, öyle mi."

"Ne, o mu?" dedi Arthur, "Ben ona boş verdiğimizi sanıyordum."

"Ben vermedim, bebeğim. Kuşların söylediğine göre, yerini bulursan bu bilgi çok para ediyormuş. Ve bu bilgi senin şu beyninde saklı durumda."

"Evet, ama..."

"Ama, yok! Düşün bunu. Yaşamın anlamı! Bu bilgiyi elde edersek Galaksideki bütün psikiyatristleri rehin alabiliriz ve bu da yığınla para anlamına gelir. Ben benimkine bir servet borçluyum." Arthur fazla hevesli olmayan derin bir soluk aldı.

"Tamam," dedi, "ama nereden başlayacağız? Nasıl bilebilirim? Yüce Cevap ya da Kırk iki her neyse, bunun sorusunu bilebilmem nasıl beklenir ki?" Bu soru her şey olabilir. Yani, altı kere yedi nedir?

Zaphod onu bir müddet çok sıkı inceledi. Sonra gözleri heyecanla parladı.

"Kırk iki!" diye haykırdı.

Arthur avuç içini alnına sildi.

"Evet," dedi "bunu biliyorum."

Zaphod 'un suratı sarktı.

"Sadece sorunun herhangi bir şey olabileceğini söylüyorum." dedi Arthur, "Ve bunu benim bilmem nasıl beklenir anlamıyorum."

"Çünkü diye" yılan gibi tısladı Zaphod, "senin gezegenin havai fişek gibi patlarken sen oradaydın."

"Dünya' da şöyle bir şey vardır..." diye başladı Arthur.

"Vardı," diye düzeltti Zaphod.

"Adına taktik denir. Oh, her neyse. Bakın, ben bir şey bilmiyorum."

Kısık bir ses kabinin etrafında monoton bir yankılanma yaptı.

"Ben biliyorum" dedi Marvin.

Ford kontrollerin olduğu köşeden seslendi. Kaybetmekte olduğu savaşı hâlâ sürdürüyordu

"Bu işten uzak dur Marvin," dedi, "biz organizmadan bahsediyoruz."

"Dünyalının beyin dalgalarında bu bilgi yazılı durumda," diye devam etti Marvin, "ama bunu öğrenmeye pek de hevesli olduğunuzu sanmıyorum."

"Yani" dedi Arthur, beynimin içini okuyabileceğini mi söylüyorsun sen?"

"Evet" dedi Marvin.

Arthur şaşkınlık içinde baka kaldı

"Ve...?" dedi.

"Bu kadar küçük bir şeyle yaşayabildiğini görmek beni şaşırtıyor."

"Ah," dedi Arthur, "saçma."

"Evet," diye onayladı Marvin.

"Ah, ona boş ver," dedi Zaphod, "sadece uyduruyor."

"Uyduruyor muyum?" dedi Marvin, Bir şaşkınlık parodisi içinde başını döndürerek.

"Niye bir şey uydurmak isteyeyim ki? Yaşam başka bir şey uydurmaya kalkışmadan da yeterince kötü zaten."

"Marvin." dedi Trillian, sadece onun bir can sıkıcı varlıkla konuşurken kullanmayı sürdürdüğü yumuşak ses tonuyla, "'mademki bu kadar zamandır biliyordun, bize niçin o zaman söylemedin?"

Marvin' in başı arkaya, ona doğru döndü.

"Sormadınız ki? " dedi basitçe.

"O halde sana şimdi soruyoruz, metal adam," dedi Ford, ona bakmak üzere dönerek.

Bu dakikada gemi birden sallanmayı, sarsılmayı bıraktı, ve motor sesi yumuşak bir mırıltıya dönüştü.

"Hey, Ford, " dedi Zaphod, "bu güzel bir ses. Bu geminin dizginlerini ele geçirdik mi?"

"Hayır." dedi Ford, "sadece onlarla uğraşmayı bıraktım. Sanırım bu gemi nereye gidiyorsa oraya gitmemiz ve bu işi çabucak bitirmemiz gerekiyor."

"Evet, doğru" dedi Zaphod.

"Gerçekten ilgilenmediğinizi anlamıştım," diye mırıldandı Marvin kendi kendisine ve bir köşeye yığılıp devrelerini kapattı.

"Sorun," dedi Ford, "gemide okunabilecek tek cihazın beni endişelendiriyor olmasında. Eğer bu cihaz düşündüğüm şeyse ve düşündüğüm şeyi söylüyorsa, o zaman daha şimdiden geçmişte çok derinlere gitmişiz demektir. Kendi zamanımızdan belki de iki milyon yıl öncesine mesela."

Zaphod omuz silkti.

"Zaman bir saçmalıktır." dedi.

"Bu geminin kime ait olduğunu merak ediyorum," dedi Arthur.

"Bana." dedi Zaphod.

"Hayır. Gerçekte kime ait olduğunu."

"Gerçekten bana ait," diye ısrar etti Zaphod, "bak, özel mülkiyet hırsızlıktır, öyle mi? O halde hırsızlık da mülkiyettir. O halde bu gemi bana aittir, Tamam mı?"

"Bunu gemiye anlat," dedi Arthur.

Zaphod kontrol paneline doğru enerjik adımlarla yürüdü.

"Gemi," dedi panellere eliyle vurarak, "bu konuşan serin yeni sahibindir..."

Daha öteye gidemedi. Birkaç şey birden aynı anda oldu.

Gemi zaman yolculuğu modundan çıktı ve yeniden gerçek uzaya girdi.

Zaman yolculuğu için kapatılmış bulunan bütün kontroller çalışmaya başlamıştı.

Konsolun üzerindeki büyük görüntü ekranı yaşama göz kırpmış ve geniş bir yıldız ufku ile uzakta önlerinde kocaman, tek ve ölü bir güneş göstermeye başlamıştı.

Bununla birlikte, bunların hiçbirisi Zaphod' un diğerleri ile birlikte geriye, kabinin arkasına doğru savrulmasının sebebi değildi.

Geriye savrulmalarına, görüntü ekranını çevreleyen monitör ses aygıtlarından gelen ve gök gürültüsünü andıran tok bir ses yol açmıştı.

Kakrafoon 'un kurak kırmızı dünyasında, geniş Rudlit çölünün ortasında, sahne teknisyenleri ses sistemini test etmekteydiler.

Daha doğrusu, çölün ortasında olan ses sistemiydi, teknisyenler değil. Onlar gezegenin yüzeyinden dört yüz mil kadar uzaklıkta bir yörüngeye oturmuş olan Felaket Bölgesi' ne ait dev boyutlu kontrol gemisinin güvenliğine sığınmışlar, ses sistemini buradan kontrol ediyorlardı. Ses ünitesi silolarının beş mil yakınında olan her hangi birisinin bu akort işlemi sırasında hayatta kalması mümkün olmazdı.

Eğer Arthur Dent ses ünitesinin bu silolarına beş mil uzaklıkta olsaydı, son düşüncesi, bu ses gösterisinin boyut ve biçim açısından Manhattan' ı andırdığı olurdu. Silolardan yükselen nötron fazlı ses ünitesi demetleri gökyüzüne doğru dev kuleler halinde yükseliyor, arkalarında kalan plütonyum reaktörlerini ve sismik yükselticileri süzüyordu.

Ses üniteleri şehrinin arkasında, müzisyenlerin gemiden uzaktan kumandayla idare edecekleri beton koruganlar içine gömülü enstrümanlar bulunmaktaydı, muazzam büyüklükteki foton-ajitar, bas detonatör ve mega vuruş davul kompleksi.

Bu gürültülü bir şov olacaktı.

Dev boyutlu kontrol gemisinde hareket ve telaş hakimdi. Bu geminin yanında bir kurbağa yavrusu gibi kalan Hotblack Desiato'nun limuzini de bölgeye varmış ve rıhtıma yanaşmıştı. Yaşlı centilmen, yüksek voltajlı koridorlardan aşağı taşınarak, onun ruhundan gelen ilhamları ajitar klavyesi üzerinde yorumlayacak olan medyumla buluşmaya götürülüyordu.

Bir kutu hapla birlikte kendini banyoya kilitleyen ve kesinlikle bir balık olmadığı kendisine ispat edilmediği sürece oradan çıkmayı reddeden assolist ile konuşup onu ikna etmek üzere olay yaratacak büyüklükte harcamalarla, Maximegalon'dan getirtilen bir doktor, bir mantık uzmanı ve bir deniz biyoloğu da henüz varmışlardı. Başçı, makineli tüfekle yatak odasını taramakla meşguldü, davulcu ise gemide hiçbir yerde bulunamamıştı.

Ümitsiz araştırmaların sonunda, yarım saatten beri mutlu olduğunu ve arkadaşı olabileceği küçük bir taş bulduğunu iddia ettiği yüz ışık yılı ötedeki Santraginus V plajında ayakta durmakta olduğu keşfedilmişti.

Orkestra menajeri çok rahatlamıştı. Bunun anlamı, bu turnede on yedinci defadır davulların yine bir robot tarafından çalınacak olmasıydı. Böylece zillerin çalınmasıyla ilgili zamanlama doğru olacaktı.

Hava yoluyla yayın yapan ses üniteleri, kanallarını test eden sahne teknisyenlerinin konuşmaları ile çınliyordu ve siyah geminin içini dolduran gürültü buradan gelmekteydi.

Siyah geminin şaşkına dönmüş işgalcileri kabinin arka duvarının dibine uzanmışlardı ve monitör ünitelerinden gelen bu sesleri dinliyorlardı.

"Tamam, dokuzuncu kanal çalışıyor," dedi bir ses, "on beşinci kanalı deniyorum..."

Bir başka fırtına sesi gemi içinde dörtlüye dolandı. "On beşinci kanal tamam," dedi bir başka ses.

Üçüncü bir ses araya girdi.

"Siyah gösteri gemisi şimdi pozisyona girdi. İyi gözüküyor. Güzel bir güneş dalışı olacak. Sahne bilgisayarı hatta mı?"

Bir bilgisayar sesi cevap verdi.

"Hatta," dedi.

"Siyah geminin kontrolünü al."

"Siyah gemi fırlatma programına kitlendi, beklemede."

"Yirminci kanalı deniyorum"

Zaphod kabinin diğer ucuna doğru atıldı ve bir başka beyin püskürtücü gürültü onlara çarpmadan önce havadaki yayınları kaydeden alıcıdaki frekansları kurcaladı Orada dururken titriyordu.

"Ne demek," dedi Trillian kısıp, sakın bir sesle, "güneş dalışı demek?"

"Bunun anlamı," dedi Marvin, "geminin güneşe dalmasıdır. Güneş... dalış.... Anlaması son derece basit. Hotblack Desiato'nun gösteri gemisini çalarsanız başka ne beklerdiniz ki?"

"Sen nereden biliyorsun..." dedi Zaphod, Vegalı bir kar yılanını bile dondurabilecek bir sesle, "bunun Hotblack Desiato'nun gösteri gemisi olduğunu?"

"Çok basit, "dedi Marvin, "kendisi için ben park etmişim. "

"O halde neden... bize.... söylemedin!"

"Sen heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler istediğini söyledin,"

"Bu çok korkunç," dedi Arthur, aradaki suskunluk esnasında, gereksiz olarak.

"Ben de öyle söylemişim," diye doğruladı Marvin.

Şimdi de alıcının değişik bir frekanstan yakaladığı halka açık bir yayın kabin içinde yankılanıyordu.

"... burada, bu öğleden sonra, konser için uygun güzel bir hava var. Ben sahnenin hemen önündeyim," diye yalan söylüyordu yayıncı, "Rudlit Çölünün ortasında, hiper optik gözlüklerim sayesinde etrafımdaki ufku sarmış bulunan seyirci kalabalığını ancak algılayabiliyorum. Arkamda ses ünitesi demetleri, kayalıklar gibi yükseliyor ve güneş kendisine çarpacak şeyden habersiz, tepemde parlıyor. Ona neyin çarpacağını bilen çevreler lobisi bu konserin yer sarsıntılarına, gelgit dalgalarına, hortumlara ve atmosferde onarılamaz hasarlara sebep olacağını ve böyle durumlarda çevrecilerin söylemeyi gelenek haline getirdikleri şeyleri söylüyorlar.

"Ama az önce bir Felaket Bölgesi temsilcisinin öğle üzeri çevrecilerle buluştuğunu ve hepsini vurduğunu ve böylece gösterilerini engelleyecek...."

Zaphod devreyi kapattı. Ford' a döndü.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi

"Sanırım," dedi Ford.

"Ne düşündüğümü düşündüğünü söyle."

"Sanırım bu gemiyi terk etmenin zamanının geldiğini düşünüyorsun."

"Sanırım haklısın," dedi Zaphod.

"Sanırım haklısın," dedi Ford.

"Nasıl?" dedi Arthur. "Sakin ol," dedi Ford, "düşünüyoruz."

"İşte, buraya kadar," dedi Arthur, "hepimiz öleceğiz."

"Şunu söylemekten vazgeçmeni tercih ederdim."

Bu noktada, Ford' un insanoğlu ile ilk karşılaşmasında, onun (insanın) açık seçik ortada olan şeyleri, örneğin "Güzel bir gün," veya "Çok, çok uzun boylusunuz," veya "İşte, buraya kadar, hepimiz öleceğiz." gibi sözcükleri tekrar tekrar söyleyerek ifade etmek gibi garip bir huyu oluşunun sebeplerini açıklamak üzere geliştirdiği kuramları tekrarlamak faydalı olabilir.

İlk kuramı insanoğlunun, dudaklarını çalıştırma egzersizlerini sürdürmezse ağzına el konulabileceği olasılığıydı.

Birkaç aylık bir incelemeden sonra, ikinci bir kuramla ortaya çıkmıştı ki bu da şuydu -"eğer insanoğlu dudaklarını çalıştırmaya devam etmezse, beyni çalışmaya başlar."

Aslında bu ikinci kuram Kakrafoon'daki Belcerebon halkı için sözlük anlamıyla daha doğru idi.

Belcerebon halkı eskiden komşu ırklar ve kavimler arasında büyük üzüntülere ve güvensizliğe neden olmuştu. Çünkü Galaksideki en aydın, en başarılı ve her şeyden önemlisi , en sakin uygarlıklardan biriydi.

Yakışksız bir kendini beğenmişlik ve kıskırtıcılık olarak kabul edilen bu davranışları cezalandırmak için, bir Galaktik Özel Mahkemesi, onları toplumsal hastalıkların en zalimine yani telepatiye mahkum etti. Bunun sonucu olarak, akıllarından geçen en ufak bir düşüncenin bile, beş millik bir çap çevresinde yayınlanmasını önleyebilmek için, çok yüksek sesle ve durmaksızın, hava durumu hakkında, küçük ağırlar ve acılar hakkında, bu hafta sonu yapılacak o maç hakkında ve Kakrafoon 'un birden ne kadar gürültülü bir yer haline geldiği hakkında konuşmak zorunda kaldılar.

Beyinlerini bir süre için kurutmanın bir başka metodu da Felaket Bölgesi konserlerine ev sahipliği yapmaktı.

Konserin zamanlaması çok önemliydi.

Geminin, ilgili şarkının en şiddetli noktasından altı dakika ve otuz yedi saniye önce güneşe çarpabilmesi için, dalışına konser başlamadan önce başlaması gerekiyordu, çünkü solar alevlerin aydınlığı Kakrafoon'a ulaşacak zamanı ancak böyle bulabilecekti.

Ford Prefect'in siyah geminin öbür bölümlerinde yaptığı araştırma bittiğinde gemi epeyce bir süredir dalışa geçmiş durumdaydı. Ford yıldırım gibi kabine döndü.

Görüntü ekranında Kakrafoon güneşi endişe verici bir büyüklükte gözükmekteydi. Eriyen hidrojen çekirdeğinin yarattığı parlak, beyaz cehennem, geminin ileriye doğru dalışı devam ettikçe, her dakika daha da büyüyor, Zaphod 'un ellerinin kontrol paneli üzerine vurup, onu yumruklamasını umursamıyordu. Arthur ve Trillian'ın bakışlarında, geceleri yol üzerinde yaklaşan farlarla başa çıkmanın en iyi yolunun gözlerini dikip onlara bakmak olduğunu düşünen tavşanların, sabit ifadesi vardı.

Zaphod, çılgın bakışlarla etrafta dönüyordu.

"Ford," dedi, "kaçış kapsülü kaç tane?"

"Hiç yok," dedi Ford. Zaphod anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

"Onları *saydın mı*? diye haykırdı.

"İki kere," dedi Ford, "sen telsizle sahne ekibine ulaşmayı başarabildin mi?"

"Evet," dedi Zaphod acı acı, "Kendilerine gemide bir grup insan olduğunu söyledim, onlar da herkese "merhaba" dememi istediler."

Ford gözlerini devirdi.

"Senin kim olduğunu söylemedin mi?"

"Oh, tabii. Onlar da bunun büyük bir şeref olduğunu söylediler. Bir de bir restoran faturası ve benim yöneticilerimle ilgili bir şeyler."

Ford, Arthur' u kabaca iteleyerek kontrol panelinin üzerine eğildi.

"Bunların hiçbiri mi çalışmıyor?" dedi vahşice.

"Hepsi geçersiz."

"Oto pilotu parçala."

"Önce onu bulmak gerek. Hiç bir şeyin bağlantısı yok."

Bir an soğuk bir sessizlik oldu.

Arthur kabinin arkalarında bir yerde sendeleyerek dolaşmaktaydı. Birden durdu.

"Sahi," dedi "tele taşıma ne demek?"

Diğerle i yavaşça dönerek yüzüne baktılar.

"Belki de sormak için yanlış bir zaman seçtim, " dedi Arthur, "Sadece bu kelimeyi kısa bir süre önce kullandığınızı hatırlıyorum da, şimdi aklıma gelmesinin sebebi..."

"Nerede," dedi Ford Prefect sakince, "tele taşıma yazıyor?"

"Yani, aslında tam da şurada," dedi Arthur, kabinin arkasındaki koyu renkli bir kontrol kutusunu işaret ederek, "'acil" kelimesinin altında, "sistem" kelimesinin üstünde ve 'bozuktur' yazan işaretin yanında."

Hemen bunu takip eden gürültülü karmaşa sırasındaki tek hareket Ford Prefect' in kendini kabinin bir ucundan, diğer ucundaki Arthur' un gösterdiği küçük kara kutuya doğru atması ve üzerine monte edilmiş olan siyah düğmeye arka arkaya bastırması idi.

İki metrekarelik panel yana kayarak açıldı ve arkasında, aslında çok üniteli bir duş kabiniyken, yaşamda yeni bir rol üstlenerek elektrik teknisyeninin eski parça deposu haline gelmiş benzeyen bir bölme ortaya çıktı. Yarı bitmiş kablo tesisatı tavanda sallanıyor, kullanılmaktan vazgeçilmiş ünite yığınları yerlerde sürünüyor, programlama paneli monte edilip emniyete alınmış olması gereken duvar oyuğundan dışarı sarkıyordu.

Felaket Bölgesi muhasebecilerinden küçük bir memur, bu geminin inşa edildiği tersanede, gemiyi teftiş ederken, ustabaşından, yapacağı tek bir önemli yolculuk olup, onu da yolcusuz yapacak olan bu gemiye ne akla hizmet bu çok pahalı tele taşıtı monte etmeye kalkıştıklarını öğrenmek istemişti. Ustabaşı tele taşıtın yüzde on iskontolu olarak bulunduğunu açıklamış, muhasebeci ise bunun önemsiz olduğunu anlatmıştı; ustabaşı bunun paranın satın alacağı en iyi, en güçlü ve en gelişmiş tele taşıt olduğunu açıklamış ve muhasebeci ise paranın onu almak istemediğini anlatmıştı. Ustabaşı insanların yine de gemiye girip çıkacaklarını hatırlatmış, muhasebeci ise geminin mükemmel bir kapısı olduğunu söylemişti; ustabaşı muhasebecinin cehennem olmasını istemiş ve muhasebeci kendisine sol tarafından hızla yaklaşmakta olan şeyin bir yumruk sandviçi olduğunu açıklamıştı. Açıklamalar tamamlandıktan sonra tele taşıtın montesine devam edilmemiş ve bu daha sonra hesaplarda "Güneşdal. Açıklmlr." başlığı altında ve normal fiyatın beş misli olarak fark edilmeden geçmişti.

"Cehennemin eşekleri," diye söylendi Zaphod, kendisi ve Ford kablo yığınına çözmeye gayret ederlerken.

Bir iki dakika sonra Ford ona geri çekilmesini söyledi. Tele taşıta bir madeni para attı ve sallanmakta olan kontrol paneli üzerinde bir düğmeyi kurcaladı. Bir çıtırtı ve ışık saçılması sonunda para ortadan kayboldu.

"Bu kadarı çalışıyor," dedi Ford, " Ama, kılavuz sistemi yok. Kılavuz sistemi olmayan bir tele taşıt sistemi sizi , eee... herhangi bir yere götürebilir."

Kakrafoon güneşi kaçamayacakları ürkütücü bir son gibi ekran üzerinde bekliyordu.

"Kimin umurunda," dedi Zaphod, "nereye gidersek gidelim."

"Ve," dedi Ford, "oto çalıştırma sistemi de yok. Hep birlikte gidemeyiz. Birinin kalıp onu çalıştırması gerek."

Kasvetli bir an gelin geçti. Güneş gittikçe daha büyük ve kaçınılmaz bir görüntü haline geldi.

"Hey, Marvin, ufaklık." dedi Zaphod, neşeyle, "nasılsın?"

"Çok kötü, sanırım," diye mırıldandı Marvin.

Kısa sayılabilecek bir süre sonra, Kakrafoon'daki konser en yüksek noktasına beklenmedik bir şekilde ulaştı.

Siyah gemi huysuz ve içine kapanık tek yolcusu ile güneşin nükleer fırınına tam vaktinde daldı. Güneşten fışkıran muazzam solar alevler uzayda milyonlarca mile yayıldı ve güneş yüzeyine yakın seyrederek bu anı beklemekte olan bir iki düzine alev sörfçüsüne heyecan yaşatırken, bazılarının da devrilmesine yol açtı.

Alev aydınlığının Kakrafoon'a ulaşmasından dakikalar önce, müziğin ritmiyle atmakta olan çöl, derin bir fay hattı boyunca yarıldı. Muazzam ve o vakte kadar tespit edilmemiş olup, yüzeyden çok derinlerde akmakta olan bir yeraltı nehri yüzeye fışkırdı ve bunu takip eden birkaç saniye içinde de, Evren' in bir ucuna kadar yankılanıp geri gelen bir patlamayla, milyonlarca ton kaynamış lav, yüzlerce metre yukarı püskürerek, nehrin, toprağın hem üstünde hem de altında buharlaşmasına sebep oldu.

Olaya şahit olup da hayatta kalan -pek az- kişi, yüz- bin mil karelik çölün tamamının, bir mil kalınlığında bir gözleme gibi havaya yükseldiğine ve kendi kendini ters yüz ederek, tekrar geri düştüğüne yemin ediyordu. Bu dakikada alevlerden yayılan solar radyasyon buharlaşmış suyun oluşturduğu bulutların arasından süzüldü ve yere çarptı.

Bir yıl sonra, yüz mil karelik çöl çiçeklerle kaplanmıştı. Gezegenin çevresindeki atmosferin yapısı da dolaylı olarak değişmişti . Yazları güneş daha az kavuruyor, kışları soğuk daha az ısıyor, yumuşak yağmurlar daha sık yağıyor ve Kakrafoon 'un çöl dünyası yavaş yavaş bir cennete dönüşüyordu. Kakrafoon halkının lanetlendiği telepatik güç bile patlamanın gücüyle tamamen dağılmıştı. Daha sonra, Felaket Bölgesinin bir sözcüsünün -bütün çevrecileri vurmuş olanı- bunun 'iyi bir gösteri' olduğunu söylediği bildirilmişti.

Birçok kişi duygusallık içinde, müziğin iyileştirici gücünden bahsetti. Bir kaç şüpheci bilim adamı olayların kayıtlarını daha yakından incelediler ve uzayın yakın bir bölgesinden içeri doğru, yapay olarak yaratılmış bir Mucize Alanının sızmakta olduğuna dair zayıf bulgular elde ettiler.

Arthur uyandı ve uyanır uyanmaz da buna pişman oldu. Akşamdan kalmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu ama, böylesi hiç başına gelmemişti. Bu bambaşka bir şeydi, bu en kötünün kötüsü idi. Madde transfer ışınları, diye kendi kendine karar verdi , kafana bir tekme yemek kadar bile eğlenceli değil.

Gümbürtüsü çevreye yayılan kalp çarpıntısı yüzünden yerinden kıpırdamak istemeyen Arthur, bir müddet yattığı yerde düşündü. Ulaşım biçimlerinin birçoğunun sorunu diye geçirdi aklından, hiçbirinin çekilen sıkıntılara değmemesi idi. Dünya'dayken -bir Dünya'nın olduğu zamanlarda, yani Dünya henüz yeni hiper uzay çevre yolu yapmak uğruna yerle bir edilmeden önce- sorun otomobillerdi. Bir yığın yapışkan, kara çamuru, kimseye zarar vermemesi için yerden toplayıp, araziye kaplayan katrana ve havayı dolduran dumana çevirip, kalanı da denize dökmek gibi dezavantajlar, bu vasıtalarla bir yerden bir yere daha çabuk ulaşmanın sağladığı avantajları bastırır gibi olmuştu -özellikle, de vardığınız yer, muhtemelen bahsedilen dezavantajın sonucu olarak, ayrılmış olduğunuz yere çok benzer bir hale gelmiş bulunuyorsa, yani katranla sıvanıp, dumanla dolmuş ve balıkları tükenmiş ise.

Ya madde transfer ışınlarına ne demeli? Sizi önce atomlarınıza ayırıp parçalayan, sonra bu atomları hava yoluyla etrafa savurup, daha sonra da onları, tam yıllardan beri ilk kez özgürlüğü tatmışlarken, tekrar bir araya toplamayı öngören herhangi bir ulaşım biçiminin kötü olması gerekir.

Arthur Dent 'ten önce de birçok kişi aynen böyle düşünmüş ve bunun hakkında şarkılar yazma zahmetine bile katlanmışlardı. İşte, eskiden Şakrak- Dünya III de bulunan Sirius

Sibernetik Şirketi Tele taşıt Sistemleri Fabrikası önünde büyük kalabalıklar tarafından söylenmesi adet olanlardan bir tanesi:

Aldebaran muhteşemdir,
Algol de oldukça hoş,
Betelgeuse'ün güzel kızları
Kendinizden geçirir sizi.
Yaparlar ne isterseniz,
Gerçek bir el çabukluğuyla önce ve sonra yavaş yavaş.
Ama beni oralara götürmek için parçalamak zorundaysan
O zaman oralara gitmeyi istemiyorum ben.

Nakarat:

Parçalanmak, atomlara ayrılmak,
Gezmek için ne yol ama,
Ve eğer beni oralara götürmek için parçalamak zorundaysan,
Kullanırım tercihim evde kalmaktan yana.

Sirius altın kaldırımlarla bezeli diye işittim hep Delilerden, sonra da dediler "Tau'yu gör ölmeden evvel" Memnuniyetle çıkardım otoyola ve hatta ara yola

Ama eğer beni oralara götürmek için parçalamak zorundaysan, O zaman kendi adıma ben istemiyorum oralara gitmeyi.

Nakarat:

Parçalanmak, atomlara ayrılmak Sen kaçırmış olmalısın aklını
Ve eğer beni oralara götürmek için parçalamak zorundaysan
Yatakta kalmak için kullanıyorum ben hakkımı.

ve böyle sürüp gidiyordu. Çok daha kısa bir başka sevilen şarkı da şöyleydi:

Bir akşam eve geldim tele taşıtla, Sid ve Meg ve Ronla, Ron Meggi'nin kalbini çaldı
Bana Sidney' in bacağı kaldı.

Arthur acı dalgalarının yavaş yavaş durulduğunu hissetti. Ama o boğuk kalp çarpıntısını hâlâ fark edebiliyordu. Yavaşça, dikkatli bir şekilde yerinden doğruldu.

"Boğuk bir kalp çarpıntısı duyabiliyor musun?" dedi Ford Prefect.

Arthur kendi etrafında döndü ve anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Ford Prefect kızarmış gözleri ve soluk bir yüzle kendisine yaklaşmaktaydı.

"Neredeyiz?" diye nefesini tutarak sordu Arthur.

Ford etrafına bakındı. Her iki yönde de sonu görünmeyen, uzun, kavisli bir koridorda ayakta duruyorlardı. Okullarda, hastanelerde, ruh sağlığı kliniklerinde sakinlerini baskı altında tutabilmek için kullanılan iç karartan bir soluk yeşile boyanmış olan dış çelik duvar başlarının üzerinde kıvrılıyor ve koyu kahverengi çuval kumaşı ile kaplanmış dikey iç duvarla birleşiyordu. Yer döşemesi koyu yeşil çizgili kauçuktandı.

Ford dış duvara yerleştirilmiş çok kalın, koyu renk saydam bir panele yaklaştı. Bir kaç kat derinliğinde olmasına rağmen uzak yıldızların toplu iğne başı gibi parıldayan ışıklarını görebiliyordu.

"Sanırım uzay gemisine benzer bir yerdeyiz," dedi.

Koridorun sonundan boğuk, güçlü ayak seslerine benzer kalp atışlarının sesi geliyordu.

"Trillian?" diye seslendi Arthur huzursuzca, "Zaphod?"

Ford omuz silkti.

"Buralarda yoklar," dedi, "Ben baktım. Herhangi bir yerde olabilirler. Programlanmamış bir tele taşıt adamı herhangi bir yönde ışık yılları boyunca uzaklara fırlatabilir. Kendimi nasıl hissettiğime bakacak olursam, bizim de epeyce ilerlemiş olduğumuzu tahmin edebiliyorum."

"Nasıl hissediyorsun ki?"

"Kötü."

"Onların..."

"Nerede olduklarını, nasıl olduklarını, bilmemize imkan yok ve bunun için de hiçbir şey gelmez elimizden. Benim yaptığımı yap sen de."

"Ne?"

"Bunu artık düşünme."

Arthur bu düşüncüyü kafasında evirip çevirdi, isteksizce de olsa mantıklı olduğunu gördü, sarıp sarmaladı ve uzak bir köşeye koydu. Derin bir nefes aldı.

"Ayak sesleri!" diye heyecanla haykırdı Ford birden.

"Nerede?"

"O gürültü. O güçlü kalp atışı. Bunlar yere Vurulan ayak sesleri, Dinle!"

Arthur dinledi. Gürültü koridorda, kendilerinden tahmin edemedikleri bir uzaklıktan yankılanıyordu. Bu uzaktan gelen ve yere vuran ayakların çıkardığı boğuk bir sestti.

"Buradan uzaklaşalım," dedi Ford sertçe. Her ikisi de uzaklaştı- ama ters yönlere.

"O tarafa değil," dedi Ford, "orası onların geldiği yön."

"Hayır değil" dedi Arthur, "Bu taraftan geliyorlar."

"Hayır, bu taraftan,..."

Her ikisi de durdu. Her ikisi de döndü Her ikisi de sesin geldiği yönü dinledi. Her ikisi de birbirine hak verdi. Her ikisi de daha önce gittiklerinin tersine ama, yine aksi yönlere doğru yürüdüler.

Korkuya kapılmışlardı.

Her iki yönden de gürültü gittikçe artmaktaydı.

Kendilerinden birkaç metre ilerde, iç duvara dik açıyla uzanan bir başka koridor vardı. Ona doğru koşular ve koridor boyunca aceleyle yürüdüler. Bu karanlık bir koridorda ve çok uzundu. Koridorda aşağı doğru ilerledikçe onlara hava gittikçe soğuyormuş gibi geliyordu. İçinde ilerledikleri koridora açılan sağlı sollu başka koridorlar da vardı ve hepsi de çok karanlıktı. Önlerinden geçerken buz gibi bir havanın keskin rüzgarlarını hissedebiliyorlardı.

Bir an için panik içinde durakladılar. Koridorda aşağılara doğru ilerledikçe ayak seslerinin daha da güçlü gelmeye başladığını fark etmişlerdi.

Sırtlarını soğuk duvarlara yapıştırarak öfkeyle dinlediler. Ne soğuk ve karanlık ve ne de gövdesiz ayak sesleri hoşlarına gidiyordu. Ford titredi. Bu titremenin bir kısmı soğuk yüzünden ise de, bir kısmı da henüz gencecik bir Betelgeus'lü iken, yani boyu Arctur'lu bir mega çekirgenin ayak bileklerine henüz ulaşmışken, en sevdiği annesinden dinlediği öyküler aklına geldiği içindi: şeytanlar ve unutulmuş tayfaların hayaletleri ile kaynaşan uzayın derinliklerindeki gizli bölgelerde huzursuzca dolaşan ölü gemilerin öyküleri; böyle gemiler bularak onlara giren tedbirsiz yolcuların öyküleri; öyle öyküler ki....- sonra Ford'un aklına birden kahverengi çuval kumaşından yapılmış duvar kaplaması geldi ve kendini toparladı. Hayaletler ve şeytanlar ölüm teknelerini nasıl dekore ederlerse etsinler, diye düşündü kendi kendine, istediğiniz paraya bahse girerdi ki, onlar çuval kumaşından duvar kaplaması kullanmazlar. Arthur'un kolunu yakaladı.

"Hemen geldiğimiz yere dönüyoruz," dedi kararlı bir şekilde ve geldikleri yolu takip ederek geri dönmeye başladılar.

Bir dakika sonra şaşırmış kertenkeleler gibi havaya sıçradılar, çünkü en yakın koridor bağlantısının sonunda güçlü adımların sahipleri ansızın tam önlerinde şekillenivermişti.

Saklandıkları köşeden, iki düzine kadar eşofmanlı, iri yarı, çok kilolu kadın ve erkeğin, bir kalp cerrahını korkutacak kadar hızlı ve zorlukla soluyarak koşmakta olduğunu gördüklerinde, gözleri şaşkınlıktan yerinden fırladı.

Ford arkalarından baka kaldı.

"Koşucular!" diye ıslık çalar gibi fısıldadı, ayak sesleri koridor ağının içinde aşağı yukarı yankılanırken.

"Koşucular mı?" diye fısıldadı Arthur.

"Koşucular," dedi Ford Prefect omuz silkerek.

Saklandıkları koridor diğerleri gibi değildi. Çok kısaydı ve büyük çelik bir kapıyla son buluyordu. Ford kapıyı inceledi, açılma mekanizmasını keşfetti ve ardına kadar açtı.

Gözlerim ilk çarpan tabuta benzeyen bir şeydi.

Ve ondan sonra gözlerine çarpan dört- bin dokuz yüz doksan dokuz şey de yine tabuttu.

Tabutların bulunduğu bölme alçak tavanlı, az aydınlatılmış ve dev boyutlu idi. Uzak bir köşede, aşağı yukarı üç yüz metre kadar ilerdeki kemerli kapı aynı amaçla kullanılan benzer bir odaya açılmaktaydı.

Ford Prefect içeri adım atarken kısık bir ıslık çaldı.

"Çılgınca," dedi.

"Ölü insanların bu kadar beğenilecek neyi var anlamadım?" diye sordu Arthur-, huzursuzca onu takip ederken.

"Bilmiyorum," dedi Ford, "Hadi anlayalım mı?"

Daha yakından incelendiğinde tabutların daha çok birer lahdi andırdığı görülüyordu. Hemen hemen bel yüksekliğinde bir yerde duruyorlardı ve beyaz mermer görünümlü bir malzemedен yapılmışlardı -ki bu malzemenin aslı görüldüğü gibiydi, yani beyaz mermer görünümlü bir şeydi. Kapakları yarı-saydamdı ve kederli lahit sakinlerini bu kapaklar sayesinde bulanık da olsa görmek mümkündü. Bunlar humanoidler yani insansı robotlardı ve geldikleri

dünya hangisiyse orayla ilgili problemlerini çok geride bırakmış oldukları belliydi, ama bunun ötesinde pek bir şey anlaşılmıyordu.

Lahitler arasında yerde ağır, yağlı beyaz bir gaz usulca dolanmaktaydı. Arthur önce bunun amacının orada özel bir atmosfer yaratmak olduğunu düşündüyse de bu yargısı gazın bileklerini dondurduğunu keşfedene kadar sürdü. Dokunulduklarında lahitler de ele son derece soğuk geliyorlardı.

Ford birden onlardan birinin yanına çömeldi. Sırt çantasından havlusunun bir ucunu çıkardı ve zorlanarak bir şey ovalamaya başladı.

"Bak, bunun üzerinde bir plaket var," diye açıkladı Arthur'a "üzeri donmuş."

Buzu iyice temizledi ve plakete kazılmış olan harfleri inceledi. Bunlar Arthur'a, dışarda geçirdiği bir gecede neyin fazlasını içmiş olabilirse onu içmiş bir örümceğin ayak izleri gibi geldiyse de Ford, Galaktik Eezeereed'in ilkel bir formu olan yazıyı hemen tanıdı.

"Burada 'Golgafrincham Ark Filosu, Gemi B Bölük Yedi, Telefon Tesisatçısı, ikinci sınıf' diye yazıyor- ve bir seri numarası var."

"Bir telefon tesisatçısı mı" dedi Arthur, "Ölü bir telefon tesisatçısı mı?"

"En iyisinden."

"Ama burada ne yapıyor?"

Ford kapağın üzerinden içerdeki şekle baktı.

"Pek bir şey yaptığı söylenemez," dedi, ve birden, onu görenlerde son günlerde fazla çalıştığı ve biraz dinlenmesi gerektiği hissini uyandıran, o sırtışlarından biri belirdi suratında.

Zıplayarak bir başka lahdin yanına gitti. Kısa bir havlu çalışması ve ardından ilan etti.

"Buradaki ölü bir kuaför. Heey!"

Bundan sonraki lahith, kendisinin bir reklamcılık şirketinin muhasebe müdürü için son dinlenme yeri olduğunu anlatıyordu; bundan sonraki üçüncü sınıf bir ikinci el araba pazarlamacısını barındırıyordu.

Birden döşemeye açılan bir kontrol kapısı Ford'un dikkatini çekti ve yere çömelerek onun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir yandan da kendisini sarmalamakla tehdit eden dondurucu gaz bulutlarını başından savmaya çalışıyordu.

Arthur'un aklına bir şey gelmişti.

"Eğer bunlar yalnızca birer tabutsa," dedi, "niçin böyle soğutuluyorlar?"

"Ya da niye burada muhafaza ediliyorlar," dedi Ford servis kapısını çekip açarken. Gaz oradan içeri aktı. "Hatta, neden kimse beş bin ölü bedeni uzayda taşıma zahmeti ve masrafına girişmiş olsun?"

"On bin," dedi Arthur, ikinci bölümün hayal meyal görülebildiği kemerli kapıyı göstererek.

Ford kafasını döşemedeki servis kapısından aşağı doğru sarkıttı. Tekrar yukarı baktı.

"On beş bin" dedi, " Aşağıda da bir sürü var."

"On beş milyon ," dedi bir ses.

"Bu çok," dedi Ford, "çok çok."

"Yavaşça arkanıza dönün, diye hırladı ses, "ve ellerinizi yukarı kaldırın. En ufak bir hareketinizde sizi mini mini parçalara ayırıyorum."

"Selam?" dedi Ford, yavaşça arkasına dönerek, ellerini yukarı kaldırıp başka bir harekette bulunmayarak.

"Niçin?," dedi Arthur Dent, "bizi görmekten kimse memnun olmuyor?"

* * *

İçeriye girdikleri kapının eşiğinde onları görmekten memnun olmayan adamın silueti durmaktaydı. Memnuniyetsizliği hem sesinin hırlayarak hakimiyet ilan eden tonundan hem de onlara doğru tutmakta olduğu uzun namlulu gümüş rengi bir Kill-O-Zap silahından belli oluyordu. Silahın tasarımcısının lafı dolaştırmamak üzere talimat aldığı belli idi. "Bu silahı kötü ruhlu yarat" demişlerdi ona. "Bu silahın bir doğru ucu bir de yanlış ucu olduğunu çok açıkça belirt. Yanlış ucunda durmakta olan herkese kendisi için işlerin kötü gittiğini açıkça belirt. Eğer bunun anlamı silahın etrafına her türlü oku, iğneyi ve kara şeyleri takmaksa o zaman öyle yap. Bu şöminenin üzerine asmak ya da şemsiye kovasına koymak için yapılmış bir silah değil, bu silah dışarı çıkıp insanları perişan etmek için."

Ford ve Arthur silaha mutsuzluk içinde baktılar.

Eli silahlı adam kapıdan ayrıldı ve etraflarında dönmeye başladı. Işığa geldikçe onun siyah ve altın renkli üniformasını görebiliyorlardı. Üniformanın düğmeleri öyle parlatılmış ve öyle yoğun bir şekilde parlıyorlardı ki yaklaşmakta olan bir motosikletli olsaydı, rahatsız olacağı için ışıklarını yakardı.

Kapıyı işaret etti.

"Dışarı," dedi. Bu kadar ateş gücü olan birinin ayrıca bir de laf gücü olması gerekmezdi. Arthur ve Ford Fiili— O-Zap'ın yanlış ucu ile düğmeleri tarafından yakından takip edilerek dışarı çıktılar.

Koridora döndüklerinde gelmekte olan yirmi dört koşucu ile karşılaştılar, Koşucular şimdi duşlarını yapmış, üzerlerini değiştirmişlerdi vee onların önünden geçerek depolandıkları bölmeye gidiyorlardı. Arthur arkasına dönerek onların içeri girişlerini Kafası karmakarışık bir şekilde gözledi.

"Yürüyün!" diye bir çığlık attı onları esir eden adam.

Arthur yürüdü.

Ford omzunu silkip yürüdü.

Depoda koşucular yan duvar boyunca dizili lahitlere yöneldiler, kapaklarını açtılar, içine girmek üzere tırmandılar ve girer girmez de yirmi dört huzurlu uykuya dalıp gittiler.

"Eee... Kaptan..."

"Evet, Bir Numara?"

"Sadece İki Numaradan bir rapor şeyi aldığımı söyleyecektim de."

"Oh, tanrım."

Yukarda, geminin köprü üstünde, Kaptan hafif bir huzursuzluk içinde uzayın sonsuz derinliklerini seyretmekteydi. Yaslandığı yerden, geniş kubbeli damlacığın ardında, içinden geçtikleri yıldızların önlerinde ve arkalarında oluşturdukları görkemli manzarayı izliyordu - bu yolculuk süresince fark edilir derecede incelmış olan manzarayı. Dönüp, geminin iki millik iri cüssesinin üzerinden geriye bakınca arkalarında bıraktıkları çok daha sık, adeta metal bir şerit gibi görünen yıldız kümelerini görebiliyordu. Bu içinde yol aldıkları Galaktik Merkezden görünen manzara idi. Aslında senelerdir, şu anda pek de hatırlayamadığı ama müthiş yüksek olduğunu bildiği bir hızda yol almaktaydılar. Bir- şeyin hızına yaklaşan bir hızdı bu, Yoksa bir başka şeyin hızının üç misli miydi hızları? Her neyse, çok etkileyici bir hızdı sonuç olarak. Geminin arkasındaki parlak uzaklığı izledi bir şeyler görmeye çalışarak. Bunu her bir-iki dakikada bir yapıyordu, fakat aradığını bir türlü bulamıyordu. Ama bunun kendisini

telaşlandırmasına da izin vermiyordu. Bilim adamları kimse paniklemediği ve herkes kendi üzerine düşeni düzenli bir biçimde yaptığı sürece her şeyin mükemmel gideceğini söylüyorlardı.

Kendisi paniklemiyordu. Onu ilgilendiren her şey muhteşem gidiyordu. Büyük köpüklü bir süngerle omzunu sildi. Bir şeyden dolayı ufak bir huzursuzluk hissettiğini hatırladı. Şimdi bütün bunlar ne demek oluyordu? Yanı başında duyduğu ufak bir öksürük geminin birinci subayının hâlâ yanında durduğunu ona hatırlattı.

İyi bir çocuktu Bir Numara. En zekilerinden değildi belki, ayakkabı bağlarını bağlamakla ilgili garip bir sorunu vardı, ama buna karşılık iyi bir subayın birçok yeteneğine sahipti. Kaptan, eğilip ayakkabısının bağlarını bağlamaya çalışan bir adamı, bu iş ne kadar uzun sürerse sürsün, tekmeleyecek biri değildi. Ortalıkta kendini beğenmiş bir şekilde dolanıp duran, durmadan düğmelerini parlatan, her saat başı raporlar yayınlayan , o sevimsiz İki Numara gibi değildi o: "Gemi hâlâ hareket halinde, Kaptan." "Hâlâ rotamızdayız, Kaptan." "Oksijen seviyemiz hâlâ yeterli, Kaptan." Kaptan'ın önerisi "Bırak biraz eksilsin" oluyordu. Ah, evet, bu tür şeyler onu tedirgin ediyordu. Bir Numaraya döndü.

"Evet, Kaptan, İki Numara bazı tutuklular bulduğuna ilişkin bir şeyler bağııyordu...."

Kaptan bunu düşündü. Ona pek olacak şeymiş git gelmedi ama, kendisi emrinde çalışanlara engel olacak biri değildi.

"Eh, belki de bu onu bir müddet için mutlu eder,"

dedi her zaman böyle bir şey istiyordu"

* * *

Ford Prefect ve Arthur Dent geminin sonsuz gibi görünen koridorlarında ağır ağır, sürüklenircesine yürümekteydiler. İki numara hemen arkalarından uygun adım geliyor ve arada sırada yanlış bir hareket yapmamaları veya olmayacak bir şeye kalkışmamaları yönünde emirler yağdırıyordu. En azından bir millik kahverengi çuval kumaş kaplı duvar geçmişlerdi. Sonunda, İki Numara'nın seslenmesiyle kendiliğinden açılan geniş, sürgülü bir çelik kapının önüne geldiler.

İçeri girdiler.

Ford Prefect ile Arthur Den'e burada en ilgi çekici gelen şey, köprü üstünü örten, on beş metre çapındaki yarımküre ile onun ardından gözüken ve üzerlerinde parlayan yıldızların göz kamaştırıcı manzarası değildi : Evrenin Sonundaki Restoran'da yemek yemiş kişiler için böyle manzaralar olağandı. Etraflarını çepeçevre saran uzun duvar boyunca sıralanmış çeşitli cihaz Kalabalığı da değildi. Arthur'a göre geleneksel uzay gemilerinin tam da böyle bir görüntüsü olması gerekiyordu, Ford için ise bu görüntü antika kalıyordu: Felaket Bölgesi' nin gösteri gemisinin kendilerini iki milyon yıl değilse en azından bir milyon yıl geriye götürdüğüne ilişkin şüphelerini doğrulayan bir görüntüydü bu.

Hayır, onları gerçekten sarsan şey bir küvetti.

Küvet, bir buçuk iki metre yüksekliğinde mavi su kristalinden kabaca yontulmuş bir kaide üzerinde durmaktaydı ve Maximegalon'daki Hastalıklı Hayal güçleri Müzesi dışında pek rastlanmayan bir barok şekilsizliği idi. Altın varakla belirginleştirilmiş bağırsak karmaşıklığını andıran tesisat boruları bir gece yarısı açılan isimsiz bir mezarı andırıyordu; musluklar ile duş bağlantısı ise çirkin suratlı taş yaratıkları ile yerinden sıçratacak nitelikteydi.

Bu bir uzay gemisi köprü üstünün en dikkat çekici parçası olarak son derece uygunsuz bir şeydi ve İki Numara, bunu bilen bir adamın neşesiz tavrıyla ona yaklaştı.

"Kaptan, efendim!" diye sımsıkı kapalı dişlerinin arasından haykırdı -zor bir numaraydı ama bunu mükemmelleştirdiği yılları olmuştu.

Canavar görünüşlü küvetin bir kenarından geniş dost bir surat ve köpüklerle kaplı dost bir kol yükseldi.

"Ah, selam, İki Numara," dedi Kaptan, elindeki süngerini neşeyle sallayarak, "günün güzel geçiyor mu?"

İki Numara her zamankinden daha ciddi, hazır ol vaziyetinde bekliyordu.

"Size 7 numaralı dondurucu bölümde tespit ettiğim tutukluları getirdim efendim!" diye bağırarak rapor verdi.

Ford ve Arthur şaşkınlıkla öksürdüler.

"Eee.. .. Merhaba," dediler.

Kaptan onlara gülümsedi. Demek ki İki Numara gerçekten birilerini bulmuştu. Eh, kendisi için iyi bir şey diye düşündü Kaptan, bir adamın en iyi yaptığı şeyi yaptığını görmek hoş bir şeydi.

"Oh, oradakiler, merhaba," dedi onlara, "Ayağa kalkamadığım için kusura bakmayın, çabucak yıkanayım demiştim de. Oralarda cinentonik olacak. Bir Numara, buzdolabına bakiver."

"Tabii efendim."

İster ilkel ister gelişmiş olsun galakside bilinen dünyaların yüzde seksen beşini cinentonik, veya gee-N'N- T'n-ik, veya cinon-o-niks veya aynı fonetik bağlantıda binlerce veya daha da fazla çeşitlemesi yapılabilecek bir içki icat etmiş olmaları ilginç bir gerçektir ve bunun ne derece önemli olduğunu kestirmek güçtü. İsimler benzer olmakla birlikte içkilerin kendileri aynı değildi ve alelade suyun oda ısısının biraz üzerinde servis edilmesi olan Sivolvo usulü "şinanto/mings" ile yüz adımdan bir sığırı öldürebilecek güçteki Gagrakack usulü "tsin- anthony-ks" arasında bir sürü değişik çeşidi vardı. İsimlerinin birbirine benzer seslerde olmaları dışında, hepsinin ortak bir noktası daha bulunuyordu ki bu da, her bir içkinin kendi dünyasının, henüz diğer dünyaların hiçbirisi ile bir temas kurmadan önce, bu içkiyi icat etmiş ve ismini koymuş olmasıydı.

Bu gerçekten nasıl faydalanılabiliirdi? Bu bilgi tamamen tek başına var olan bir bilgiydi Herhangi bir yapısal linguistik kuramını ilgilendirdiği kadarı ile belli bir grafiği yoktu ama devam eden bir gerçektir. Yaşlı yapısal linguistik uzmanları, genç yapısal linguistik uzmanları bunu devam ettirdikleri için onlara kızıyorlardı Genç linguistik uzmanları bunun için çok heyecanlanıyorlar ve derin bir öneme sahip bir şeye çok yaklaştıklarına inanarak gece geç vakitlere kadar oturup bunu tartışıyorlar ve sonunda vaktinden önce yaşlı yapısal dil uzmanları haline gelerek, genç yapısal linguistik dil uzmanlarına çok kızıyorlardı. Yapısal linguistik uzmanları acı şekilde bölünmüş, mutsuz bir disiplindiler ve içlerinden birçoğu sorunlarını Ouisghian Zodahts içine gömerek uzun geceler geçiriyorlardı.

İki Numara Kaptanın banyo küveti önünde engellenme hissi içinde tir tir titriyordu.

"Tutukluları sorgulamak istemiyor musunuz, efendim?" diye uludu.

Kaptan ona eğlenerek baktı.

"Golgafrincham aşkına, bunu niye yapmak isteyeyim?" diye sordu.

"Onlardan bilgi elde edebilmek için, efendim! Buraya neden geldiklerini anlamak için!"

"Oh, hayır, hayır, hayır," dedi Kaptan, "sanırım sadece bir kadeh cinen tonik içmeye uğramışlardır, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

"Ama efendim onlar benim tutuklularım. Onları sorgulamalıyım!"

Kaptan onlara şüpheyle baktı.

"Oh, tamam o zaman" dedi. "ne gerekiyorsa öyle yap. Onlara ne içmek istediklerini sor."

İki Numara'nın gözlerinde sert soğuk bir pırıltı belirdi. Yavaşça Ford Prefect ve Arthur Den'e yaklaştı.

"Pekala, pislikler." dedi. "sizi sıçan kılıklı..." Ford'u Kill-O-Zap silahı ile dürtükledi.

"Sakin ol, iki Numara," diye uyardı Kaptan nezaketle.

"Ne *içmek istiyorsunuz,!!!*" diye haykırdı İki Numara .

"Cinen tonik benim kulağıma hoş geliyor," dedi Ford, "Sen ne dersin Arthur?"

Arthur gözlerini kırptırdı.

"Ne? oh, evet," dedi.

"*Buzlu mu, buzсу mu?!*" diye kükredi İki Numara.

"Oh, buzlu lütfen," dedi Ford.

"*Limon??!!*"

"Evet, lütfen," dedi Ford, "Bir de şu küçük bisküvilerden var mıydı acaba? Hani şu peynirli olanlarından?"

"*Soruları ben sorarım!!!*" diye haykırdı İki numara, vücudu bir sinir krizi içinde sarsılıyordu.

"Eee, İki Numara..." dedi Kaptan yumuşak bir sesle.

"Buyurun efendim!"

"Bu işten vazgeçer misin lütfen, o iyi bir adam. Rahatlatıcı bir banyo yapmaya çalışıyorum burada "

İki Numaranın gözleri kısıldı ve Bağırان ve İnsan Öldürenler dünyasında soğuk birer çizgi olarak adlandırılabilir hale geldi. Burada esas fikir, rakipte gözlüklerini kaybettiğin veya uyanık kalma güçlüğü çekeğin imajını yaratabilmektir. Bunun niye ürkütücü olduğu ise henüz çözülememiş bir problem.

Kaptan'a yaklaştı, ağzı (İki Numara'nın) ince, sert bir çizgi halini almıştı. Böyle bir ağzın niçin bir kavga tavrı olduğunu anlamak da bir başka zorluktur. Bir Traal ormanında dolaşırken, birdenbire masallardaki Ağgözlü

Böcek yiyen Yaratıkla karşılaşsanız ve eğer yaratığın ağzı, çoğunlukla olduğu gibi, keskin dişlerle dolu, salyalar akıtan, kocaman açılmış bir ağız değil de, ince, sert bir çizgi halinde bir ağız olsa, sanırım bunun için yalnızca şükran duyarsınız.

"Size hatırlatabilir miyim efendim," dedi İki Numara, yılan ısılığına benzer bir sesle Kaptana, "üç seneden fazla bir zamandan beri bu küvetin içinde olduğunuzu?" Bu son atışı da yaptıktan sonra İki Numara topukları üzerinde döndü ve aynada bakışları ile ok atma egzersizleri yapmak üzere, kızgınlık içinde bir köşeye yürüdü.

Kaptan küvetinin içinde kıpırdandı. Ford Prefect'e acemice beceriksiz bir gülücük attı.

"Eh, benimki gibi bir işiniz olunca, çok gevşemeniz gerekiyor," dedi.

Ford yavaşça ellerini indirdi. Bu herhangi bir tepki uyandırmadı. Arthur da kendininkileri indirdi.

Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerleyen, Ford küvet ayağının yanına yaklaştı. Onu okşadı.

"Çok hoş" diye yalan söyledi.

Önce sırtmasının bir sorun yaratıp yaratmayacağını tarttı ve bir sorun çıkmayacağından emin olunca yavaş ve dikkatli bir şekilde sırtmaya başladı. Sorun yoktu.

"Ee..." dedi Kaptana.

"Evet?" dedi Kaptan.

"Merak ediyorum," dedi Ford, "gerçekten de işinizin ne olduğunu sorabilir miyim acaba?"

Omzuna bir el dokundu. Hemen arkasına döndü.

Bu Birinci süvari idi.

"İçkileriniz," dedi.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Ford. O ve Arthur, cinen toniklerini aldılar. Kendininkinden bir yudum içen Arthur, tadının aynı viski soda gibi olduğunu keşfedince şaşırdı.

"Yani, fark etmemem mümkün değildi," dedi Ford, o da içkisinden bir yudum alırken, "o cesetler. Depodakiler."

"Cesetler mi?" dedi Kaptan şaşkınlıkla. Ford durakladı ve kendi kendine düşündü. Hiçbir şeyi öylece kabullenme, diye geçirdi içinden. Kaptan'ın, gemisinde on beş milyon ölü gövde taşıdığını bilmiyor olması mümkün olabilir miydi?

Kaptan neşeyle onaylayarak başını salıyordu. Aynı zamanda da lastik bir ördekle oynar gibiydi.

Ford etrafına bakındı. İki Numara da aynadan kendisine bakıyordu, ama yalnızca bir an için. Gözleri devamlı kıpır kıpırdı. Birinci süvari orada öylece duruyor ve kibarca gülümseyerek içki tepsinin tutuyordu.

"Cesetler mi? dedi kaptan yeniden.

Ford dudaklarını yaladı

"Evet," dedi, "Bütün o ölü telefon tesisatçıları ve muhasebe müdürleri, biliyorsunuz aşağıda, depoda."

Kaptan onu inceledi. Birden başını geriye doğru atarak Kahkahalarla güldü.

"Oh, onlar ölü değil ki," dedi, "oh, Tanrım, hayır, hayır onlar dondurulmuş. Onlar canlandırılacak."

Ford çok az yaptığı bir şey yaptı. Gözlerini kırıştırdı.

Arthur bir transtan çıkmış gibiydi.

"Yani bir depo dolusu dondurulmuş kuaförünüz olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi.

"Oh, evet," dedi Kaptan, "Milyonlarcası. Kuaförler, yorgun TV yapımcıları, sigorta satıcıları, personel memurları, emniyet görevlileri, halkla ilişkiler uzmanları, idari danışmanlar, aklınıza ne gelirse. Bir başka gezegende bir koloni kuracağız."

Ford çok hafif bir şekilde kıpırdandı.

"Çok heyecanlı değil mi?" dedi Kaptan.

"Ne, elinizdeki yığınla mı?"

"Ah, beni yanlış anlamayın." dedi Kaptan, "Biz Ark Filosundaki gemilerden yalnızca bir tanesiyiz. Biz Ark "B" yiz, anlıyor musunuz. Pardon, benim için sıcak suyu biraz açabilir misiniz lütfen?"

Arthur itaat etti ve pembe köpüklü bir su küvetin içine doldu. Kaptan mutluluk içinde memnuniyetle nefesini bıraktı.

"Çok teşekkürler, kıymetli arkadaşım. Lütfen kendinize tekrar içki almaktan çekinmeyin."

Ford kendi içkisini bitirdi, Bir Numaradan içki şişesini aldı ve bardağını tekrar ağzına kadar doldurdu."

"Ark B," dedi "nedir?"

"Bu." dedi Kaptan, ve elindeki lastik ördekle neşeli sesler çıkararak köpüklü suyu etrafa saçtı.

"Evet," dedi Ford, "Ama..."

"Olan şu ki," dedi Kaptan, bizim gezegenimiz, yani gelmekte olduğumuz dünya, söylemesi uygunsa, lanetli idi."

"Laneti mi?"

"Oh, evet. Bu yüzden herkesin düşündüğü bütün nüfusu birkaç dev boyutlu uzay gemisinde toparlayıp, gidip bir başka gezegene yerleşmekti."

Öyküsünün bu kadarını anlattıktan sonra, halinden memnun bir homurtuyla arkasına dayandı.

"Yani daha az lanetli bir gezegene mi?" diye cesaretlendirdi Arthur.

"Ne demiştiniz kıymetli arkadaşım?"

"Daha az lanetli bir gezegen diyordum. Gidip yerleşecektiniz."

"Gidip yerleşeceğiz, evet. Bu yüzden üç gemi inşa edilmesine karar verildi. Anlıyor musunuz, Uzayda üç Ark, ve... sizi sıkıyorum değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi Ford kesin bir dille, "çok ilgi çekici."

"Biliyor musunuz, arada sırada, değışiklik olarak," diye fikrini belirtti Kaptan, "konuşabilecek bir başkasını bulmak çok hoş oluyor doğrusu."

İki Numaranın gözleri yine ateşli bir şekilde odayı taradı ve bir aylık bayat etinin en sevdiği parçasından kısa bir süre ayrılmak zorunda kalmış bir çift karasinek gibi tekrar aynanın üzerine yerleşti.

"Bunun gibi uzun yolculukların sorunu," diyerek devam etti Kaptan, ' sonunda sadece kendi kendine konuşmak zorunda kalmak ki bu korkunç sıkıcı bir hale gelebiliyor, çünkü bu konuşmaların yarısında bir sonraki lafın ne olduğunu bilir hale geliyorsunuz."

"Sadece yarısında mı?" diye sordu Arthur.

Kaptan bir süre düşündü.

"Evet, hemen hemen yarısında demeliydim. Her- neyse- sabun nerede?" Etrafta arandı ve buldu

"Evet, o halde, her neyse," diye özetledi," Amaç, birinci gemiye yani 'A' gemisine, bütün parlak liderlerin, bilim adamlarının, büyük sanatçıların, anlıyorsunuz işte, başarılı kişilerin binmesiydi üçüncüsüne, yani 'C' gemisine de esas işleri yapanlar, iş sahibi olanlar ve iş görenler yerleştirilecekti; 'B' gemisine ise -bu bizim gemi- kalan herkes binecekti, anlıyor musunuz, sıradan kişiler yani."

Mutlu bir şekilde gülümsedi.

"Ve ilk olarak biz gönderildik," diye tamamladı öyküsünü. Ve küçük bir banyo şarkısı tutturdu.

Onun dünyasının en heyecan verici ve üretken şarkı sözü yazarlarından biri (ki şu sırada, bulundukları yerden dokuz yüz metre kadar aşağıdaki otuz altıncı ambarda uyumaktaydı) tarafından kendisi için bestelenmiş; olan bu banyo şarkısı bir süre için bile olsa yaşanacak can sıkıcı sessizlik anını engelledi. Ford ve Arthur ayaklarının yerini değiştirdiler ve gözlerini dikkatle birbirlerinden kaçırdılar.

"Eee..." dedi Arthur bir müddet sonra, "O halde sizin gezegeninizde tam olarak yolunda gitmeyen şey neydi?"

"Oh, dediğim gibi orası laneti idi." dedi Kaptan, "Anlaşılan güneşe çarpacaktı yani, öyle bir şey. Ya da belki de ay bize çarpacaktı. Bu gibi bir şey. Her ne ise kesinlikle çok ürkütücü bir olasılıktı."

"Oh," dedi bir süvari, "Ben gezegenin büyük bir üç metrelik pirana arıları istilasına uğrayacağını sanıyordum Öyle değil miydi?"

İki Numara olduğu yerde döndü, gözleri soğuk ve sert bir ateşle yanıyordu, Bu ateş ancak onun yaptığı miktarda egzersiz ile sağlanabilirdi.

"Bana söylenen bu değildi !" diyerek yılan gibi tısladı.

"Benim komutanım, bana tüm gezegenin dönüşüme uğramış korkunç büyüklükte bir yıldız keçisi tarafından yenme tehlikesi içinde olduğunu söylemişti!"

"Oh, sahi mi?.." dedi Ford.

"Evet! Cehennemin dibinden canavar bir yaratık, on bin mil uzunluğunda keskin dişleri olan, nefesi okyanusları kaynatabilecek, pençeleri kıtaları köklerinden kopartabilecek, ve binlerce gözü güneş gibi yanan, salyalar akıtan çeneler birbirinden bir milyon yıl ötede, hiç görmediğimiz gibi bir canavar.... hiç... hayatınızda..."

"Ve ilk olarak da sizi gönderdiklerinden emin olmak istediler, öyle mi?" diye soruşturdu Arthur.

"Oh, evet," dedi Kaptan, "yani herkes, çok hoş olduğunu düşündüğüm bir yaklaşımla, yeni, bir gezegene varıldığında iyi bir saç kestirilebileceğinden ya da telefonların bakımından emin olunabilmesinin moral açısından çok önemli bir şey olduğunu söylüyordu."

"Oh, evet," diye aynı fikirde olduğunu belirtti Ford, "Bunun çok önemli olduğunu görebiliyorum. Ve diğer gemiler, ee... onlar da siz' takip ettiler değil mi?"

Kaptan bir süre cevap vermedi. Küvetinde kıvrılarak geminin parlak Galaktik merkeze doğru uzanan muazzam gövdesine doğru bir geri bakış fırlattı. Akıl almaz uzaklığa kısık gözlerle baktı.

"İlginç bir soru doğrusu" dedi Ford'a hafifçe kaş çatarak bizimde merakımızı çekmiyor değil hani... onlardan ayrılalı beş sene oluyor, o günden bu yana hiçbir haber alamadık... ama arkamızda bir yerde olmalılar."

Tekrar uzakları izlemeye devam etti.

Ford da onunla birlikte izledi ve kaşları düşünceli bir şekil aldı.

"Kuşkusuz öyledir, ancak," dedi yumuşak bir sesle, "bir keçi tarafından yenmiş olmadıkları sürece..."

"Ah, evet..." dedi kaptan sesine hafif bir tereddüt sızarken, "keçi, ..." gözleri köprü üstünü çevreleyen cihazların ve bilgisayarların üzerinde dolaştı. Hepsi uzaktan masum bir şekilde kendisine göz kırpmıyorlardı. Dışarıdaki yıldızlara baktı, ama hiçbirini bir kelime söylemiyordu. Birinci ve ikinci süvarilerine baktı ama o an için, ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydiler. Kendisine kaşlarını kaldırarak bakmakta olan Ford Prefect'e baktı.

"Bu garip bir şey, biliyor musunuz," dedi sonunda Kaptan, "ama şimdi öyküyü bir başkasına anlatırken... yani sana da tuhaf geldi mi, Bir Numara?"

"Eeeeeeee...." dedi Bir Numara.

"Evet," dedi Ford, "Aranızda konuşmak isteyeceğiniz çok şeyiniz olabileceğini görüyorum, içkiler için teşekkürler, acaba bizi size en uygun gezegende bırakabilir miydiniz diye..."

"Ah, ama, bu biraz güç biliyorsunuz," dedi Kaptan,

"çünkü bizim iniş çıkış programımız biz Golgafrincham'dan ayrılmadan önce otomatik olarak ayarlanmıştı, sanırım bunun bir sebebi de benim rakamlarla araman pekiyi olmamasındandı..."

"Yani bu gemide kısıp kaldığımızı mı söylemek istiyorsunuz?" diye haykırdı Ford bütün sabrını ve yapmacık nezaketini aniden kaybederek. "Koloni kurmanız beklenen bu gezegene ne zaman varmanız bekleniyor?"

"Oh, sanırım hemen hemen gelmiş olmalıyız, dedi Kaptan, "her dakika bu mümkün. Benim de artık bu banyodan çıkmam lazım aslında. Oh, ama bilmiyorum, tam da zevkini çıkarırken, niye çıkayım ki?"

"Yani bir dakika sonra falan yere iniyoruz öyle mi?" dedi Arthur. "Yani, pek iniyoruz sayılmaz, aslında inmek değil, hayır... eee.."

"Neden bahsediyorsunuz siz?" diye sordu Ford sertçe.

"Yani ' dedi Kaptan, kelimeler arasında yolunu dikkatle seçerek, "sanırım, hatırlayabildiğim kadarıyla, biz oraya çarpmak üzere programlanmıştık."

"Çarpmak mı?" diye bağırdı Ford ve Arthur. "Eee, evet," dedi Kaptan, "evet. bu da planın bir parçasıydı. Bunun şu anda tam olarak hatırlayamadığım çok iyi bir sebebi vardı. Şeyle ilgiliydi... ee..."

Ford patladı. "Siz bir yığın yararsız allahın cezası sersemsiniz!" diye bağırdı.

"Ah, evet, işte bu yüzden," diye gülümsedi Kaptan, "sebep buydu."

Her Otostopçunun Galaksi Rehber Golgafrincham Gezegeni hakkında şu bilgileri vermektedir: Burası efsaneler açısından zengin, yer yer geçmiş zamanlarda onu işgale kalkışanların kaniyle yeşermiş, kırmızı, tarihsel ve gizemli bir gezegendir ; kurak ve çıplak toprakları, sıcak ve tozlu kayalarının üzerinden damlayan ve arkalarındaki koyu renkli bol kokulu yosunları besleyen, parfümlü kaynakları ve bu kaynakların kokusu ile sarhoş eden, tatlı, sıcak ve sıkıntılı bir havası vardır. Ateşli alınların ve mest olmuş hayallerin ülkesiydi burası. Yosunların büyümesini durdurmayı becerip de altında oturacak bir ağaç bulanların serinkanlı ve gölgeli düşüncelerinin ülkesiydi. Aynı zamanda da bir çelik, kan ve kahramanlıklar ülkesiydi. Vücudun ve ruhun ülkesiydi. Gezegenin tarihi buydu.

Ve bütün bu eski ve gizemli tarihin en gizemli kişileri hiç şüphesiz Arium'un Daireler Çizen Büyük Şairleri idi. Daireler Çizen Şairler eski 'en uzak dağ geçitlerinde yaşar, buralarda pusuya yatar ve tedbirsiz küçük yolcu gruplarının etrafında daireler çizerek onlara kaya parçaları atarlardı.

Ve yolcular bağrıışmaya başlayıp, onlara bu kaya parçası atma işiyle başkalarını rahatsız edeceklerine niçin gidip de şiir yazmadıklarını sormaya başlayınca, birden dururlar ve sonra büyük Vassillian Şarkı Zincirini oluşturan yedi yüz doksan dört şarkıdan birini okumaya başlarlardı. Bu şarkıların her biri olağanüstü güzellikte ve olağanüstü uzunlukta ve hepsi de aynı kalıptaydı.

Her şarkının ilk bölümü, bir zamanlar Vassillian Şehrinden beş akıllı ve bilgin prensin dört atla nasıl yola kovulduklarını anlatırdı. Tabii her biri cesur, asil ve akıllı olan bu prensler, uzak ülkelere yolculuk yaparlar, kötü devlere karşı savaşırlar, egzotik felsefeler sürdürürler, tuhaf tanrılarla çay içerler, yakışıklı canavarları çılgın prenseslerin elinden kurtarırlar, sonunda cehaletten kurtulduklarını ve mucizelerin bu yüzden gerçekleştiğini bildirirlerdi.

Her şarkının ikinci ve çok daha uzun olan kısmında, geri dönerken kimin yürümek zorunda kalacağına ilişkin incir çekirdeğini doldurmayan tartışmalar anlatılırdı.

Bütün bunlar, gezegenin uzak geçmişinde kalmıştı. Bununla birlikte, Golfrincham halkının, nüfusunun bir işe yaramayan üçte birlik kısmının tamamını başında atmasına olanak sağlayan, kaçınılmaz lanetle ilgili uydurma masalları icat edenler de bu egzantrik şairlerdi. Halkın kalan üçte ikilik kısmı evlerinde kalmış dolu, zengin ve mutlu bir yaşam sürdürmüşlerdi, ta ki bakımsız bir telefonda kaptıkları bulaşıcı bir virüs yüzünden hepsi birden aniden ortadan silininceye kadar.

O gece gemi, Galaksinin Batı spiral kolunda bulunan ve pek de makbul sayılmayan ucunun haritalarda gözükmeyen arka yüzündeki önemsiz, gözden kaçmış sarı bir güneş etrafında dönen, küçük mavi-yeşil bir gezegene mecburi iniş yaptı.

Bu inişten önceki saatlerde Ford Prefect belirsizlik içinde, ama öfkeyle geminin kontrollerini daha önce kenetlendirildiği uçuş yolundan kurtarmak için savaşıyordu. Çabucak kavramıştı ki, gemi, yükünü rahat olmasa da, salimen yeni evine ulaştırmak üzere planlanmış ve üstelik her türlü tamir ve değişiklik ümidine tamamen kapalı olacak şekilde bozulmuştu.

Atmosferin arasından çığlık çığlığa, alev alev geçişi süper yapısının çoğunu ve dış zırhını alıp götürmüş, ve çamurlu bir bataklığa karın üstü başarısız inişi, içindeki ekibe, derin dondurulmuş yükünü canlandırıp gemiden çıkarması için sadece ışıksız birkaç saat bırakmıştı. Geminin gövdesi inişi izleyen birkaç dakika sonra yavaş yavaş yapışkan katranın içine gömülmeye başlamıştı. Gece boyunca bir iki defa iniş sırasında gemiden kopan enkaz yanmakta olan bir meteor gibi gökyüzünde parladı.

Gemi gri renkli şafak öncesinde, kükreyen iğrenç bir boğulma sesiyle sonsuza kadar leş kokulu derinliklerde kalmak üzere battı.

Güneş, o sabah doğduğunda, solgun ince ışıklarını, ümitsizce kuru topraklara ulaşmak için tırnaklarıyla savaşıarak ağlaşan kuaförler, halkla ilişkiler uzmanları, danışmanlar ve diğerlerinin doldurduğu geniş bir alana saçtı.

Daha az kararlı bir güneş belki de gerisin geri yerine dönerdi, ama bu, gökyüzündeki yerine tırmanmaya devam etti ve bir müddet sonra ılık ışınları bitkin bir şekilde mücadele eden yaratıklar üzerinde az da olsa onarıcı bir etki yapmaya başladı.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde gece bataklıkta sayısız kayıplar verilmiş ve milyonlarca kişi de gemiyle birlikte dibe çekilmişti, ama kurtulanlar yine de yüz- binleri buluyordu. Gün ilerledikçe etrafı çevreleyen kırlara doğru emekliyorlar ve her biri üzerine kapanabileceği ve geçirdiği son derece tatsız deneyimin kâbusunu üzerinden atabileceği birkaç metrekairelik bir yer arıyordu.

* * *

İki şekil daha uzaklara ilerlemişti.

Yakın bir tepenin kenarında Ford Prefect ve Arthur Dent, kendilerini bir parçası olarak hissedemedikleri bu dehşeti izliyorlardı.

"Bu oynanan pis, aşağılık bir oyun," diye söylendi Arthur.

Ford bir dal parçasıyla toprağa bir şeyler çizerek omuz silkti.

"Bir problemin hayalci bir yoldan çözümü bence," dedi.

"İnsanlar birlikte huzur ve uyum içinde yaşamayı niye bir türlü öğrenemiyorlar?" dedi Arthur.

Ford yüksek sesle, boş bir kahkaha attı.

"Kırk—iki! dedi pis pis sırıtarak, "Hayır işe yaramıyor. Boş ver."

Arthur onun çıldırmış olabileceğini düşünerek yüzüne baktı, ortada bunun aksini gösterecek bir şey görmediği için de, gerçekten çıldırdığını kabul etmenin son derece makul olacağını düşündü.

"Onlara ne olacağını tahmin ediyorsun?" dedi bir müddet sonra.

"Sonsuz bir Evrende her şey mümkündür," dedi Ford. "Hatta kurtuluş bile. Garip ama gerçek."

Gözleri, çevrenin manzarası üzerinden geçip, tekrar önlerindeki sefalet görüntüleri üzerine döndüğünde, bir tuhaf bakmaya başladı.

"Sanırım bir müddet için başaracaklar. "dedi.

Arthur ona keskin bir bakış yöneltti.

"Niye böyle söylüyorsun?" dedi.

Ford omuz silkti.

"Sadece bir sezi." dedi ve başka soruları yanıtlamayı reddetti

"Bak," dedi birden.

Arthur onun işaret parmağını takip etti. Aşağıda yayılmış yatan kalabalıklar arasında hareket eden -veya daha doğru bir tanımlamayla sıçrayan- bir figür vardı. Sırtında bir şey taşıyor gibiydi. Bir tükenmiş biçimden öbür tükenmiş biçime sıçrarken, sırtında taşıdığı her neyse onu sarhoş birinin edasıyla onlara doğru sallıyor gibi gözüküyordu. Bir müddet sonra mücadeleden vazgeçti ve bir yığının üzerine yıkıldı kaldı.

Arthur'un bunun kendisine ne ifade etmesi gerektiğine ilişkin hiçbir fikri yoktu.

"Kamera," dedi Ford. "Tarihi anı kaydediyor."

"Seni bilmiyorum ama," dedi Ford kısa bir süre sonra, "bende ümit yok."

Bir süre sessizce oturdu.

Bir süre sonra açıklama bekleyen gözler bakmaya başladı.

"Eee, ümit yok derken, tam olarak ne demek istemiştin?" dedi Arthur.

"Güzel bir soru," dedi Ford, "ben sessizlikten başka bir şey duymuyorum "

Arthur omzunun üzerinden baktığında, onun küçük siyah bir kutu üzerindeki düğmelerle oynadığını gördü. Ford daha önce Arthur'a bu kutuyu Etha-Altı Duyu- Matik olarak tanımlamış, Arthur bir şey anlamadan sadece başını sallamakla yetinmiş, ve meseleyi benimsememişti. Onun kafasında Evren hâlâ iki kısımdan ibaretti -Dünya ve onun dışında kalan her şey. Dünya bir hiper uzay çevre yolu yapmak amacıyla yerle bir edildiğinde bu görüş açısı biraz çarpılmıştı ama. Arthur bu çarpıklığı korumaya meyletti, çünkü bu onun eviyle arasındaki en son bağıdı. Etha-Altı Duyu-Matik kesinlikle "kalan her şey" kategorisine dahildi.

"Bir sosis bile yok," dedi Ford, o şeyi sarsarak.

Sosis, diye düşündü Arthur kendi kendine, bir yandan da etrafındaki ilkel dünyaya huzursuzca bakarken, lezzetli bir dünya sosisi için neler vermezdim.

"İnanır mısın," dedi Ford tükenmiş bir şekilde, "bu lanet şeyle ışık yılları boyunca hiç bir ulaşım yapılmayacak. Beni dinliyor musun?"

"Ne?" dedi Arthur.

"Başımız dertte," dedi Ford.

"Oh," dedi Arthur, bu ona yıllanmış bir haber gibi gelmişti.

"Bu makineden herhangi bir reaksiyon almadığımız sürece," dedi Ford, "bu gezegenden uzaklaşma şansımız sıfır. Gezegenin manyetik alanına etki eden kaçak bir yayın dalgası olabilir. Bu durumda temiz bir alan buluncaya kadar etrafta dolaşmamız gerekecek. Geliyor musun?"

Cihazını aldı ve enerjik adımlarla yürüdü.

Arthur tepeden aşağı baktı. Sırtında kamera olan adam tekrar ayağa kalkmış, düşmekte olan meslektaşlarından birini tam zamanında filme alıyordu.

Arthur yerden bir parça ot kopardı ve sürüklenerek Ford'un arkasından yürümeye başladı.

"Umarım yemeğin iyi geçmiştir?" dedi Zarwoop, Zaphod ve Trilliana, yıldız gemisi *Altın Kalp*'in köprü üstünde tekrar şekillendikleri sırada. İkisi de yere serilmiş, güçlükle nefes alıyordu.

Zaphod gözlerinden birkaçını açıp ona öfkeyle baktı.

"Sen," dedi tükürürcesine. Sendeleyerek ayağa kalktı ve bir sandalye bularak çökebilmek için tökezleyerek etrafına bakındı. Bir tane bularak üzerine yığıldı.

"Bilgisayarı yolculuğumuzla ilgili Olasılıksızlık koordinatlarına göre programlamış bulunuyorum," dedi Zarniwoop, "kısa bir süre içimde oraya varıyoruz. Bu arada sen neden biraz rahatlayarak, kendini buluşma için hazırlamıyorsun?"

Zaphod hiçbir şey söylemedi. Tekrar ayağa kalktı ve muntazam adımlarla küçük bir dolaba doğru yürüyerek, içinden eski bir Janx şişesi çıkardı. Şişeyi ağzına dikti ve uzun bir yudum çekti.

"Ve bütün bunlar bittikten sonra," dedi Zaphod, hırçın bir şekilde, "her şey bitmiş olacak, anlaşıldı mı? İstedğim yere gidebilecek, ne istersem yapabilecek, yan gelip plajlarda yatabileceğim, tamam mı?"

"Toplantıdan elde edilecek sonuçlara bağlı." dedi Zarniwoop.

"Zaphod, kim bu adam?" dedi geçirdiği şokla titreyen ve zorlukla ayağa kalkmaya çalışan Trillian, "Burada ne işi var? Niçin bizim gemimizde?"

"O çok aptal bir adam," dedi Zaphod, "Evreni yöneten adamla tanışmayı isteyen biri."

"Ah," dedi Trillian, şişeyi Zaphod'dan alıp, kendi kendisine ikram ederken, "toplumsal bir dağcı, tırmanarak sınıf atlamayı seviyor."

En önemli sorun -ya da en önemli sorunlardan *biri*, çünkü bir sürü en önemli sorun vardı- halkı yönetmekle ilgili en önemli sorunlardan biri, bu işin kime yaptırılacağını bulmaktı. Daha doğrusu halkı, kendilerini yönetmesine izin vermeleri için ikna etmeyi başaracak birini bulmaktı.

Özetlersek: İyi bilinen bir gerçektir , halkı yönetmeyi en çok *isteyenler*, ipso facto, bu işi yapmaya en az uygun olanlardır. Özeti özetleyecek olursak: kendisinin Başkan yapılmasını sağlayabilecek kişilerin bu işi yapmasına hiçbir surette izin verilmemesi gerek . Özetin özetinin özeti: Halk bir problemdir.

Ve karşılaştığımız durum şudur: Bir dizi Galaktik başkan, iktidarda olmanın eğlencesinden ve boş telaşından öyle hoşlanmışlardı ki, iktidarda olmadıklarını hemen hiç fark etmemişlerdi.

Ve onların arkasındaki gölgede - kim vardı?

Yönetmek isteyenlerin hiçbirine yönetmeleri izin verilmezken, bunu yapabilecek olan kim olabilirdi?

Özellikle hiçbir yeri ortasında olmayan, küçük, keşfedilmemiş bir dünyada -geniş bir mucize alanı ile korunduğu için bulunması mümkün olmayan ve bu Galaksi' de ancak altı kişide anahtarı olan o yerde, yağmur yağıyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve bu saatlerdir böyleydi. Deniz' in üzerini bir pus bulutu kaplamış, ağaçları dövüyor ve denizin yakınındaki kurak ve çorak bir kara parçası uzantısını çamur banyosuna çeviriyordu.

Bu çorak kara parçasının tam ortasında bulunan küçük barakanın oluklu metalden yapılmış çatısında şiddetle yağın yağmur dans ediyordu. Barakadan deniz kenarına ulaşmak için oluşturulmuş patikayı yerle bir ederek oraya yerleştirilmiş olan ilginç deniz kabuğu yığınlarını parçalayıp geçiyordu.

Barakanın damında yağmurun çıkardığı ses içerdekinin kulaklarını sağır edebilecek yoğunluktayken onun dikkat başka yerde olduğu için, olan bitenin neredeyse farkında bile değildi.

Bu, uzun boylu sarsak bir adamdı, akan çatı yüzünden nemlenmiş, kaba saman rengi saçları vardı. Giysileri bakımsızdı. Sırtı kamburlaşmış, gözleri açık olmasına rağmen kapalı gibi görünüyordu.

Barakasinda eski püskü bir koltuk, yıpranmış bir masa, eski bir yatak, birkaç yastık ve küçük ama sıcak bir soba bulunuyordu..

Bir de yaşlı ve havadan etkilenmiş benzeyen bir kedi vardı ve adamın dikkati sürekli olarak bu kedinin üzerinde toplanmaktaydı. Sarsak vücuduyla ona doğru eğildi. "Pisi, pisi, pisi," dedi, "gel pisi, pisi... kedici balık ister mi? güzel bir parça balık... ister mi kedici?"

Kedi bu konuda kararsız gözüktüyordu. Adamın kendisine doğru uzattığı balığa kendini üstün gören bir edayla bir pençe attıktan sonra, ilgisini döşeme üzerindeki toz parçasına yöneltti.

"Kedici balığını yemezse, zayıflayacak ve iğne ipliğe dönecek, sanırım," dedi adam. Sesine bir şüphe sinmişti.

"Sanırım olacak olan bu," dedi "ama bunu ona nasıl anlatabilirim?"

Balığı tekrar sundu.

"Kedici düşün," dedi. "balığı yemek veya yememek. Ama galiba ben karışmasam daha iyi olacak." diyerek iç çekti.

"Ben balığın iyi olduğunu düşünüyorum, ama yağmurun da ıslak olduğunu düşünüyorum, ben kim oluyorum da hüküm verebiliyorum?"

Balığı kedi için yerde bıraktı ve koltuğuna çekildi.

"Ah, galiba onu yediğini görüyorum," dedi sonunda. Kedi, mevcut eğlenme imkanlarını toz taneciği ile tükettikten sonra balığın üzerine atlamıştı.

"Balık yiyişini seyretmeyi seviyorum," dedi adam, "çünkü bence, yemeyecek olursan iğne ipliğe dönersin."

Masadan bir kağıt ve ufalmış bir kurşun kalem parçası buldu. Birini bir eline ve öbürünü de diğer eline aldı ve onları bir araya getirmenin çeşitli yollarını denedi. Önce kalem kağıdın altında tutmayı denedi, sonra üzerinde, sonra kağıda bitişik. Kağıdı kalemin etrafına sarmayı denedi, kalemin küt ucunu kağıda sürtmeyi denedi sonra açılmış ucunu kağıda sürmeyi denedi. Kalem iz bırakmıştı ve adam her gün olduğu gibi bugün de bulgusuyla mutlu oldu.

Masadan bir kağıt daha aldı. Bunun üzerinde bir bilmece vardı. Şöyle bir inceledi ve konuya ilgisini kaybetmeden önce bir iki boşluk doldurdu.

Ellerinden birinin üzerine oturmayı denedi ve kalça kemiklerini, elinde hissederek büyüldü.

"Balık uzaklardan gelir," dedi, "ya da bana öyle söylediler. Ya da ben bana öyle söylendiğini hayal ediyorum. Adamlar geldiğinde, ya da benim hayalimde adamlar siyah ve parlak altı gemiyle geldiklerinde, senin hayalinde de geliyorlar mı? Sen ne görüyorsun kedici?"

Kediye baktı. O, bu düşüncelerden çok, asıl bir an önce balığı mideye indirme konusuyla ilgileniyordu.

"Ve ben onların sordukları soruları duyduğumda, sen de sorular duyuyor musun? Onların sesleri senin için ne anlam ifade ediyor? Belki de sen onların sana sadece şarkı söylediklerini düşünüyorsundur." Bunun üzerinde düşünmeye devam etti ve bu akıl yürütmedeki kusuru gördü.

'Belki de sana şarkı söylüyorlardır," dedi, "ve ben de bana soru soruyorlar zannediyorumdur."

Tekrar durakladı. Bazen yalnızca nasıl olduğunu görmek için, duraklamasını günlerce sürdürürdü.

"Bugün de geleceklerini sanıyor musun?" dedi, "Ben sanıyorum. Yerde çamur, masada sigaralar ve viski, bir tabakta senin için balık ve benim kafamda da onların anısı var. Bunların hiçbirisi sonuca götüren bulgular değil, biliyorum ama ona bakarsan bütün bulgular çevre şartlarına bağlıdır. Ve bak bana daha neler bırakmışlar."

Masaya uzandı ve üzerinden bir şeyler aldı

"Bilmeceler, sözlükler ve bir hesap makinesi."

Bir saat kadar hesap makinesiyle oyalandı. Bu arada kedi uyumuştı ve dışarıda yağmur devam ediyordu. Sonunda makineyi bir tarafa bıraktı.

"Bana sorular sorduklarını düşünmekte haklıyım galiba," dedi, "O kadar yoldan gelip, bütün bu şeyleri sadece sana şarkı söylemenin sağlayacağı yararlar açısından getirmiş olmaları çok garip bir davranış biçimi olurdu. Ya da bana öyle geliyor. Kim bilebilir, kim bilebilir ki."

Masadan bir sigara aldı ve ocaktan aldığı bir korla yaktı. Derin derin içine çekti ve arkasına dayandı.

"Sanırım bugün gökyüzünde bir başka gemi gördüm." dedi sonunda. "Büyük beyaz bir gemi. Hiç büyük beyaz bir gemi görmemiştim, daha önce altı tane küçük siyah gemi bir de altı tane yeşil gemi görmüştüm. Ama büyük beyaz birini hiç görmemiştim. Belki de belli zamanlarda altı siyah küçük gemi bir beyaz büyük gemi gibi gözüküyordur. Belki de bir kadeh viskiye ihtiyacım vardır. Evet, bu daha makul görünüyor."

Ayağa kalktı ve yatağının yanında yerde duran bir bardak buldu. Şişeden bir ölçek viski doldurdu. Tekrar oturdu.

"Belki beni görmeye başkaları geliyordur," dedi

* * *

Yüz metre kadar ötede, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun taneleri *Altın Kalp'i* dövmektedir. Servis kapısı açıldı ve üç şekil belirdi, yağmur yüzlerine gelmesin diye yumulmuşlardı.

"Orada mı?" diye bağırdı Trillian yağmur sesini bastırarak.

"Evet," dedi Zarniwoop.

"Şu barakada mı?"

"Evet."

"Garip," dedi Zaphod.

"Ama burası kayıp bir yer.," dedi Trillian, "Yanlış bir yere gelmiş olmalıyız. Evrene bir barakadan hükmedemezsiniz."

Boşanan yağmurun altında aceleyle ilerlediler ve baştan aşağı sırsıklam bir halde kapıya vardılar. Kapıyı vurdular. Titreşerek beklediler.

Kapı açıldı.

"Buyurun?" dedi adam.

"Ah, özür dilerim," dedi Zarniwoop, "Eğer elimdeki veriler yanlış değilse..."

"Evrane siz mi hükmediyorsunuz?" dedi Zaphod.

Adam onlara gülümsedi.

"Bunu yapmamaya gayret ediyorum," dedi, "İslandınız mı?"

Zaphod şaşkınlık içinde ona baktı.

"İslandmak mı? diye haykırdı, "İslandmış gibi gözüküyor muyuz?"

"Bana gözüken öyle," dedi adam, "ama sizin bu konuda hissettikleriniz tamamıyla farklı olabilir. Eğer sıcaklığın sizi kurutacağını düşünüyorsanız, içeri girseniz iyi olur."

Hep birlikte içeri girdiler.

Minik barakada etraflarına bakındılar. Zarniwoop pek de hoşlanmadan, Trillian ilgiyle, Zaphod zevkle bakıyordu.

"Hey, ee..." dedi Zaphod, "Adınız neydi?"

Adam onlara tereddütle baktı.

"Bilmiyorum. Niye bir adım olması gerektiğini düşünüyorsunuz? Bir demet belirsiz duygu algılamasına bir isim vermek bana oldukça tuhaf geliyor."

Trillian'ı koltuğuna oturttu. Kendisi koltuğun koluna oturdu, Zarniwoop dimdik bir şekilde masaya yaslandı, Zaphod ise yatağa uzandı.

"Heeyt!" dedi Zaphod, "Gücün kaynağı!" Kediye gıdıkladı.

"Dinleyin," dedi Zarniwoop, "Size bazı sorular sormam gerek."

"Pekala," dedi adam nezaketle, "isterseniz kedime şarkı söyleyebilirsiniz."

"Bunu sever mi?" diye sordu Zaphod.

"Ona sormanız gerekir," dedi adam.

"Konuşuyor mu?" dedi Zaphod.

"Onun konuştuğuna ilişkin hiç bir anım yok.," dedi adam, "ama benim hafızam hiç güvenilir değildir."

Zarniwoop cebinden bir takım notlar çıkardı.

"Simdi," dedi , "Evren' e sizin hükmettiğiniz doğru, değil mi?"

"Bunu nasıl bilebilirim?" dedi adam.

Zarniwoop kağıtta bir yeri işaretledi.

"Bunu ne zamandır yapıyorsunuz?"

"Ah," dedi adam, 'bu geçmişle ilgili bir soru değil mi?"

Zarniwoop ona kafası karışarak baktı. Beklediği durum tam olarak bu sayılmazdı.

"Evet" dedi.

"Geçmişin, benim şu anki fiziksel algılamalarım ile zihinsel durumum arasındaki uyumsuzlukları gidermek üzere tasarlanmış bir düzmece olmadığını," dedi adam, "nasıl bilebilirim ki?"

Zarniwoop ona baka kaldı. Sırsıklam giysilerinden buhar yükselmeye başlamıştı.

"Yani bütün soruları böyle mi cevaplıyorsunuz?" dedi.

Adam çabucak cevap verdi.

"İnsanların konuştuklarını duyduğumu sandığımda aklıma gelenleri söylerim. Daha fazlası elimden gelmez."

Zaphod neşe içinde güldü.

"Ben buna içerim," dedi ve Janx şişesinden bir yudum çekti. Ayağa fırladı ve şişeyi Evrenin Hükümdarına uzattı, o da memnuniyetle kabul etti.

"Bu sizin için iyi bir şey, büyük hükümdar," dedi "nasılsa öyle söyleyin."

"Hayır, beni dinleyin," dedi Zarniwoop, "size geliyorlar, öyle değil mi? Gemilerle..."

"Sanırım," dedi adam. Şişeyi Trillian' a uzattı.

"Ve size soruyor ve," dedi Zarniwoop, "onlar adına karar vermenizi istemiyorlar mı? Yaşamları ile ilgili dünyaları ile ilgili, ekonomi ile ilgili, savaşlarla ilgili, orada Evren' de olup biten her şeyle ilgili?"

"Orada mı?" dedi adam, "orası neresi?"

"Orada!" dedi Zarniwoop kapıyı işaret ederek.

"Orda bir şey olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz? dedi adam kibarca, "kapı kapalı."

Yağmur çatıyı dövmeye devam ediyordu. Barakanın içi sıcaktı.

"Ama dışarıda koca bir Evren olduğunu biliyorsunuz!" diye haykırdı Zarniwoop. "Var olmadıklarını söyleyerek sorumluluklarınızdan kaçamazsınız!"

Zarniwoop öfke içinde titrerken Evrenin Hükümdarı uzun bir süre düşündü.

"Siz gerçeklerinizden çok eminsiniz," dedi sonunda, "Evreni, eğer öyle bir şey varsa tabii, kendisine bağışlanmış bir hak gibi kabul eden birinin düşüncelerine güvenemem."

Zarniwoop hâlâ titriyordu ama susmuştu.

"Ben yalnızca kendi Evrenimle ilgili karar veririm," diye devam etti adam sakince, "Benim Evrenim gözlerim ve kulaklarımdır. Bunu dışında her şey söylentidir."

"Ama hiçbir şeye inanmaz mısınız?"

Adam omuzlarını silkti ve kedisini kucağına aldı.

"Ne dediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Bu barakada aldığınız kararların milyonlarca kişinin yaşamlarını ve kaderlerini etkilediğini anlamıyor musunuz? Bunlar korkunç yanlışlar!"

"Bilmiyorum. Bahsettiğiniz bütün bu kişilerle hiç karşılaşmadım. Ve sizin de karşılaştığınızdan şüpheliyim. Onlar yalnızca duyduğumuz kelimelerde mevcutlar. Başkalarına ne olduğunu bildiğinizi söylemek saçmalıktan başka şey değil. Var olup olmadıklarını yalnız onlar bilir. Onların kendi gözleri ve kulaklarından oluşan kendi Evrenleri vardır."

Lafa Karışan Trillian:

"Sanırım ben biraz hava almak istiyorum. "dedi ve dışarı çıkarak yağmurda yürümeye başladı.

"Başkalarının var olduğuna inanıyor musunuz?" diye Zarniwoop üsteledi.

"Hiç bir fikrim yok. Nasıl söyleyebilirim?"

"Trillian'ın neyi olduğuna bir baksam iyi olacak" dedi Zaphod ve dışarı süzüldü.

Dışarıda ona şöyle dedi:

"Sanırım Evren oldukça iyi ellerde, ne dersin?"

"Çok iyi," dedi Trillian. Yağmurda birlikte yürümeye başladılar.

İçerde Zarniwoop devam ediyordu.

"Ama anlamıyor musunuz, insanlar sizin bir kelimenizle ölüyor veya yaşamaya devam ediyorlar?"

Evrenin Hükümdarı bekleyebildiği kadar uzun bir süre bekledi. Geminin motorlarının çalıştığını belirten hafif sesi duyduğunda onu bastırmak in konuştu.

"Benimle bir ilgisi yok" dedi, "Ben kimseye karışmıyorum. Efendim bilir ki, ben zalim biri değilimdir."

"Ah," diye bağırdı, Zarniwoop, "İşte 'Efendim' diyorsunuz. Siz de bir şeye inanıyorsunuz!"

"Kedim," dedi adam sakın sakın, onu kucağına alıp okşayarak, "ben ona Efendim derim. Ona her zaman iyi davranırım."

"Pekala," dedi Zarniwoop, iddiasını sürdürerek, "onun varlığından nasıl emin olabiliyorsunuz? Onun sizin ona iyi davrandığınızı bildiğini ya da sizin iyiliğinizle ilgili olarak onun ne hissettiğini nasıl biliyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi adam gülümseyerek, "hiçbir fikrim yok. Yalnızca kedi gibi gözüken bir şeye, belli bir tarzda davranmak beni mutlu ediyor. Sizin farklı bir davranış tarzınız mı var? Rica etsem, sanırım biraz yoruldu"

Zarniwoop hiç tatmin olmadığını anlatan bir soluk verdi ve etrafına bakındı.

"Öbür ikisi neredeler?" diye sordu birden.

"Hangi öbür ikisi?" dedi Evrenin hükümdarı, tekrar koltuğuna yerleşip viski kadehini doldururken.

"Beeblebrox ve kız! Biraz önce burada olan iki kişi"

"Ben kimseyi hatırlamıyorum. Geçmiş fiziksel algılamalarımızla..."

"Kes şunu!" diye terslendi Zarniwoop ve dışarı yağmura koştu.

Görünürde gemi filan yoktu. Yağmur çamuru akıtmaya devam ediyordu. Geminin nerede olduğunu gösterebilecek hiçbir işaret de yoktu. Çılgın gibi yağmurun altında koşmaya başladı. Geri dönüp barakaya koştuğunda kapının kitlenmiş olduğunu gördü.

Evrenin hükümdarı koltuğunda şekerleme yapıyordu. Bir süre sonra tekrar kalem ve kağıtla oynamaya başladı ve biriyle öbürünün üzerini işaretleyebildiğini fark edince çok memnun oldu. Dışarıdaki gürültüler devam ediyordu, ama o bunların gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Sonra bir hafta kadar masası ile konuşarak, onun buna nasıl tepki vereceğini anlamaya çalıştı.

O gece yıldızlar ortaya çıktıklarında şaşırtacak kadar parlak, berraktılar. Ford ve Arthur tahmin edebilme olanaklarının çok üzerinde kilometrelerce yürüdükten sonra, sonunda dinlenmek için durdular. Gece serin ve ferahlatıcı, hava tertemiz, Etha-Altı Duyu-Matik tamamen sessizdi.

Adeta onların karmaşık ruh durumlarını yatıştırmak için, ormanın yumuşacık kokuları, böceklerin sakın söyleşileri yıldızların parlak ışıkları ve sihirli bir sakinlikle birleşen muhteşem bir durgunluk hüküm sürüyordu. Uzun bir öğle sonrasında sayabileceğinden daha fazla dünyalar görmüş olan Ford Prefect bile, bunun o gördükleri içinde en güzeli olup olmadığını sorgulayacak kadar duygulanmıştı. Bütün gün boyunca zengin otlaklar, vahşi kokulu çiçekler ve yüksek bol yapraklı ağaçlarla dolu yeşil tepeler ve vadilerden geçmişlerdi. Güneş onları ısıtmış, hafif rüzgarlar serinletmiş, Ford Prefect Etha-Altı Duyu-Matik cihazını gittikçe daha az kontrol eder ve onun devam eden sessizliği yüzünden daha az huzursuzlanırmıştı. Burayı sevdiğini düşünmeye başlamıştı.

Gece havası serin olmasına rağmen deliksiz ve rahat bir uyku uyumuşlar ve birkaç saat sonra hafif bir çiğ düşüşü ile tazelenmiş, fakat aç bir şekilde uyanmışlardı. Yollarına devam etmeden önce, Ford'un Milliways 'de sırt çantasına tıktırdığı birkaç küçük ekmek somunu ile kahvaltı ettiler.

O zamana kadar tamamen rasgele yürümüşlerdi, ama artık kesinlikle doğuya yönelmişlerdi. Çünkü eğer bu dünyayı tanıyacaktırlarsa nereden gelip nereye gittikleri ile ilgili fikirlerinin daha belirgin olması gerektiğini düşünüyorlardı.

Öğleden hemen önce, indikleri bu dünyada birilerinin yaşadığına ilişkin ilk belirtilerle karşılaştılar: ağaçların arasından kendilerini izleyen bir yüz şöyle bir gözlerine ilişti. Bu yüz, onu gördükleri anda ortadan kaybolmuştu ama, her ikisinin de aklında kalan görüntü insansı bir yaratıktı. Yaratık onları ilgiyle izlemiş ama telaşa kapılıp ortalığı ayağa kaldırmamıştı. Yarım saat sonra buna benzer bir başka yüz gördüler ve on dakika sonra bir tane daha.

Bir dakika sonra geniş ve açık bir düzlüğe geldiler ve birden durdular.

Düzlüğün ortasında hemen önlerinde aşağı yukarı iki düzine erkek ve kadından oluşmuş bir grup duruyordu. Sessiz ve sakın öylece duruyorlar ve Ford'la Arthur'a bakıyorlardı. Bazı kadınların etrafında birkaç küçük çocuk onlara sarılıyordu. Grubun arkasında çamur ve ağaç dallarından yapılmış derme çatma küçük barınaklar vardı.

Ford ve Arthur nefeslerini tuttular.

Adamların en uzun boylusu bir ellinin biraz üzerindeydi, hepsi hafif öne doğru eğilmiş, uzun kollu, dar alınlı ve berrak gözlü idiler ve dikkatle yabancılara bakıyorlardı.

Hiçbir silah taşımadıklarını ve kendilerine doğru hiçbir saldırgan davranışta bulunmadıklarını gören Ford ve Arthur biraz rahatladılar.

İki grup, bir müddet için sadece birbirine bakmakla yet idi! İşgalciler yüzünden yerlilerin kafası karışmış gibiydi ve hiçbir saldırganlık işareti göstermemekle birlikte herhangi bir davette de bulunmuyorlardı.

Hiçbir şey olmadı.

Dolu dolu iki dakika hiçbir şey olmamaya devam etti.

İki dakika sonra Ford bir şeyler olması gerektiğine karar verdi.

"Selam" dedi.

Kadınlar çocuklarını hafifçe kendilerine doğru çektiler.

Erkekler hemen hiçbir fark edilir harekette bulunmamalarına rağmen, bütün davranışlarıyla selamın hoşla gitmediğini belli ettiler -kızmış değillerdi, sadece hoşlanmamışlardı. Grubun kalan kısmından biraz daha önde duran, dolayısı ile önderleri olabilecek erkeklerden biri bir adım öne çıktı. Yüzü duru ve sakindi, neredeyse huzurlu denebilirdi.

"Uggghhhuuggghhhrrr uh uh ruh uurg" dedi sakin bir şekilde.

Bu Arthur'u çok şaşırttı. Kulağına yerleştirilmiş olan Dil Balığı sayesinde duyduğu her şeyin anında çevirisine öyle alışmıştı ki, onun varlığını anımsamaz olmuştu. Ama şimdi adamın çıkardığı sesler karşısında hiçbir şey anlamaması ona kulağındaki cihazın varlığını anımsatmıştı.

Bir takım belirsiz anlam gölgeleri beyninin gerisinde kıpırdanır gibi olduysa da, kavrayabileceği hiç bir şey yoktu. Buna rağmen, bu insanların henüz anlamlı bir dilin en çıplak temelinden öteye gidebilecek kadar gelişmemiş olduklarını doğru olarak tahmin etmişti. Dil balığının yardımının güçsüz kalması da bu yüzdendi. Bu konularda kesinlikle daha tecrübeli olan Ford'a bir bakış attı.

"Sanırım," dedi Ford ağzının bir köşesinden, 'köyün etrafından dolaşmamızın bir sakıncası olup olmadığını soruyor."

Bir dakika sonra, erkek yaratıktan gelen bir el işareti bunu doğrular gibiydi.

"Rıırgggghhhh urrggh; urgh urgh (uh ruh) rruurruuh ug," diye devam etti erkek-yaratık.

"Genel anlamıyla," dedi Ford, "anlayabildiğim kadarıyla, istediğimiz şekilde yolculuğumuza devam etmemizde hiç sakınca yok, ama köylerinin içinden geçeceğimize, çevresinden dolaşırsak kendilerini çok memnun edecekmişiz."

"O halde ne yapıyoruz?"

"Sanırım onları mutlu ediyoruz." dedi Ford.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde düzlüğün çevresinden yürüdüler. Bu yerliler olumlu bir etki bırakmışa benziyordu. Hafifçe eğilerek kendilerini selamlamışlar ve sonra kendi işlerine dönmüşlerdi.

Ford ve Arthur orman arasında yollarına devam ettiler. Düzlüğü bir kaç yüz metre geçtikten sonra birden önlerine küçük bir meyve yığını çıktı - ahududu ve karaduta çok benzeyen çileksi meyveler ve armuda çok benzeyen etli, yeşil meyveler.

Buraya kadar, ağaçlar ve çalılar onlarla dolu olduğu halde, gördükleri böğürtlenlerden ve meyvelerden uzak durmuşlardı

"Bu duruma şöyle" bakmamız gerek," demişti Ford Prefect, "yabancı gezegenlerdeki böğürtlen ve meyveler seni ya yaşatır, ya da öldürür. Bu yüzden onlarla ilgilenmeye başlayacağımız nokta, onları yemezsek öleceğimiz zaman olmalı. Bu şekilde ayakta kalabiliriz. Sağlıklı otostop yapmanın yolu hazır yemek cinsi şeyler yemektedir."

Yollarına çıkan meyve yığınının şüpheyle baktılar. Meyveler öyle iştah kamçılayıcıydılar ki bu görüntü karşısında açlıktan başları dönmeye başladı.

"Bunu şöyle ele almalıyız," dedi Ford, "eee..."

"Evet?" dedi Arthur.

"İşte onları yememizi sağlayacak bir çıkış yolu arıyorum." dedi Ford.

Armuda benzeyen şeylerin etli gövdeleri üzerine yaprakların gölgesi düşüyordu. Ahududu ve çileğe benzeyen şeyler Arthur'un şimdiye kadar gördüklerin hepsinden, hatta dondurma reklamlarındakilerden bile daha dolgun ve olgundular.

"Neden önce yiyip, bunu sonra düşünmüyoruz?" dedi.

"Belki de yapmamızı istedikleri budur."

"Pekala, bir de şöyle bakalım..."

"Buraya kadar kulağa iyi geliyor."

"Burada bizim yememiz için bulunuyorlar. Ya iyiler ya kötüler, ya bizi beslemek istiyorlar ya da zehirlemek. Eğer bunlar zehirli ise ve biz yemezsek bize saldıracak bir başka yol bulacaklardır. Eğer yemezsek, her hali karda kaybedeceğiz."

"Düşünme şeklini beğendim.," dedi Ford, "şimdi bir tane ye bakalım."

Arthur, tereddüt içinde armuda benzeyen meyveyi e^{li}ne aldı.

"Cennet Bahçesi öyküsüyle ilgili olarak hep bunu düşünmüşümdür," dedi Ford.

"Eee?"

"Cennet Bahçesi. Ağaç. Elma. O ısırılan lokma, hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette hatırlıyorum."

"Sizin tanrınız bir bahçenin ortasına bir elma koyar ve der ki, arkadaşlar ne isterseniz yapın ama bu elmayı yemeyin. Sürpriz, sürpriz, elmayı yerler ve o saklandığı çalının arkasında fırlayarak 'sizi yakaladım' der. Oysa yemeselerdi de bir şey değişmeyecekti."

"Niye değişmesin?"

"Çünkü eğer karşıdaki, içten pazarlıklı bir kişilik yapısına sahipse, gayet iyi bilirsin ki bundan vazgeçmez. Sonunda seni yakalar."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Boş ver, meyveyi ye."

"Biliyor musun, burası neredeyse Cennet Bahçesine benziyor."

"Meyveyi ye."

"Söylediklerin de onu anımsatıyor."

Arthur armuda benzeyen şeyden bir ısırık aldı.

"Bu bir armut," dedi.

Birkaç dakika sonra, bütün yığını yiyip bitirmelerinin ardından, Ford Prefect arkasına döndü ve yüksek sesle bağırdı.

"Teşekkür ederiz, sağ olun, çok naziksiniz."

Yollarına devam ettiler.

Doğuya doğru yaptıkları yolculuğun ikinci elli millik kısmında arada sırada yollarına serilmiş meyve yığınları bulmaya devam ettiler. Her ne kadar ağaçların arasında yerli erkek yaratıklar görür gibi oldularsa da, yeni bir doğrudan iletişimde bulunmadılar. Sadece kendi başlarına kalmak istediklerini açıkça belirten bu kabileyi sevdiklerine karar verdiler.

Elli mil sonra meyveler sona erdi çünkü burada deniz başlıyordu.

Zaman açısından onları sıkıştıran yetişecek hiçbir randevuları olmadığı için, bir sal inşa ettiler ve denizi bununla geçtiler. Nispeten sakin, yalnızca altmış mil genişliğinde bir denizdi. Oldukça hoş bir geçiş yaptılar ve en az bıraktıkları kadar güzel bir karaya vardılar.

Kısacası hayat saçma bir şekilde kolaydı ve en azından bir süre için amaçsızlık ve izole olmuşluğun yarattığı sorunlarla, onları görmezlikten gelmeye karar vererek, başa çıktılar. Arkadaş bulma arzusu dayanılmaz olunca onu bulabilecekleri yeri biliyorlardı, ama şu anda Golgafrichan'lıların kendilerinden kilometrelerce geride olmalarından da mutluydular.

Yine de, Ford Prefect Etha-Altı Duyu-Matik cihazını daha sık kullanmaya başlamıştı. Yalnızca bir keresinde, bir sinyal almıştı ama o da öyle zayıftı ve öyle uzak bir mesafeden geliyordu ki Ford'u, kesintisiz sürmekte olan sessizlikten daha kötü etkilemişti.

Akıllarına esti, kuzeye yöneldiler. Haftalarca yol aldıktan sonra bir başka denize geldiler, bir başka sal yaptılar ve bunu da aştılar. Bu sefer yolculuk daha zor geçiyor, iklim soğuyordu. Arthur, Ford Prefect' de bir mazoizm damarının varlığından şüphelenmeye başlamıştı - yolculuğun artan güçlükleri, onda başka türlü ortaya çıkma olasılığı bulunmayan bir irade gücü yaratmıştı. Hızlı adımlarla, yorulmaksızın ilerliyorlardı.

Kuzeye doğru yolculukları onları dik, dağlık ama nefes kesici güzellikte bir araziye getirmişti. Uçsuz bucaksız, inişli çıkışlı, karlarla kaplı tepeler duyularını canlandırdı. Soğuk kemiklerine işlemeye başlamıştı.

Ford'un, Hunian Dağlarında bir Zihin-Sörfü Merkezi işleten ve bir zamanlar Pralit keşişi olan çiftten öğrendiği teknikle elde ettiği hayvan derileri ve kürklerine sarındılar.

Galaksi, hepsi de çok para kazanan, eski Pralit keşişleri ile doluydu. Çünkü Tarikat tarafından bir ibadet disiplini olarak geliştirilen zihinsel kontrol teknikleri gerçekten de sansasyoneldi- ve ibadet disipliniyle ilgili eğitimlerini bitirip, hayatlarının sonuna kadar küçük metal kutuların içinde kilitli kalmak için ettikleri son yeminlerinden hemen önce, olağanüstü sayıda keşiş Tarikat' tan ayrılmaktaydı.

Ford'un tekniği esas itibarıyla, bir müddet için kıpırdamadan durup gülümsemekten ibaret.

Bir süre sonra bir hayvan -belki bir geyik- ağaçların arasından ortaya çıkacak ve dikkatle onu izleyecekti. Ford ona gülümsemeye devam edecek, gözleri yumuşayıp parlamaya başlayacak, sanki derin ve evrensel bir aşkı, bütün yaratıkları kucaklamak üzere uzanan bir sevgiyi çevreye yayıyormuş gibi bir görüntü sergileyecekti. Çevredeki kırlara muhteşem bir sessizlik inecek, mutluluktan yüzünün ifadesi değilmiş bu adamdan etrafa adeta huzur ve

sükunet yayılacaktı. Geyik, yavaşça, adım adım, neredeyse burun buruna gelecek kadar ona yaklaşacak, tam o sırada Ford Prefect uzanacak ve onun boynunu kıracaktı.

Bunun "feromon kontrolü" olduğunu söylemişti, "bilmen gereken tek şey doğru kokunun nasıl salgılanacağı."

Bu dağlık bölgeye çıkışlarından bir kaç gün sonra güney batıdan kuzey doğuya doğru çaprazlamasına uzanan, son derece etkileyici, derin vadiler ve buz fiyortlarının yükselen sivri tepelerinden oluşmuş muhteşem heybette bir kıyı şeridiyle karşılaştılar.

Güzellikler karşısında şaşkına dönmüş bir vaziyette, iki gün daha kayaların ve buzulların üzerine tırmanarak dolaştılar.

"Arthur!" diye haykırdı Ford aniden.

İkinci günün öğle sonrasıydı. Arthur yüksek bir kayanın üzerine oturmuş, dalgaların denize uzanan dik ve sivri uçlu kayalar üzerinde patlayışını izliyordu.

"Arthur!" diye haykırdı Ford yeniden.

Arthur rüzgarla hafifçe uzaklara taşınan Ford'un sesinin geldiği yöne doğru baktı.

Ford bir buzulu incelemeye gitmişti. Arthur onu mavi buzun sert duvarı altında çömelmiş vaziyette buldu. Heyecandan kaskatı kesilmişti —gözleri ok gibi Arthur'unkileri buldu.

"Bak!" dedi "bak!"

"Arthur baktı. Mavi buzulun sert duvarını gördü.

"Evet," dedi, "bu bir buzul. Onu görüyorum."

"Hayır." dedi Ford, "Sen ona yalnızca baktın, onu görmedin. Bak."

Ford buzulun tam ortasındaki derinlikleri işaret ediyordu.

Arthur baktı, belirsiz gölgelerden başka bir şey görmedi.

"Geriye çekil" diye ısrar etti Ford, "sonra tekrar bak."

Arthur geri çekildi ve tekrar baktı.

"Hayır," dedi ve omuz silkti. "Neye bakıyor olmam lazım?"

Ve birden o da gördü.

"Gördün mü?"

Görmüştü.

Ağı konuşmak üzere açıldı, ama beyni henüz söyleyecek bir şeyi olmadığına karar verince yeniden kapandı. Daha sonra beyin gözlerin baktığını söylediği şey sorununu çözmeye çalıştı, ama böyle yaparken, hemen arkadan tekrar açılan ağzın kontrolünü de kaybetmiş oldu. Bir kez daha çeneyi toplayan beyin, sol elin kontrolünü kaybederek amaçsız bir şekilde ortalarda dolaşmasına yol açtı. Ağızın kontrolünü bırakmadan, bir iki saniye sol eli yakalamaya gayret etti ve aynı zamanda da buzun içinde gömülü olanı düşünmeye çalıştı. Dizlerin bağının kontrolünü kaybetmesi ve Arthur'un gevşemiş bir şekilde yere yığılmasının sebebi de buydu zaten.

Bütün bu sinirsel bozgunun sebebi olan şey, buzulun içinde, yüzeyin aşağı yukarı yarım metre altında bulunan bir gölge ağı idi. Dik açıdan bakılınca, bunların yabancı bir alfabenin her biri bir metre yüksekliğindeki üç boyutlu harfleri olduğu görölüyordu: Magrathea alfabesini okuyamayan Arthur gibileri için ise harflerin üzerinde, buzda asılı duran bir yüzün dış hatları göröllebilirdi.

Bu yaşlı bir yüzdü, ince ve seçkin, endişeli ama nezaketsiz bir ifadesi olmayan bir yüzdü.

Bu yüz, şu anda üzerinde durdukları bu kıyı şeridini tasarımıadığı için ödöl almış olan adama aitti.

İnce bir inilti havayı doldurdu. Ağaçlar arasında dönerek yükseldi ve feryadıyla sincapları huzursuz etti. Bir iki kuş tiksinti duyarak uzaklara uçtu. Ses dans ederek düzlüğün çevresine yayıldı. Heyecanla uludu, kaba saba sesler çıkardı ve herkesi, her şeyi rahatsız etti.

Buna rağmen Kaptan, yalnız gaydacıyı nezaketle izliyordu. Onun sakinliğini bozabilecek pek az şey vardı; hatta o kadar ay önce, bataklıkta yaşadıkları o sevimsizlik sırasında, muhteşem küvetini kaybetmesinin şokunu üzerinden atabildiğinden beri, yeni yaşantısını dikkat çekecek derecede uyumlu bile bulmaya başlamıştı. Düzlüğün ortasında bulunan büyük bir kayaya bir oyuk açmışlardı ve yaşamlarını sürdürebilenler, üzerine su dökerlerken o, bu oyuk içinde günlük banyosunu yapabilmekten mutluydu. Suyun pek de ılık bir su olmadığını söyleyebilirdi, çünkü henüz suyu ısıtmanın bir yolunu bulamamışlardı. Ama bu o kadar da önemli değildi. Çünkü nasılsa bir gün bulunacaktı. Bu arada keşif ekipler araziyi köşe bucak araştırarak çevrede bir sıcak su kaynağı olup olmadığını yada daha mükemmel bir olasılık olarak bir sabun madeninin yakınında olup olmadıklarını anlamaya çalışıyorlardı. Sabunun madenlerde bulunmadığı şeklinde bir varsayımı öne sürenlere karşı Kaptan, bunun

sebebinin şimdiye kadar kimsenin bu konuda yeterince araştırma yapmamış olmasına bağlıyor ve bu olasılık isteksizce de olsa göz önüne alınıyordu.

Hayır, hayat oldukça hoştu ve bu hayatın en güzel tarafı da, sıcak su kaynağı ile ardından ağaçlarla dolu düzlüğün bulunup da gecikmeksizin günde beş yüz kalıp sabun elde edilebilecek sabun madeninin keşfini bildiren çılgının karşı tepelerden yankılanarak gelmesiyle daha da hoşlaşacak olmasıydı. Her zaman ümitle beklenen bir şeylerin olması son derece önemliydi.

Gaydadan yükselen feryat, figan, inilti , acı çılgılık, uluma ve gıcırta sesleri, Kaptanın zaten önemli ölçüde yerinde olan neşesini, bu gürültünün her an sona erebileceği düşüncesiyle daha da arttırıyordu. Bu da onun ümitle beklediği şeylerden biriydi.

Kendi kendine başka nelerin güzel ve hoş olduğunu sordu? E, bir yığın şey vardı ağaçların kırmızı ve altın renkleri; küvetinden birkaç metre uzakta bir iki berberin, uyuklamakta olan bir sanat yönetmeniyle onun yardımcısı üzerinde yeteneklerini deneyen makaslarının huzur dolu gevezelikleri; kayadan oyulmuş küvetinin kenarına dizilmiş olan altı adet tertemiz telefonun güneş altındaki pırıltısı gibi. Durmadan çalmayan (hatta hiç çalmayan) bir telefonda daha hoş olan tek şey, durmadan çalmayan (hatta hiç çalmayan) altı telefonda.

Her şeyden daha hoş olan ise etrafındaki düzlükte öğleden sonraki komite toplantısını izlemek için toplanmakta olan yüzlerce kişiden çıkan mutlu mırıltılardı

Kaptan lastik ördeğinin gagasına şakacı bir yumruk indirdi. Öğleden sonraki komite toplantıları en sevdiği şeylerdi.

* * *

Toplanan kalabalığı izleyen başka gözler de vardı. Meydanın kenarındaki ağaçlardan birinin tepesinde çömelmiş olan Ford Prefect, kısa süre önce yabancı iklimlerden dönmüş bulunuyordu. Altı ay süren yolculuğundan sonra incelmış ve sağlıklı bir görünüm kazanmıştı. Üzerinde geyik derisi bir ceket taşıyor, gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Sakalının kalınlığı ve yüzünün bronzluğu taşralı bir rock şarkıcısını andırmaktaydı.

O ve Arthur Dent şimdi neredeyse bir haftayı bulan bir süredir Golgafrinchan'lıları izlemekteydi ve Ford artık işleri biraz karıştırmanın zamanı geldiğine karar vermişti

Meydan dolmuştu. Yüzlerce kadın ve erkek tembel tembel dolanıyor, birbirleriyle gevezelik ediyor, meyve yiyor, kağıt oynuyor ve büyük çoğunluğu oldukça rahat ve huzurlu bir vakit geçiriyordu. Eşofmanları artık kirlenmiş, hatta yırtılmıştı, ama hepsinin saçları itinalı

bir şekilde kesilmişti. oğunun eşofmanlarının içini yapraklarla doldurmuş olmaları Ford' un aklını karıştırmış, bunu acaba yaklaşmakta olan kışa bir hazırlık olarak yalıtım amacıyla mı yaptıklarını merak etmişti. Ford' un gözleri kısıldı. Birdenbire botanikle ilgilenmeye başlamış olamazlardı her halde?

Bu düşüncelerinin ortasında Kaptan'ın sesi kalabalığın uğultusunu bastırdı.

"Pekala," dedi, "Eğer mümkünse bu toplantıda biraz düzen rica edeceğim. Bu herkes için uygun mu?" Nezaketle gülümsüyordu. "Bir dakika içinde. Hepiniz hazır olduğunuzda."

Gürültü yavaş yavaş kesildi. Gaydacının müziğı dışında. Gaydacı kendisine ait çılgın ve ulaşılması im- kansız bir müzik dünyasında yaşıyor gibiydi. Hemen yakın görüş uzaklığında olan bir kaç kişi ona yaprak attı. O zaman bunun bir sebebi vardıysa da, Ford o sırada bu sebebi görememişti.

Küçük bir grup, Kaptan'ın etrafında toplandı. İçlerinden birinin konuşmaya hazırlandığı açıktı. Bunun için ayağı kalktı, boğazını temizledi ve uzaklara bakarak kalabalığa birazdan söze başlayacağını belirtti.

Tabii kalabalık da kımıldandı ve herkes gözlerini ona çevirdi.

Bunu bir sessizlik anı izledi. Ford bu anın kendi girişini yapmak için doğru bir an olduğuna karar verdi. Konuşmacı konuşmasına başlamak üzere döndü.

Ford ağaçtan aşağı atladı.

"Herkes selam," dedi.

Kalabalık sarsıldı.

"Ah, sevgili arkadaşım," diye seslendi Kaptan, "Yanınızda kibritiniz var mı? Veya çakmağınız? Buna benzer herhangi bir şey?"

"Hayır^ dedi Ford, biraz bozulmuş gibi. Onun hazırladığı gelişme bu değildi. Konuya daha kuvvetli asılması gerektiğine karar verdi.

"Hayır, yok," diye devam etti. "ateşim yok. Bunun yerine size haberlerim var..."

"Yazık," dedi Kaptan, "Hiç birimizde ateş kalmadı, anlıyor musunuz? Haftalardır sıcak bir banyo yapamadım.

Ford konunun değıştirmesine izin veremezdi

"Size haberler getirdim." dedi, "sizi ilgilendirebilecek bir keşifle ilgili."

"Gündemde var mıydı?" diye tersledi Ford'un sözünü kestiğı adam.

Ford taşralı rock şarkıcısı gülücüğüyle kocaman güldü.

"Hadi, yapma," dedi.

"Ece, özür dilerim," dedi adam açıkça rahatsız bir biçimde, "ama uzun yıllar idari danışmanlık yapmış biri olarak, komite yapısını göz önüne almanın önemi üzerinde ısrarla durmak zorundayım."

Ford kalabalığa baktı.

"O aklını kaçırmış, biliyorsunuz," dedi, "burası tarih öncesi bir gezegen."

"Sorununuzu Başkanlık Makamına iletin!" diye bozuk attı idari danışman.

"Makam filan yok burada, diye açıkladı Ford, yalnızca bir kaya parçası var."

İdari danışman bu durumda ısrarlı davranmak gerektiğine karar verdi.

"O halde onu Başkanlık Makamı kabul edin," dedi huysuzca.

"Niye kaya olarak kabul etmeyeyim?" diye sordu Ford.

İdari danışman, eski moda "modern iş idaresi metotları" lehine, huysuzluğunu elden bırakmadan, "Açıkça görülüyor ki bazı kavramlar sizde hiç gelişmemiş," dedi.

"Ve sende de bulunduğun yerle ilgili hiçbir kavram gelişmemiş." dedi Ford.

Tiz ve bet sesli bir kız yerinden fırlayarak bu sesini kullandı.

"İkiniz de susun," dedi, "Kurul Makamına bir öneri sunmak istiyorum."

"Yani kurul kayasına demek istiyorsun," diye sinirli sinirli kıkırdadı bir kuaför.

"Sessizlik, sessizlik!" diye yırtındı danışman.

"Pekala," dedi Ford, "nasıl becerdiğinizizi görelim bakalım." öfkesine kaç dakika hakim olabileceğini anlamak için kendisini yere bıraktı.

Kaptan uzlaştırmacı olabilecek bir çeşit gürültü çıkardı.

"Sizi sessizliğe davet etmek istiyorum," dedi kibarca, "Fintlewoodlewix'in beş yüz yetmiş üçüncü kolonileşme komitesi ...

On saniye, diye düşündü Ford tekrar ayağa fırlarken.

"Bunun yararı yok," diye feryat etti, "beş yüz yetmiş üçüncü komite toplantısı ve siz hâlâ ateşi bile keşfedememişsiniz!"

"Eğer lütfeder de," dedi bet sesli kız, "gündeme bir göz atarsanız..."

"Gündem kayasına," diye kıkırdadı kuaför neşeyle.

"Teşekkür ederim, bunu söylemiştim," diye mırıldandı Ford.

"...göreceksiniz...ki..." diye devam et kız kararlılıkla, "bugün kuaförlerden Ateş Geliştirme Alt Komitesinin sunacağı bir rapor alacağız."

"Oh...ah" dedi kuaför koyunca bir bakışla. Bu bakış bütün Galakside "Eee, acaba bu gelecek salı olamaz mıydı?" anlamına gelen bir bakıştı.

Pekala," dedi Ford, onun etrafında dönerek, "Bu konuda ne yaptınız? Ne yapacaksınız? Ateş geliştirme konusundaki fikirleriniz nelerdir?"

"Eee, yani bilmiyorum," dedi kuaför, "Bana bütün verdikleri birkaç çubuktan ibaret..."

"Peki, o çubukları ne yaptın?"

Kuaför, huzursuz bir şekilde eşofmanının cebinde bir şeyler aradı ve bu çabasının meyvelerini Ford'a uzattı.

Ford onları herkesin görebileceği şekilde yukarı kaldırdı.

"Saç maşası" dedi.

Kalabalık alkışladı.

"Zıyanı yok," dedi Ford. "Roma da bir günde yanmadı."

Kalabalığın Ford'un neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu, ama yine de bundan hoşlanmışlardı. Alkışladılar.

"Anlaşılan konuya tam anlamıyla acemice yaklaşıyorsunuz," dedi kız, "benim bulunduğum kadar uzun süre pazarlama alanında bulunmuş olsaydınız, yeni bir ürünün geliştirilebilmesi için önce yeterli araştırmanın yapılmış olması gerektiğini bilirdiniz. İnsanların ateşten beklediklerinin ne olduğunu bulmamız, onunla nasıl ilişki kurduklarını öğrenmemiz, onların kafasında nasıl bir imaja sahip olduğunu anlamamız gerek."

Kalabalık gergindi. Ford'dan şahane bir şeyler bekliyorlardı.

"Alın da onu burnunuza sokun " dedi.

"Örneğin bu, tam olarak anlamak istediğimiz şeylerden biri," diye ısrarla devam etti kız, insanlar burunlarına sokabilecekleri cins bir ateş istiyorlar mı?"

"İstiyor musunuz?" diye sordu Ford kalabalığa.

"Evet!" diye bağırdı bazıları.

"Hayır," diye haykırdı diğerleri.

Bu konuda bir fikirleri yoktu, sadece bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlardı.

"Ya tekerlek," dedi Kaptan, "şu tekerlek denen şey neyin nesi? Müthiş enteresan bir projeye benziyor."

"Ah," dedi pazarlamacı kız, "Maalesef, o konuda bazı sorunlarla karşılaşıyoruz."

"Sorunlar mı?" diye feryat etti Ford. "Sorunlar ha? Sorunlar demekle neyi kastediyorsunuz? O bütün Evren üzerindeki en basit makinedir!"

Pazarlamacı kız onu sert bir bakışla azarladı.

"Pekala, Bay Çokbilmiş" dedi, "öyle akıllısınız ki, ne renk olması gerektiğini de siz söyleyin bakalım."

Kalabalık çılgına döndü. Ev sahibi takıma bir puan diye düşünüyorlardı. Ford omuzlarını silkti ve tekrar yerine oturdu.

"Büyük Zarquon aşkına," dedi, "şu ana kadar hiç biriniz hiçbir şey yaptı mı?"

Sorusuna cevap olmak ister gibi meydanın girişinden ani bir metal gürültüsü geldi. Kalabalık bu öğleden sonra karşılarına çıkan eğlencenin bolluğuna inanamıyordu; şimdi de meydana, üzerlerinde Golgafrincham Üçüncü Bölüğünün üniformalarından kalanlara bürünmüş, bir düzine kadar adamdan oluşmuş bir bölük uygun adım girmekteydi. Yarısından fazlasının elinde hala Kill-O-Zap silahları vardı, diğerleri yürürken birbirine vurdukları kılıçlar taşıyorlardı. Bronzlaşmış, sağlıklı ama çok yorgun ve perişan görünüyorlardı. Yine metal gürültüleri içinde durdular ve dikkat çekmek üzere gürültü yaptılar. İçlerinden biri yere yığıldı ve bir daha hiç kımıldamadı.

"Kaptan, komutanım!" diye haykırdı İki Numara- çünkü liderleri oydu. "rapor vermek için izin talep ediyorum, efendim!"

"Evet, tamam iki Numara, Hoş geldiniz filan, falan, hiç sıcak su kaynağına rastladınız mı?" dedi Kaptan ümitle.

"Hayır efendim!"

"Ben de öyle sanıyordum."

İki Numara kalabalığın arasından geçerek küvetin önünde silahlarını sergiledi.

"Başka bir kıta keşfettik, komutanım!"

"Bu ne zaman oldu?"

"Denizin öbür tarafında..." dedi İki Numara, gözlerini iyice kısarak, "doğuya doğru!"

"Ah,"

İki Numara yüzünü kalabalığa döndü. Silahını başının üzerine kaldırdı. Bu çok muhteşem olacak diye düşündü kalabalık.

"Oraya savaş açtık!"

Meydanın her tarafından çılgınca alkışlar yükseldi. - bu bütün beklentilerin ötesindeydi

"Bir dakika," diye bağırdı Ford Prefect, "bir dakika!"

Ayağa fırladı ve sessizlik istedi. Bir süre sonra istediği oldu ya da en azından mevcut şartlarda sağlayabileceği en iyi sessizliği yakaladı: Şartlar gaydacının hemen orada bir milli marş bestelemesini öngörüyordu.

"Bir gaydacımız olması şart mı?" diye sordu Ford.

"Oh, evet," dedi kaptan, "ona bir madalya verdik."

Ford bir an bu fikri tartışmaya açmayı düşündü fakat hemen bunun bir çılgınlık olacağına karar verdi. Onun yerine gaydacıya iyice nişan alıp bir taş attı ve İki Numaraya döndü.

"Savaş mı?" dedi.

"Evet!" dedi İki Numara Ford'a onu aşağılayarak.

"Bitişik kıtada?"

"Evet, tam bir savaş durumu!" Bütün savaşları sona erdirmek için bir savaş!"

"Ama henüz orda yaşayan kimse bile yok!"

Ah, enteresan, diye düşündü kalabalık, iyi bir nokta.

İki Numaranın bakışları bu fikirden hiç rahatsız olmadan etrafta dolaştı. Bu açıdan gözleri ısrarla burnunuzun beş altı santim ötesinde dolaşan bir çift sivrisinek gibidirler. elle kolla, sineklikle veya bükülmüş bir gazeteyle kovalanmayı reddeden inatçı sivrisinekler gibi.

"Bunu biliyorum," dedi, "ama bir gün olacak! Bu yüzden belirsiz bir ultimatoma bıraktık."

"Ne?"

"Ve bir iki askeri tesisi uçurduk."

Kaptan küvetinin içinden öne doğru eğildi.

"Askeri tesisler mi İki Numara?" dedi.

Gözler bir anlık tereddüt geçirdi.

"Evet, efendim. Yani potansiyel askeri tesisleri demek istedim. Pekala... yani ağaçlar."

Belirsizlik anı geçti— gözler seyircinin üzerinde bir kırbaç gibi şaklıyordu.

"Ve" diye kükredi, "yakaladığımız bir ceylanı da sorguya çektik!"

Kill-O-Zan'ını şık bir hareketle kolunun altına geçirdi ve şimdi heyecanlı kalabalığı sarmış olan gürültülü karmaşa arasından uygun adım geçmeye başladı. Ancak iki üç adım gidebilmişti ki, omuzlarda taşınarak, meydanın etrafında şeref turu attırılmak üzere yakalandı.

Ford oturduğu yerde uyuşuk bir şekilde iki taşı birbirine vuruyordu.

"Pek başka ne yaptınız?" diye soruşturdu kutlamalar dinince.

"Bir kültür başlattık," dedi pazarlamacı kız.

"Oh, öyle mi?"

"Evet. Film yapımcılarımızdan biri bölgenin yerli mağara adamları hakkında büyüleyici bir dokümanter çekmeye başladı bile."

"Onlar mağara adamı değil"

"Mağara adamlarına benziyorlar."

"Mağaralarda yaşıyorlar mı?"

"Eee.."

"Kulübelerde yaşıyorlar."

"Belki de şu sırada mağaralarını yeniden dekore ettiriyorlardır," diye seslendi kalabalıktan bir şaklaban.

Ford ona öfkeyle karşılık verdi.

"Çok komik," dedi, "ama ölmek üzere olduklarını fark ettiniz mi?"

Ford ve Arthur geri dönerlerken yolları üzerinde terkedilmiş iki köy ve orman içinde bir yerde, ölmek üzere kendilerini oraya saklamış olan birçok yerlinin cesediyle karşılaşmışlardı. Hâlâ hayatta olanlar da, vücutlarının değil de, ruhlarının bir hastalığından dolayı ızdırap çekiyormuş gibi, bitkin ve neşesiz görünüyorlardı. Uyuşuk uyuşuk ve sonsuz bir keder içinde hareket ediyorlardı. Gelecekler ellerinden alınmıştı.

"Ölüyorlar!" diye tekrarladı Ford. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Eee... onlara hayat sigortası yapmamamız gerek herhalde?" diye seslendi aynı şaklaban.

Ford onu duymamazlıktan geldi ve bütün kalabalığa yalvardı.

"Bir gayret gösterip anlamaya çalışır mısınız ki" dedi, "biz buraya geldiğimizden beri ölüyorlar!"

"Filmde bu nokta çok etkileyici oluyor" dedi pazarlamacı kız, "ve gerçekten büyük dokümanter filmlerin karakteristik özelliği olan, o beklenmedik dokunaklı gelişmeyi sağlıyor. Yapımcı çok yetenekli."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Ford.

"Anladığım kadarıyla," dedi kız, olduğu yerde uyuklamaya başlamış olan Kaptan' a dönerek, "bundan sonraki filmini sizinle ilgili olarak yapmak istiyor, Kaptan."

"Oh, sahi mi?" dedi Kaptan, şaşkınlıkla kendine gelirken, "Bu son derece hoş bir şey."⁴¹

"Bu yeni filmle ilgili çok güçlü bir açısı var, bilirsiniz, sorumluluğun ağırlığı, komutanın yalnızlığı..."

Kaptan bu konudaki hislerini açıklamak için bir süre beceriksizce bir şeyler mırıldandı.

"Eee, yani, ben bu açığı çok da vurgulamazdım, anlatabiliyor muyum," dedi sonunda, "lastik ördeği olan biri, hiçbir zaman yalnız sayılmaz."

Ördeğini havaya kaldırdı ve kalabalıktan büyük bir alkış aldı.

Bütün bunlar olurken, İdari Danışman parmak uçları şakaklarına dayalı olarak taş gibi bir sessizlik içinde oturarak bekliyor, icap ederse bütün gün bekleyebileceğini ima ediyordu

Ama bu noktada, bütün gün beklemeyeceğine ve son yarım saati hiç yaşamamış gibi davranmaya karar verdi.

Ayağa kalktı.

"Eğer," dedi kısaca, "bir dakikalığına para politikamız konusuna dönebilirsek..."

"Para politikası!" diye bir hayret ıslığı çaldı Ford, "Para politikası!"

İdari Danışman ona sadece bir balığın taklit edebileceği bir bakış fırlattı.

"Para politikası..." diye tekrarladı, "evet, sarf ettiğim kelimeler bunlar."

"Eğer hiçbiriniz bir şey üretmiyorsa," diye sordu Ford, "nasıl paranız olabilir? Para ağaçta yetişmez, bilirsiniz."

"Eğer devam etmeme izin ver seniz..."

Ford neşesiz neşesiz başım salladı.

"Teşekkür ederim. Birkaç hafta önce yaprağı yasal paramız olarak kabul ettiğimizden beri pek tabiidir ki, hepimiz müthiş zenginleştik.

Ford kalabalığa büyük bir inanmazlık içinde baktı. Herkes memnuniyet içinde mırıldanıyor ve eşofmanlarını tika basa doldurdukları yaprak banknotları ihtirasla avuçluyordu.

"Bununla birlikte, diye devam etti İdari Danışman, "yaprağın elde edilebilirlik seviyesindeki yükseklikten kaynaklanan ufak bir enflasyon sorunuyla da karşılaştık. Yani sanırım, şu anki piyasa değeri üzerinden, yapraklarını döken mevsimlik ağaçlardan oluşmuş üç orman ancak bir gemi dolusu fıstık satın alabilmekte."

Kalabalıktan panik mırıltıları yükselmeyi başladı. İdari Danışman bu mırıltıları elinin bir işaretiyle bastırdı.

"O halde bu sorunu ortadan kaldırmak için," diye devam etti, "ve yaprağın değerlendirilmesini etkin bir şekilde yeniden yapabilmek için, yoğun bir yaprak düşürme

kampanyası ve ...ee, bütün ormanları yakma kampanyasını başlatmak üzereyiz. Sanırım mevcut şartlar altında hepiniz bunun mantıklı bir atılım olduğu konusunda hemfikirsinizdir."

Kalabalık bir veya iki saniye süreyle, yani aralarından biri çıkıp da, bunun ceplerindeki yaprakların değerini ne kadar yükselteceğine dikkat çekene kadar, bu konudan pek de emin olamadı. Sonra memnuniyet ısıkları ortalığı sardı ve hepsi ayağa kalkarak İdari Danışmanı alkışladılar. Aralarında bulunan muhasebeciler bolca kâr edecekleri bir sonbahar beklentisine girdiler.

"Siz hepiniz çıldırmışsınız, diye açıkladı Ford Prefect.

"Siz tam anlamıyla sersemsiniz," diye haykırdı.

"Siz bir yığın keçileri kaçırmış çatlaksınız," diye söylendi öfkeyle.

Kalabalığın kendisine karşı tavrı sorun yaratacak şekilde değişmeye başlamıştı. Mükemmel bir eğlence olarak başlamış olan şey, şimdi kalabalığın gözünde bir hakaret yağmuruna dönüşmüştü ve bu hakaretler doğrudan kendilerine yöneltildiği için bundan hoşnut değillerdi.

Havadaki bu değişikliği hisseden kız ona döndü.

"O halde bütün bu aylar boyunca," diye sordu kız, "sizin ne yapmakta olduğunuzu sormak düzene uyar mı acaba? Siz ve diğer kaçak yolcu, buraya vardığımızdan beri ortalarda yoksunuz."

"Seyahatteydik," dedi Ford, "Bu gezegenle ilgili bir şeyler öğrenmeye gitmiştik."

"Oh," dedi kız fesatça, "bu bana pek de verimli bir uğraş gibi gelmiyor."

"Sahi mi? Eh, yine de sizin için bazı haberlerim var, hayatım. Bu gezegenin geleceğini keşfetmiş bulunuyoruz."

Ford bu açıklamasının etkisini göstermesini bekledi. Hiç bir etki görülmedi. Neden bahsettiğini bile anlamamışlardı.

Devam etti

"Sizlerin ne yapmaya karar vereceğiniz bundan sonra vahşi bir Dingo köpeğinin pis kokulu böbrekleri kadar bile para etmez. Ormanları yakın, ne yaparsanız yapın, zerre kadar fark etmez. Gelecek tarihiniz şimdiden yazılmış durumda. İki milyon yılınız var, hepsi o kadar. Bu sürenin sonunda ırkınız ölmüş olacak, ve gitmiş olacaksınız, işiniz bitmiş olacak. Bunu unutmayın, iki milyon yıl!"

Kalabalık kendi kendine huzursuzluk içinde mırıldandı. Kendileri gibi böylesine aniden zenginleşivermiş kişiler böyle saçmalıklarla uğraşmaya mecbur edilmemeliydiler. Belki de bu adama biraz bahşış verirlerse başlarından savabilirlerdi.

Zahmet etmeleri gerekmedi. Ford kendiliğinden kararlı adımlarla meydanı terk ediyordu. Bir an için durdu ve şimdiden Kill-O-Zap'ı ile yakındaki ağaçlara ateş etmeye başlamış olan İki Numara'yı kınayarak başını iki yana salladı.

"İki milyon yıl!" dedi ve güldü.

"Pekala," dedi Kaptan yatıştırıcı bir gülümsemeyle, "hâlâ bir kaç banyoluk vaktim var. Birisi bana süngerimi verebilir mi acaba? Aşağıya düşürdüm de."

Bir mil kadar ötede, Arthur Dent, Ford Prefect'in yaklaştığını duyamayacak kadar yaptığı işe dalmıştı.

Yapmakta olduğu merak uyandıran şey şuydu: Geniş düz bir kaya parçasının üzerine büyük bir kare çizmiş, bu kareyi de bir kenarına on üç tanesi sığmak üzere, yüz altmış dokuz adet daha küçük kareye bölmüştü.

Ayrıca topladığı küçük ve düzgün bir yığın taşa bir harf kazımişti. Kayanın etrafında, hayatta kalan yerlilerden birkaçı, yüzlerinde mutsuz bir ifadeyle oturmaktaydı. Arthur Dent onlara bu taşlarla ifade edilen ilginç kavramı tanıtmaya çalışıyordu.

Buraya kadar işler pek de iyi gitmemişti. Yerliler taşların bir kısmını yemeye kalkmışlar, bir kısmını gömmek, kalanını da atmaya yeltenmişlerdi. Ancak epeyce uğraştıktan sonra Arthur içlerinden birini, çizdiği tablonun üzerine birkaç taş yerleştirmeye ikna edebilmişti. Bir gün öncesine kadar bunu bile başaramamıştı. Bu yaratıkların morallerindeki çöküntüyle birlikte doğal zekalarında da buna paralel bir düşme oluyor gibiydi.

Onları heveslendirebilecek bir girişim olarak Arthur tablonun üzerine kendisi bir—iki taş dizdi ve yerlileri bir kaç taş da onların eklemesi için cesaretlendirmeye çalıştı. Ama işler pekiyi gitmiyordu.

Ford yakındaki bir ağacın yanından sessizce onları izliyordu.

"Hayır," dedi Arthur. Yerlilerden biri korkunç bir can sıkıntısı krizi sırasında harfleri birbirine karıştırmıştı. "Bak, Q on puan ediyor ve üçlü kelime puanı, o halde... bak, sana kuralları anlatmıştım... hayır, hayır, bak lütfen, o çene kemiğini bırak... tamam tekrar başlıyoruz. Bu sefer konsantre olmaya çalış."

Ford dirseğini ağaca ve elini başına dayadı.

"Ne yapıyorsun, Arthur?" diye sakın sakın sordu.

Arthur şaşkınlıkla başını kaldırdı. Birden bütün bunların çok saçma görünebileceği hissine kapılmıştı. Bütün bildiği kendisi küçük bir çocukken bunun birrüyaya gibi işe yaradığı idi. Ama o zaman işler farklıydı, ya da farklı olabilirdi.

"Mağara adamlarına kelime oyunu öğretmeye çalışıyorum."

"Onlar mağara adamı değil," dedi Ford.

"Mağara adamlarına benziyorlar."

Ford düzeltmekten vazgeçti.

"Anlıyorum." dedi

"Çok zorlu bir iş" dedi Arthur, "tek bildikler kelime homurtu, onun da harflerini bilmiyorlar."

İçini çekti ve arkasına yaslandı.

"Bunun ne işe yaraması gerekiyor?."

"Onları gelişmeleri için cesaretlendirmemiz gerek! İlerlemek için! Arthur öfkeyle patladı. Bıkın bir iç çekişi ve ardından da öfkenin, içinde kabaran sersemce bir iş yapıyor olma hissini bastıracağını umuyordu. Bastırmadı. Ayağa fırladı.

"Bu....avanaklardan doğacak neslin nasıl bir dünya yaratacağını hayal edebiliyor musun?" dedi.

"Hayal etmek?" dedi Ford, kaşlarını kaldırarak, "Hayal etmemize gerek yok. Biz o Dünya'yı gördük,"

"Ama..." diyerek Arthur ümitsizlik içinde kollarını salladı.

"Gördük," dedi Ford, "bundan kaçış yok."

Arthur taşlardan birine bir tekme savurdu.

"Onlara keşfettiğimiz şeyden bahsettin mi?" diye sordu.

"Hmmm?" dedi Ford, pek konsantre olamayarak.

"Norveç," dedi Arthur, "Buzul içinde Slartibartfast'ın imzası. Onlara söyledin mi?"

"Ne anlamı var?" dedi Ford, "onlar için ne anlam ifade edecek?"

"Anlam mı?" dedi Arthur, "Anlam öyle mi? Ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorsun. Bunun anlamı bu gezegenin Dünya olduğu! Burası benim evim! Burası doğmuş olduğum yer!"

"Doğmuş olduğun mu?"

"Pekala, doğmuş olacağım."

"Evet iki milyon yıl sonra. Bunu onlara neden sen söylemiyorsun? Git ve onlara "Affedersiniz, sadece şuna dikkatinizi çekmeye çalışıyorum ki, iki milyon yıl sonra ben, buradan birkaç mil ötede doğmuş olacağım. Bak bakalım, ne diyorlar. Seni bir ağacın üzerine kadar kovalayacaklar ve sonra da ağacı ateşe vereceklerdir.

Arthur bunu mutsuz bir şekilde içine sindirdi

"Gerçeği kabul et," dedi Ford, "senin ataların oradaki o çatlaklar, buradaki bu zavallı yaratıklar değil."

Maymun adamların huzursuz bir şekilde taş harfleri karıştırdığı yere gitti. Başını salladı.

"Kelime oyununu kaldır, Arthur" dedi "insanlığı kurtaramayacak, çünkü insan ırkını oluşturacak grup bu değil. İnsan ırkı şu anda bu tepenin öbür tarafında bir kayanın etrafında toplanmış, kendileri hakkında dokümanterler hazırlamakla meşgul."

Arthur gözlerini kırıştırdı.

"Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı," dedi. Vücudunda müthiş bir ümitsizlik hissi dolandı. Burada, Dünya'daydı. Geleceğini dehşet verici, plansız bir felaketle kaybeden Dünya, görünüşe bakılırsa şimdi de geçmiş kaybetmek üzereydi.

"Hayır," dedi Ford, "yapabileceğimiz hiç bir şey yok. Bu Dünya'nın tarihini değiştirmez, çünkü bu zaten onun tarihi. İster beğen, ister beğenme senin geldiğin soy Golgafrinchanlar. İki milyon yıl sonra Vogonlar tarafından mahvedilecekler. Tarih hiç değişmez, anlıyor musun. Aynı bir yap-boz gibi tüm parçaları birbirini tamamlar. Garip şey değil mi şu yaşam?"

Q harfini aldı ve uzaktaki bir şimşirin dibine doğru attı, taş genç bir tavşana çarptı. Tavşan dehşet içinde son hızla kaçtı ve bir tilki tarafından yutuluncaya kadar da hiç durmadı. Kemiklerinden biri tilkinin boğazına takıldı ve tilki, daha sonra leşini sürükleyip uzaklara götüren bir nehrin kenarında öldü.

Bunu taklip eden haftalarda Ford Prefect gururunu bastırdı ve Golgafrincham 'da personel memurluğu görevinde bulunmuş olan bir kızla arkadaşlık kurdu ve kız birdenbire, ölmüş bir tilkinin leşiyle kirlenmiş bir gölcükten içtiği su yüzünden zehirlenip ölünce müthiş üzüldü Bu hikayeden alınabilecek tek ders Q harfinin katiyen bir şimşir dibine atılmaması gerektiği olabilir. Ama ne yazık ki bazen öyle anlar vardır ki, bu kaçınılmaz olur.

Hayatta gerçekten çok önemli olan bazı şeyler gibi, bu olaylar zinciri Ford Prefect ve Arthur Dent tarafından tamamen görülmez durumdaydı O sırada onlar üzülerek, huysuzca diğer harfleri çekiştiren yerlilerden birini izlemekteydiler.

"Zavallı allahın cezası mağara adamları," dedi Arthur.

"Onlar mağara adamı değil"

"Ne?"

"Oh, boş ver," dedi Ford.

Talihsiz yaratık acıklı bir uluma sesi çıkararak kayanın üzerini yumrukladı.

"Bu onlar için biraz zaman kaybı oldu, değil mi?" dedi Arthur.

"uh uh urghhhh," diye söylendi yerli ve tekrar kayayı yumrukladı.

"Telefon tesisatçıları gelişmede bunların önüne geçmiş."

"Urgh, grr grr, gruh!" diyen yerli ısrarlıydı ve kayayı yumruklamaya devam ediyordu.

"Niçin kayaya vurup duruyor?" dedi Arthur.

"Sanırım, kendisiyle tekrar kelime oyunu oynamanı istiyor," dedi Ford, "harfleri işaret ediyor."

"Herhalde gene crzjgrdwldiwdc kelimesini heceliyor, zavallı şey. Ona crzjgrdwldiwdc kelimesinde yalnızca bir g olduğunu söyleyip duruyorum."

Yerli tekrar kayayı yumrukladı.

Omzunun üzerinden baktılar.

Gözleri yuvalarından fırladı.

Orada karmakarışık harfler arasında yedi tanesi net bir düz çizgi üzerinde sıralanmaktaydı.

iki kelime meydana getirmişlerdi.

Kelimeler şunlardı:

"KIRK İKİ."

"Grrrurgh guh guh," diye açıkladı yerli. Harfleri öfkeyle savurdu ve yakındaki bir ağacın altına giderek arkadaşı ile amaçsızca dolanmaya başladı.

Ford ve Arthur ona bakakaldılar. Sonra birbirlerine döndüler.

"Orada benim düşündüğüm şey mi yazıyordu?" diye her ikisi de birbirlerine sordu.

"Evet," dedi her ikisi de .

"Kırk-iki," dedi Arthur.

"Kırk iki," dedi Ford.

Arthur iki yerliye doğru koştu.

"Bize ne anlatmaya çalışıyorsunuz?" diye bağırdı. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

İçlerinden biri yerde bir takla attı, ayaklarını kaldırarak havada salladı, tekrar takla attı ve sonra uyumaya başladı.

Diğeri ağaca tırmandı ve Ford Prefect'e bir atkestenesi attı. Söylemek istedikleri her ne idiyse, söylenişlerdi bile.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Pek değil."

"Kırk iki Derin Düşüncenin Büyük Cevap olarak bildirdiği sayı."

"Evet."

"Ve Dünya da Derin Düşünce' nin Büyük Cevabın Sorusunu bulmak için tasarımıladığı bilgisayar."

"İnanmamız için yönlendirildiğimiz şeyler bunlar. Doğru."

"Ve organik yaşam bilgisayar matriksinin bir parçasıydı.

"Öyle diyorsan öyledir."

"Öyle diyorum. Bu demektir ki bu yerliler, bu maymun adamlar da bilgisayar programının bölünmemiş bir parçasıdır ve biz ve Golgafrinchanlar da öyle değiliz."

"Ama mağara adamları ölüyorlar ve Golgafrinchanlar açıkça onların yerini almak için üretilmişler."

"Kesinlikle. O halde bunun ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi?"

"Ne?"

"Büyük bir yanlış, bir yüze göze bulaştırma," dedi Ford Prefect.

Arthur etrafına bakındı.

"Bu gezegen bu yüzden berbat bir dönemden geçiyor" dedi.

Ford bir an için bocaladı.

"Yine de, ortaya bundan bir şey çıkması gerek," dedi sonunda, "çünkü Marvin Soru'nun senin beyin dalgası modellerinde yazılı olduğunu görebildiğini söylemişti,"

"Fakat..."

"Muhtemelen soru da yanlış ya da doğru olanın çarpılmışı. Ama yine de bulabilseydik bize bir ipucu verirdi. Ama bunu nasıl yapabileceğimizi bilemiyorum."

Bir müddet her şeye ilgisiz kaldılar. Arthur yere oturdu ve çimenleri çekiştirmeye başladı, ama bunun içine gömülebileceği bir uğraş olmadığını gördü. İnanabileceği şey çimenler değildi, ağaçlar amaçsız görünüyordu, sıra sıra tepeler hiçbir yere doğru

sıralanmıyorlarmış gibiydi1er ve gelecek aynen içinde emeklenmesi gereken bir tünele benziyordu.

Ford Ethta-Altı Duyu-Matik ile oynuyordu. Hiç ses yoktu. Bir iç çekti ve onu bir kenara bıraktı.

Arthur kendi yaptığı taştan harflerden birini eline aldı. Bu bir B 'idi. İçini çekti ve tekrar yerine koydu Yanına koyduğu harf O idi. İkisi birlikte BO okunuyordu Onların yanına bir iki harf daha attı. Bunlarda tesadüfen K, T, A ve N idi. İlginç bir rastlantıyla Arthur' un o içinde olduğu his ortamını mükemmel niteliyorlardı. Bu an için harflere baka kaldı. Bunu bilerek yapmamıştı. Yalnızca rast gele, bir şans eseri olmuştu. Beyni yavaşça birinci vitesine geçti

"Ford," dedi aniden, "bak, eğer o soru benim beyin dalgaları modelimde yazılı ise ve ben bunun farkında değilsem, onun benim bilinçaltımda olması gerekiyor."

"Evet, sanırım öyle."

"Bu bilinçaltı modeli öne çıkarmanın bir yolu olmalı."

"Öyle mi dersin?"

"Evet, bu modelin şekillendirilebileceği gelişigüzel eleman aracılığıyla rast gele bir aracı sayesinde",

"Ne gibi yani?"

"Mesela gözlerim bağlı iken bir torbadan Kelime Oyunu harflerini çekmek gibi"

Ford ayağa sıçradı.

"Çok zekice!" dedi. Çantasından havlusunu çıkardı ve bir iki düğümle onu bir torba haline getirdi

"Tam anlamıyla çılgınca," dedi, "Tam bir saçmalık. Ama bunu deneyeceğiz, çünkü bu zekice bir saçmalık. Hadi, çabuk ol."

Güneş saygılı bir şekilde bir bulutun arkasına geçti. Birkaç küçük yağmur damlacığı düştü.

Kalan tüm harfleri bir araya getirdiler ve hepsini torbanın içine attılar. Torbayı salladılar.

"Tamam," dedi Ford, "Kapa gözlerini. Çekmeye başla. Hadi, hadi, hadi"

Arthur gözlerini kapadı ve elini bir havlu dolusu harfin arasına daldırdı. Onları karıştırdı ve dört tanesini çekip Ford'a verdi. Ford onları aldığı sırayla yere dizdi.

"A" dedi Ford, "L, T, I, ALTI!"

Gözlerini .çırpıştırdı..

"Sanırım bu işe yarıyor!" dedi.

Arthur ona üç tane daha verdi.

"K,E,R,...KER. Oh, belki de yaramıyor," dedi Ford.

"İşte bir üçlü daha."

"E, D,O, Keredo....korkarım bir anlamı yok."

Arthur torbadan üç harf daha çekti. Ford yerlerine yerleştirdi.

"K,U,Z, dokuz... Altı kere Dokuz!" diye bağırdı Ford, "İşe yarıyor! Hayret verici, gerçekten işe yarıyor¹"

"Burada daha var." Arthur harfleri ateşli bir şekilde çekebildiğince hızlı çekmeye çalışıyordu.

"K,A,Ç," dedi Ford,..Altı kere dokuz kaç

E,D,E,R,.... Altı kere dokuz kaç eder..." durakladı.

"Hadi gerisi nerede?"

"E, hepsi bu," dedi Arthur, "Olanların hepsi bu."

Geriye yaslandı, aklı karışmıştı, ne diyeceği" bilmiyordu.

Düğümlü havlunun dibini tekrar karıştırdı ama başka harf yoklu.

"Yani hep bu demek istiyorsun, öyle mi?" dedi Ford.

'Hepsi bu."

"Altı kere dokuz. Kırk iki."

"Bu kadar. Hepsi bu."

Güneş çıktı ve onlara neşeyle gülümsedi. Bir kuş şakıdı. Ilık bir rüzgar ağaçlar arasında gezindi ve çiçeklerin başını kaldırmasını sağlarken, kokularını ormanın içinden uzaklara taşıdı. Bir böcek vızıldayarak böcekler öğleden sonra ne yaparlarsa, onu yapmaya gitti. Ağaçlar arasından gelen ahenkli seslerin hemen ardından iki genç kız belirdi. Ford Prefect ve Arthur Dent' in, görünüşe göre yerde ızdırap içinde kıvranan, gerçekte ise sessiz bir kahkaha krizi içinde sarsılan vücutlarını görünce şaşırarak durdular.

"Hayır, gitmeyin," diye seslendi Ford Prefect iki nefes arasında "Şimdi yanınıza geliyoruz."

"Ne oluyor böyle?" diye sordu kızların biri. İkisinden de daha ince ve uzun boyluydu. Golgafrincham 'da personel memurluğu yapmış, ama bundan pek hoşlanmamıştı.

Ford kendini topladı.

"Affedersiniz," dedi, "Merhaba. Arkadaşım ve ben tam yaşamın anlamı üzerinde felsefe yapıyorduk. Eğlenceli bir egzersiz."

"Oh, sizsiniz," dedi kız, "bu öğleden sonra gösteri yapmıştınız. Başlangıçta çok komiktiniz ama sonra biraz fazla üstlerine gittiniz."

"Öyle mi? Oh, evet."

"Evet, Niye öyle yaptınız?" diye sordu öbür, daha kısa yuvarlak yüzlü olan kız. Golgafrincham' da ufak bir şirketin sanat yöneticiliğini yapmıştı. Şu anda içinde oldukları dünyanın zorlukları ne olursa olsun, ertesi sabah uyandığında, karşılaşacağı şeyin, hemen hemen birbirinin aynı yüzlerce diş macunu tüpü fotoğrafı olmayacağını bilmekten ötürü, her akşam uyurken derin bir şükran hissi duyuyordu.

"Niye mi? Hiç sebebi yok. Hiçbir şeyin sebebi yoktur." dedi Ford Prefect neşeyle. "Gelin ve bize katılın, Benim adım Ford, bu da Arthur. Bir süre için hiçbir şey yapmayacaktık, ama bu biraz ertelenebilir."

Kızlar onlara şüpheyle baktı.

"Benim adım Ağda," dedi uzun boylu olan, "ve bu da Mella."

"Selam Ağda, selam Mella," dedi Ford.

"Siz hiç konuşmaz mısınız?" dedi Mella, Arthur'a

"Oh, eninde sonunda?" dedi Arthur gülümseyerek, "ama y'ne de Ford kadar değil."

"İyi."

Biraz sessizlik oldu.

"Ne demek istediniz," diye sordu Ağda, "sadece iki milyon yılımız olduğunu söyleyerek? Söylediklerinizden bir anlam çıkaramadım."

"Oh. şu iş, " dedi Ford "Boş verin."

"Bütün mesele bir hiper uzay çevre yolu için Dünya'nın yıkılmasında.," dedi Arthur omuz silkerek "ama bu iki milyon yıl sonra olacak bir şey, üstelik Vogonlar Vagonların yapacağı şeyi yapıyorlar işte."

"Vogonlar mı?" dedi Mella.

"Evet. siz tanımazsınız."

"Bu fikre nasıl kapıldınız?"

"Gerçekten de önemli değil. Geçmişten yada gelecekte kalma bir rüya gibi." Arthur gülümsedi ve uzaklara baktı.

"Konuştuklarınızın hiçbir anlam ifade etmemesi sizi endişelendiriyor mu?" diye sordu Ağda.

"Dinleyin, bunları unutun gitsin," dedi Ford, "her şeyi unutun. Hiçbir şeyin önemi yok. Bakın nefis bir gün, bunun tadını çıkarın. Güneş, tepelerin yeşilliği, vadinin dibindeki nehir, yanan ağaçlar."

"Bu yalnızca bir rüya bile olsa, yine de oldukça ürkütücü bir rüya," dedi Mella, "sadece bir çevre yolu açmak için bir gezegeni yerle bir etmek."

"Oh, ben daha kötülerine de şahit oldum." dedi Ford, "Yedinci boyuttaki bir gezegenin Galaksiler arası bar Bılandosunda top olarak kullanıldığını okudum. Bir kara deliğe atılıp gitmiş. On milyar kişi ölmüş."

"Bu çılgınca," dedi Mella.

"Ama otuz puan da toplamış."

Ağda ve Mella birbirlerine baktılar.

"Bak," dedi Ağda, Komite toplantısından sonra bir parti var bu akşam, isterseniz siz de gelebilirsiniz."

"Evet. tabii," dedi Ford.

"İsterim ." dedi Arthur.

Epeyce saat sonra. Arthur ve Mella oturmuş ağaçların monoton kızıl parıltısının ürerinde yükselen ayı seyrediyordu.

"Şu Dünya'nın mahvolacağı ile ilgili öykü..." diye başladı Mella.

"iki milyon yıl sonra, evet."

"Söyleyişine bakılırsa, bunun gerçek olduğuna inanır gibisin."

"Evet, sanırım öyle. Sanırım o sırada ben oradaydım."

Kafasını şaşkınlıkla salladı.

"Çok garipsin," dedi kız.

"Hayır, ben çok sıradan sayılırım.," dedi Arthur, "Ama başıma bazı çok ilginç şeyler geldi. Diyebilirsin ki değiştirici olmaktan çok değiştirildim.

"Ya arkadaşının sözünü ettiği o diğer gezegen, şu siyah bir deliğe itilen?"

"Ah, onu bilmiyorum. Kitaptan okuduğu bir şey gibi geliyor kulağa."

"Ne kitabı?"

Arthur durakladı.

"Her Otostopçunun Galaksi Rehberi" dedi en sonunda.

"O da ne?"

Oh, bu akşam nehre attığım bir şey, o kadar . Ona artık ihtiyaç duyacağımı sanmıyorum." dedi Arthur Dent.